

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. sausio 26 d.*

„Konkurencija – Piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi – Mikroprocesorių rinka – Sprendimas, kuriu konstatuojamas SESV 102 straipsnio ir EEE susitarimo 54 straipsnio pažeidimas – Lojalumo nuolaida – „Nepaslėpti“ apribojimai – Piktnaudžiavimo kvalifikavimas – Tokio pat produktyvaus konkurento analizė – Bendra strategija – Vienas ir tęstinis pažeidimas“

Byloje T-286/09 RENV

Intel Corporation Inc., įsteigta Vilmingtone, Delavere (Jungtinės Amerikos Valstijos), atstovaujama *solicitor* A. Parr, QC D. Beard ir *barrister* J. Williams,

ieškovė,

palaikoma

Association for Competitive Technology, Inc., įsteigtos Vašingtone (Jungtinės Amerikos Valstijos), atstovaujamos advokatų J.-F. Bellis ir K. Van Hove,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

Europos Komisija, atstovaujama T. Christoforou, V. Di Bucci, N. Khan ir M. Kellerbauer,

atsakovę,

palaikomą

Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), įsteigtos Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujamos advokato E. Nasry,

įstojusios į bylą šalies,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2009 m. gegužės 13 d. Komisijos sprendimą C(2009) 3726 *final* dėl procedūros pagal [SESV 102] straipsnį ir EEE susitarimo 54 straipsnį (byla COMP/C-3/37.990 – *Intel*) arba, nepatenkinus šio reikalavimo, panaikinti arba sumažinti ieškovei skirtą baudą

* Proceso kalba: anglų.

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai J. Schwarcz (pranešėjas), C. Iliopoulos, I. Reine ir B. Berke,

posėdžio sekretorė E. Artemiou, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. kovo 10–12 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės

- 1 *Intel Corporation, Inc.* (toliau – ieškovė arba *Intel*) yra pagal JAV teisę įsteigta įmonė, užsiimanti mikroprocesorių (anglų k. *central processing units*, toliau – mikroprocesoriai), lustų rinkinių (anglų k. *chipsets*) ir kitų puslaidininkių sudedamųjų dalių projektavimu, kūrimu, gamyba ir pardavimu, taip pat kurianti platformoms skirtus sprendinius, susijusius su duomenų tvarkymu ir ryšio įrenginiais.
- 2 2008 m. pabaigoje *Intel* visame pasaulyje buvo įdarbinusi apie 94 100 darbuotojų. 2007 m. *Intel* grynosios pajamos buvo 38 334 mln. JAV dolerių (USD), o grynasis pelnas – 6 976 mln. USD. 2008 m. jos grynosios pajamos sudarė 37 586 mln. USD, o grynasis pelnas – 5 292 mln. USD.

Administracinė procedūra

- 3 2000 m. spalio 18 d. įmonė *Advanced Micro Devices, Inc.* (toliau – AMD) pagal 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio [SESV 101] ir [SESV 102] straipsnius (OL 13, 1962, p. 204; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 3), 3 straipsnį pateikė Europos Bendrijų Komisijai oficialų skundą, jį papildė naujomis faktinėmis aplinkybėmis ir teiginiais, 2003 m. lapkričio 26 d. pateikdama papildomą skundą.
- 4 2004 m. gegužės mėn. Komisija pradėjo tyrimų, susijusių su tam tikromis AMD skunde nurodytomis aplinkybėmis, seriją. Dėl to Komisija, padedama kelių nacionalinių konkurencijos institucijų, remdamasi 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [SESV 101] ir [102] straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 20 straipsnio 4 dalimi, 2005 m. liepos mėn. atliko patikrinimus keturiose *Intel* patalpose Vokietijoje, Ispanijoje, Italijoje ir Jungtinėje Karalystėje, taip pat įvairių *Intel* klientų patalpose Vokietijoje, Ispanijoje, Prancūzijoje, Italijoje ir Jungtinėje Karalystėje.
- 5 2006 m. liepos 17 d. AMD pateikė skundą *Bundeskartellamt* (Federalinė kartelių tarnyba, Vokietija); jame teigė, kad *Intel*, be kita ko, kartu su *Media-Saturn-Holding GmbH* (toliau – MSH) – Europos mikroelektronikos įrenginių platintoja ir didžiausia stalinių kompiuterių platintoja Europoje – ėmėsi komercinės konkurentų išstūmimo iš rinkos veiklos. Federalinė kartelių tarnyba pagal Reglamento N. 1/2003 12 straipsnį pasikeitė informacija apie šią bylą su Komisija.

- 6 2006 m. rugpjūčio 23 d. Komisija surengė susitikimą su *Intel* klientu D1 [*konfidencialu*]¹. Komisija prie bylos medžiagos nepridėjo orientacinio šio susitikimo temų sąrašo ir neparengė jo protokolo. Už bylą atsakingas Komisijos darbuotojas parengė raštą dėl šio susitikimo; jį Komisija pripažino vidaus raštu. 2008 m. gruodžio 19 d. Komisija įteikė ieškovei nekonfidencialią to rašto versiją.
- 7 2007 m. liepos 26 d. Komisija pateikė ieškovei prieštaravimo pareiškimą (toliau – 2007 m. prieštaravimo pareiškimas), susijusį su jos elgesiu penkių didelių kompiuterinės įrangos gamintojų (anglų k. *Original Equipment Manufacturer*; toliau – pirminės įrangos gamintojai), t. y. *Dell*, *Hewlett-Packard Company* (HP), *Acer Inc.*, *NEC Corp.* ir *International Business Machines Corp.* (IBM), atžvilgiu. *Intel* į jį atsakė 2008 m. sausio 7 d., o 2008 m. kovo 11 ir 12 d. buvo surengtas klausymas. *Intel* turėjo galimybę susipažinti su byla tris kartus, t. y. 2007 m. liepos 31 d., 2008 m. liepos 23 d. ir gruodžio 19 d.
- 8 Komisija ėmėsi įvairių tyrimo veiksmų dėl AMD teiginių, įskaitant 2008 m. vasario mėn. vykusius patikrinimus kelių mažmeninių kompiuterių pardavėjų, taip pat *Intel* patalpose. Be to, pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį ji įvairiems didžiausiems pirminės įrangos gamintojams raštu pateikė kelis prašymus pateikti informaciją.
- 9 2008 m. liepos 17 d. Komisija pateikė ieškovei papildomą prieštaravimo pareiškimą, susijusį su jos elgesiu MSH atžvilgiu. Šis prieštaravimo pareiškimas (toliau – 2008 m. papildomas prieštaravimo pareiškimas) taip pat buvo susijęs su *Intel* elgesiu *Lenovo Group Ltd* (toliau – *Lenovo*) atžvilgiu ir jame buvo pateikta naujų įrodymų, susijusių su *Intel* elgesiu tam tikrų pirminės įrangos gamintojų, kuriems buvo skirtas 2007 m. prieštaravimo pareiškimas, atžvilgiu; šiuos įrodymus Komisija gavo po pastarojo pareiškimo paskelbimo.
- 10 Iš pradžių Komisija suteikė *Intel* aštuonių savaičių terminą atsakymui į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą pateikti. 2008 m. rugsėjo 15 d. bylą nagrinėjantis pareigūnas pratęsė šį terminą iki 2008 m. spalio 17 d.
- 11 *Intel* per nustatytą terminą neatsakė į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą. Tačiau 2008 m. spalio 10 d. ji pareiškė ieškinį Bendrajame Teisme, įregistruotą bylos numeriu T-457/08; jame ji prašė, pirma, panaikinti du Komisijos sprendimus, susijusius su atsakymu į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą pateikimo termino nustatymu ir su Komisijos atsisakymu gauti kelių rūšių dokumentus, be kita ko, susijusius su privataus *Intel* ir AMD ginčo Delavero valstijoje (JAV) bylos medžiaga, ir, antra, pratęsti atsakymo į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą pateikimo terminą, kad jai būtų suteiktas 30 dienų terminas nuo tos dienos, kai ieškovė įgijo galimybę susipažinti su reikšmingais dokumentais.
- 12 *Intel* taip pat pateikė prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones, įregistruotą bylos numeriu T-457/08 R; juo siekė, kad Komisijos procedūra būtų sustabdyta, kol bus priimtas teismo sprendimas, susijęs su jos ieškiniu dėl esmės, ir kad būtų sustabdytas jai nustatytas terminas atsakymui į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą pateikti, o nepatenkinus šio reikalavimo – suteikti 30 dienų terminą, skaičiuojamą nuo minėto teismo sprendimo priėmimo dienos, atsakyti į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą.
- 13 2008 m. gruodžio 19 d. Komisija nusiuntė *Intel* raštą, jame atkreipė jos dėmesį į tam tikrus įrodymus, kuriuos ketino panaudoti galutiniam sprendime (toliau – raštas dėl faktinių aplinkybių). *Intel* neatsakė į šį raštą per nustatytą terminą – iki 2009 m. sausio 23 d.

¹ Neskelbiami konfidencialūs duomenys.

- 14 2009 m. sausio 27 d. Nutartimi *Intel / Komisija* (T-457/08 R, nepaskelbta Rink., EU:T:2009:18) Bendrojo Teismo pirmininkas atmetė prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones. Priėmus šią nutartį, 2009 m. sausio 29 d. *Intel* pasiūlė pateikti savo atsakymą į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą ir į raštą dėl faktinių aplinkybių per 30 dienų nuo Bendrojo Teismo pirmininko nutarties priėmimo dienos.
- 15 2009 m. vasario 2 d. laišku Komisija pranešė *Intel*, kad Komisijos tarnybos nusprendė nepratešti *Intel* termino atsakymui į 2008 m. papildomą prieštaravimo pareiškimą ar į raštą dėl faktinių aplinkybių pateikti. Tame pačiame rašte taip pat buvo nurodyta, kad Komisijos tarnybos vis dėlto pasirengusios apsvarstyti galimą pavėluotai pateiktų rašytinių pastabų svarbą, jeigu *Intel* jas pateiktų iki 2009 m. vasario 5 d. Galiausiai Komisija laikėsi nuomonės, kad neprivalo patenkinti pavėluotai pateikto prašymo surengti žodinį klausymą ir kad, jos tarnybų nuomone, tinkamam administracinės procedūros vykdymui žodinio klausymo surengti nebūtina.
- 16 2009 m. vasario 3 d. *Intel* atsiėmė ieškinį pagrindinėje byloje T-457/08 ir 2009 m. kovo 24 d. Bendrojo Teismo penktosios kolegijos pirmininko nutartimi ši byla buvo išbraukta iš registro.
- 17 2009 m. vasario 5 d. *Intel* pateikė dokumentą, kuriame buvo išdėstytos pastabos dėl 2008 m. papildomo prieštaravimo pareiškimo ir rašto dėl faktinių aplinkybių, kurį ji apibūdino kaip „atsakymą į [2008 m.] papildomą prieštaravimo pareiškimą“ ir „atsakymą [į raštą dėl faktinių aplinkybių]“.
- 18 2009 m. vasario 10 d. *Intel* pateikė bylą nagrinėjančiam pareigūnui prašymą surengti žodinį klausymą dėl 2008 m. papildomo prieštaravimo pareiškimo. 2009 m. vasario 17 d. raštu bylą nagrinėjantis pareigūnas šį prašymą atmetė.
- 19 2009 m. gegužės 13 d. Komisija priėmė Sprendimą C(2009) 3726 *final* dėl procedūros pagal [SESV 102] straipsnį ir EEE susitarimo 54 straipsnį (byla COMP/C-3/37.990 – *Intel*; toliau – ginčijamas sprendimas); jo santrauka buvo paskelbta *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 227, 2009, p. 13).

Skundžiamas sprendimas

- 20 Remiantis ginčijamu sprendimu, 2002 m. spalio mėn.–2007 m. gruodžio mėn. bendrovė *Intel*, įgyvendindama strategiją, kuria siekta išstumti konkurentą, konkrečiai AMD, iš x86 architektūros mikroprocesorių (toliau – x86 mikroprocesoriai) rinkos, padarė vieną tęstinį SESV 102 straipsnio ir Europos ekonominės erdvės (EEE) susitarimo 54 straipsnio pažeidimą.

Nagrinėjama rinka

- 21 Ginčijamame sprendime nagrinėjami produktai yra mikroprocesoriai) – esminės visų kompiuterių sudedamosios dalys, lemiančios bendrą sistemos veikimą ir jos bendras sąnaudas. Jie dažnai laikomi kompiuterio „smegenimis“. Norint gaminti mikroprocesorius, reikalingos brangios technologijos.
- 22 Kompiuteriams naudojamus mikroprocesorius galima išskirti į dvi kategorijas, t. y. x86 mikroprocesoriai ir kita architektūra grindžiami mikroprocesoriai. x86 architektūra yra *Intel* sukurtas jos gaminamų mikroprocesorių standartas. Ją naudojant užtikrinamas operacinių sistemų *Windows* ir *Linux* veikimas. *Windows* sistema iš esmės susijusi su visomis

x86 architektūrą atitinkančiomis instrukcijomis. Iki 2000 m. rinkoje buvo keli x86 mikroprocesorių gamintojai. Vis dėlto vėliau daugelis jų paliko rinką. Ginčijamame sprendime nurodyta, kad nuo to laiko *Intel* ir AMD yra beveik vienintelės įmonės, kurios vis dar gamina x86 mikroprocesorius.

- 23 Atlikdama tyrimą Komisija padarė išvadą, jog nagrinėjama prekių rinka nėra didesnė už x86 mikroprocesorių rinką. Ginčijamame sprendime visiškai nekalbama apie tai, ar egzistuoja visiems kompiuteriams bendra x86 mikroprocesorių rinka, ar vis dėlto reikia išskirti tris atskiras x86 mikroprocesorių rinkas, t. y. stalinių kompiuterių rinką, nešiojamųjų kompiuterių rinką ir serverių rinką. Pagal ginčijamą sprendimą, atsizvelgiant į *Intel* rinkos dalis kiekviename rinkos segmente, išvada dėl dominuojančios padėties visada būna ta pati.
- 24 Geografinė rinka buvo apibrėžta kaip pasaulinė.

Dominuojanti padėtis rinkoje

- 25 Ginčijamame sprendime Komisija konstatuoja, kad per tirtą dešimtį metų (1997–2007) laikotarpį *Intel* visuomet priklausė apie 70 % ar didesnė rinkos dalis. Be to, pagal ginčijamą sprendimą patekti į x86 mikroprocesorių rinką ir vykdyti plėtrą joje trukdo didelės kliūtys. Šias kliūtis lemia nesusigrąžinamos investicijos į mokslo tyrimus ir plėtrą, intelektinę nuosavybę ir įrenginius, būtinus x86 mikroprocesorių gamybai. Taigi visi *Intel* konkurentai, išskyrus AMD, paliko rinką arba jau valdo tik nedidelę jos dalį.
- 26 Remiantis *Intel* turimomis rinkos dalimis ir patekimo į nagrinėjamą rinką bei plėtros joje kliūtimis, ginčijamame sprendime daroma išvada, kad *Intel* užėmė dominuojančią padėtį toje rinkoje bent jau ginčijamame sprendime nurodytu laikotarpiu, t. y. nuo 2002 m. spalio mėn. iki 2007 m. gruodžio mėn.

Piktnaudžiavimas ir bauda

- 27 Ginčijamame sprendime aprašytas dviejų tipų *Intel* elgesys savo prekybos partnerių atžvilgiu, t. y. sąlyginės nuolaidos ir „nepaslėpti apribojimai“.
- 28 Pirma, pagal ginčijamą sprendimą *Intel* suteikė nuolaidas keturiems pirminės įrangos gamintojams, nagrinėjamu atveju – *Dell*, *Lenovo*, HP ir NEC, su sąlyga, kad šios įmonės pirks iš jos visus arba beveik visus savo x86 mikroprocesorius. Kartu *Intel* numatė atlikti mokėjimus MSH su sąlyga, kad ši parduos kompiuterius tik su jos pagamintais x86 mikroprocesoriais.
- 29 Ginčijamame sprendime daroma išvada, kad *Intel* suteiktos sąlyginės nuolaidos yra lojalumo nuolaidos. Dėl sąlyginių *Intel* mokėjimų MSH ginčijamame sprendime konstatuojama, kad šių mokėjimų ekonominis mechanizmas prilygsta pirminės įrangos gamintojams suteiktų sąlyginių nuolaidų ekonominiam mechanizmui.
- 30 Be to, ginčijamame sprendime taip pat pateikta ekonominė analizė, susijusi su galimybe nuolaidomis išstumti konkurentą, kuris yra toks pat produktyvus kaip *Intel* (anglų k. *as efficient competitor test*; toliau – AEC analizė arba AEC kriterijus), bet neužima dominuojančios padėties. Kalbant konkrečiai, atlikus analizę nustatoma kaina, kuria toks pat produktyvus kaip *Intel*

konkurentas turėtų siūlyti savo mikroprocesorius, kad kompensuotų pirminės įrangos gamintojų prarastas nuolaidas, kurias jis būtų gavęs iš *Intel*. Analogiškai išanalizuoti *Intel* atlikti mokėjimai MSH.

- 31 Remdamasi surinktais įrodymais Komisija padarė išvadą, kad *Intel* sąlyginėmis nuolaidomis ir atliktais mokėjimais *Intel* užsitikrino strateginių pirminės įrangos gamintojų ir MSH lojalumą. Ši veikla sukėlė papildomų padarinių tuo požiūriu, kad dėl jos gerokai sumažėjo konkurentų gebėjimas konkuruoti, grindžiamas jų x86 mikroprocesorių pranašumais. Be to, dėl *Intel* antikoncepcinio elgesio sumažėjo pasiūla vartotojams ir paskatos diegti inovacijas.
- 32 Antra, dėl nepaslėptų apribojimų Komisija teigia, kad *Intel* atliko mokėjimus trims pirminės įrangos gamintojams, t. y. HP, Acer ir Lenovo, su sąlyga, kad jie atidės gaminių su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais išleidimą į rinką ar jo atsisakys, arba nustatys šių gaminių platinimo apribojimus. Ginčijamame sprendime padaryta išvada, kad dėl tokio *Intel* elgesio taip pat buvo padaryta tiesioginė žala konkurencijai ir kad toks elgesys nėra įprasta konkurencija, grindžiama pranašumais.
- 33 Ginčijamame sprendime Komisija daro išvadą, kad kiekviena ginčijamo *Intel* elgesio apraška minėtų pirminės įrangos gamintojų ir MSH atžvilgiu yra piktnaudžiavimas, kaip jis suprantamas pagal SESV 102 straipsnį, vis dėlto visas šis piktnaudžiavimas taip pat patenka į bendrą strategiją, kuria siekta išstumti AMD, kaip vienintelę reikšmingą *Intel* konkurentę, iš x86 mikroprocesorių rinkos. Taigi šis piktnaudžiavimas yra vienas pažeidimas, kaip tai suprantama pagal SESV 102 straipsnį.
- 34 Taikydama Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gaires (OL C 210, 2006, p. 2), Komisija skyrė ieškovei 1,06 mlrd. EUR baudą.

Rezoliucinė dalis

- 35 Ginčijamo sprendimo rezoliucinė dalis išdėstyta taip:

„1 straipsnis

2002 m. spalio mėn.–2007 m. gruodžio mėn. *Intel* <...> padarė vieną tęstinį [SESV 102] straipsnio ir EEE susitarimo 54 straipsnio pažeidimą, įgyvendinusi strategiją, kuria siekė išstumti konkurentus iš x86 mikroprocesorių rinkos ir kurią sudarė tokie veiksmai:

- a) nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2005 m. gruodžio mėn. nuolaidų taikymas *Dell*; šių nuolaidų dydis priklausė nuo to, ar *Dell* pirks visus savo x86 mikroprocesorius iš *Intel*;
- b) nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn. nuolaidų taikymas HP; šių nuolaidų dydis priklausė nuo to, ar HP įsigys iš *Intel* bent 95 % savo x86 mikroprocesorių, skirtų įmonių asmeniniams kompiuteriams;
- c) nuo 2002 m. spalio mėn. iki 2005 m. lapkričio mėn. nuolaidų taikymas NEC; šių nuolaidų dydis priklausė nuo to, ar NEC nusipirks iš *Intel* bent 80 % x86 mikroprocesorių, skirtų savo asmeninių kompiuterių klientams;

- d) nuo 2007 m. sausio mėn. iki 2007 m. gruodžio mėn. nuolaidų taikymas *Lenovo*; šių nuolaidų dydis priklausė nuo to, ar *Lenovo* pirkė visus x86 mikroprocesorius, skirtus savo nešiojamiesiems kompiuteriams, iš *Intel*;
- e) nuo 2002 m. spalio mėn. iki 2007 m. gruodžio mėn. numatyta atlikti mokėjimus [MSH], kurių dydis priklausė nuo to, ar [MSH] pardavinės tik tuos kompiuterius, kuriuose įdiegti *Intel* x86 mikroprocesoriai;
- f) nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn. numatyta atlikti mokėjimus HP su sąlyga, kad: i) HP orientuos įmonėms skirtus HP stalinius kompiuterius, kuriuose įdiegti AMD pagaminti x86 mikroprocesoriai, į mažąsias ir vidutines įmones ir valdžios, švietimo ir medicinos sektoriaus klientus, o ne į dideles įmones; ii) HP uždraus savo platinimo partneriams kaupti įmonėms skirtus HP stalinius kompiuterius, kuriuose įdiegti AMD pagaminti x86 mikroprocesoriai, kad šie kompiuteriai būtų prieinami klientams tik užsisakant juos iš HP (tiesiogiai arba per HP platinimo partnerius, kurie veikia kaip prekybos atstovai); iii) HP atidės Europos, Vidurinių Rytų ir Afrikos regiono įmonėms skirtų savo stalinių kompiuterių su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais pateikimą rinkai šešiams mėnesiams;
- g) nuo 2003 m. rugsėjo mėn. iki 2004 m. sausio mėn. numatyta atlikti mokėjimus *Acer* su sąlyga, kad ši atidės nešiojamojo kompiuterio su AMD pagamintu x86 mikroprocesoriumi išleidimą į rinką;
- h) nuo 2006 m. birželio mėn. iki 2006 m. gruodžio mėn. numatyta atlikti mokėjimus *Lenovo* su sąlyga, kad ši atidės savo nešiojamųjų kompiuterių su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais išleidimą į rinką ir galiausiai visai jį atšauks.

2 straipsnis

Už 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą *Intel* skiriama 1 060 000 000 EUR bauda <...>.

3 straipsnis

Intel turi nedelsdama nutraukti 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą, jeigu to dar nepadarė.

Intel turi nebekartoti 1 straipsnyje nurodytų veiksmų ar elgesio ir susilaikyti nuo bet kokių panašų ar lygiavertį tikslą ar poveikį turinčių veiksmų ar elgesio.

<...>“

Procesas Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme

- 36 2009 m. liepos 22 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovės ieškinį, kuriuo ši, remdamasi devyniais pagrindais, prašė panaikinti ginčijamą sprendimą.
- 37 2009 m. spalio 14 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje užregistruotas dokumentas, kuriuo AMD paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų. Vis dėlto 2009 m. lapkričio 16 d. AMD pranešė Bendrajam Teismui, kad atsiima prašymą leisti įstoti į šią bylą. Taigi 2010 m. sausio 5 d. Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininko nutartimi AMD buvo išbraukta iš bylos kaip paprašiusi leisti įstoti į bylą šalis.

- 38 2009 m. spalio 30 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje užregistruotas dokumentas, kuriuo *Union fédérale des consommateurs Que choisir (UFC – Que choisir*; toliau – UFC) paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimų. 2010 m. birželio 7 d. nutartimi Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą leisti įstoti į bylą. 2010 m. rugsėjo 22 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje užregistruotu raštu UFC pranešė Bendrajam Teismui, kad atsisako pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą, tačiau per posėdį pateiks pastabas žodžiu.
- 39 2009 m. lapkričio 2 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo dokumentą, kuriuo *Association for Competitive Technology, Inc.* (toliau – ACT) paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti *Intel* reikalavimų. 2010 m. birželio 7 d. nutartimi Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą leisti įstoti į bylą. ACT per nustatytą terminą pateikė įstojimo į bylą paaiškinimą, o pagrindinės šalys – savo pastabas.
- 40 *Intel* ir Komisija paprašė nepateikti tam tikros ieškinyje ir atsiliepime į ieškinį, dublike, triplike ir jų atitinkamose pastabose dėl įstojimo į bylą paaiškinimų esančios konfidencialios informacijos į bylą įstojusioms šalims – UFC ir ACT. Jos teikė bendrą nekonfidencialią šių įvairių procesinių dokumentų versiją. Pateikiant minėtus procesinius dokumentus apsiribota tik šia nekonfidencialia jų versija. Įstojusios į bylą šalys dėl to prieštaravimų nepareiškė.
- 41 2010 m. rugsėjo mėn. pakeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėtį, teisėjas pranešėjas buvo išrinktas septintosios kolegijos pirmininku ir dėl šios priežasties byla buvo paskirta šiai kolegijai.
- 42 2012 m. sausio 18 d. sprendimu Bendrasis Teismas, taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 14 straipsnio 1 dalį ir 51 straipsnio 1 dalį, perdavė bylą septintajai išplėstinei kolegijai.
- 43 Šalys buvo išklaustos 2012 m. liepos 3–6 d. įvykusiame posėdyje.
- 44 2014 m. birželio 12 d. Sprendimu *Intel / Komisija* (T-286/09, EU:T:2014:547; toliau – pirminis sprendimas) Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.
- 45 Grįsdama ieškinio pirmąją pagrindą, susijusį su horizontaliais klausimais dėl Komisijos atliktų teisinių vertinimų, *Intel* ginčijo įrodinėjimo pareigos paskirstymą ir reikalaujamų įrodymų lygį, nuolaidų ir mokėjimų, suteiktų mainais už išimtinį tiekimą, teisinį kvalifikavimą, taip pat mokėjimų, kuriuos Komisija pavadino „nepaslėptais apribojimais“ ir kuriais siekta, kad pirminės įrangos gamintojai atidėtų arba apribotų prekybą produktais, kuriuose įdiegti AMD pagaminti mikroprocesoriai, arba jos atsiskaitytų, teisinį kvalifikavimą. *Intel* visų pirma tvirtina, kad tirdama įrodymus Komisija neatsižvelgė į tokiam tyrimui keliamus reikalavimus. Taigi Komisija neįrodė, kad *Intel* susitarimai dėl nuolaidų priklausė nuo to, ar klientai visus ar beveik visus jiems reikalingus x86 mikroprocesorius pirko iš *Intel*. Be to, Komisija taikė AEC kriterijų, kad nustatytų, ar *Intel* nuolaidomis galėjo būti ribojama konkurencija, tačiau nagrinėdama ir vertindama su šio kriterijaus taikymu susijusius įrodymus padarė daug klaidų.
- 46 Pirminio sprendimo 79 punkte Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, kad *Dell*, HP, NEC ir *Lenovo* suteiktos nuolaidos – tai nuolaidos už išimtinumą, nes jos siejamos su sąlyga, kad klientas pirks iš *Intel* arba visus jam reikalingus x86 mikroprocesorius, arba didelę jam reikalingos produkcijos dalį. Be to, pirminio sprendimo 80–89 punktuose Bendrasis Teismas nurodė, kad tokios nuolaidos kvalifikavimas kaip piktnaudžiavimo nepriklauso nuo bylos aplinkybių analizės, kuria siekiama įrodyti, kad ji gali apriboti konkurenciją.

- 47 Pirminio sprendimo 172–197 punktuose Bendrasis Teismas papildomai nusprendė, kad išanalizavusi nagrinėjamo atvejo aplinkybes Komisija teisės požiūriu pakankamai įrodė, jog nuolaidomis ir mokėjimais už išimtinumą, kuriuos *Intel* atitinkamai taikė *Dell*, HP, NEC, *Lenovo* ir MSH, galėjo būti ribojama konkurencija.
- 48 Dėl ieškinio antrojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad Komisija neįrodė turinti teritorinę kompetenciją taikyti SESV 101 ir 102 straipsnius veiksams *Acer* ir *Lenovo* atžvilgiu, Bendrasis Teismas pirminio sprendimo 244 punkte visų pirma nusprendė, kad, norint pateisinti Komisijos kompetenciją pagal tarptautinę viešąją teisę, pakanka įrodyti arba veiksmų apibrėžtą poveikį, arba jų įgyvendinimą Europos Sąjungoje. Be to, pirminio sprendimo 296 punkte jis nusprendė, kad Komisijos kompetenciją buvo galima pagrįsti esminiu, numatomu ir neatidėliotinu *Intel* elgesio poveikiu EEE. Galiausiai, siekdamas išsamumo, pirminio sprendimo 314 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad ši kompetencija pateisinama ir tuo, jog taip buvo elgiamasi Sąjungos ir EEE teritorijoje.
- 49 Grįsdama ieškinio trečiąjį pagrindą, susijusį su procedūros pažeidimais, dėl kurių priekaištaujama Komisijai, *Intel*, be kita ko, pareiškė, kad pažeista jos teisė į gynybą, nes nebuvo parengtas susitikimo su D1 protokolas, nurodydama, kad tam tikra su tuo susitikimu susijusi informacija galėjo būti panaudota kaip kaltę paneigiantys įrodymai. Ji taip pat teigė, kad Komisija nepagrįstai atsisakė surengti antrą klausymą ir perduoti tam tikrus AMD dokumentus, kurie galėjo būti svarbūs *Intel* gynybai.
- 50 Iš pradžių pirminio sprendimo 618 punkte Bendrasis Teismas nurodė, kad aptariamas susitikimas nebuvo oficiali apklausa, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1/2003 19 straipsnį, ir kad Komisija neprivalėjo atlikti tokios apklausos. Remdamasis tuo tame punkte jis padarė išvadą, jog 2004 m. balandžio 7 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 773/2004 dėl bylų nagrinėjimo Komisijoje pagal [SESV 101 ir 102] straipsnius tvarkos (OL L 123, 2004, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 81) 3 straipsnis šioje byloje netaikytinas, todėl argumentas, grindžiamas toje nuostatoje įtvirtintų formalumų pažeidimu, neturi reikšmės.
- 51 Paskui pirminio sprendimo 621 ir 622 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad net jei Komisija pažeidė gero administravimo principą, kai neparengė dokumento, kuriame būtų nurodyta trumpa per minėtą susitikimą nagrinėtų temų santrauka ir jo dalyvių pavardės, vis dėlto ji ištaisė šį procedūros trūkumą, pateikdama *Intel* nekonfidencialią vidaus rašto dėl to paties susitikimo versiją.
- 52 Kiek tai susiję su ieškinio ketvirtuoju pagrindu, grindžiamu tariamomis klaidomis vertinant veiksmus pirminės įrangos gamintojų ir MSH atžvilgiu, Bendrasis Teismas atmetė visus pirminio sprendimo 665, 894, 1032, 1221, 1371 ir 1463 punktuose nurodytus *Intel* priekaištus dėl *Dell*, HP, NEC, *Lenovo*, *Acer* ir MSH.
- 53 Dėl ieškinio penktojo pagrindo, kuriuo *Intel* užginčijo bendros strategijos, kuria siekta užkirsti AMD kelią prie svarbiausių pardavimo kanalų, buvimą, Bendrasis Teismas pirminio sprendimo 1551 ir 1552 punktuose nusprendė, kad Komisija iš esmės teisės požiūriu pakankamai įrodė, jog *Intel* mėgino nuslėpti antikonkurencinį savo veiksmų pobūdį ir vykdė bendrą ilgalaikę strategiją, kuria siekė užkirsti AMD kelią prie minėtų pardavimo kanalų.
- 54 Dėl ieškinio šeštojo pagrindo, pagal kurį Komisija esą neteisingai taikė Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gaires, pirminio sprendimo 1598 punkte Bendrasis Teismas, be kita ko, pažymėjo, kad nei pagal teisinio saugumo principą, nei

- pagal nusikaltimų ir bausmių teisėtumo principą Komisijai nedraudžiama nuspręsti priimti ir taikyti naujų baudų apskaičiavimo gairių net ir po pažeidimo padarymo. Be to, tame punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad veiksmingu konkurencijos taisyklių taikymu pateisinama tai, kad įmonė turi atsižvelgti į galimai pasikeitusią bendrą Komisijos konkurencijos politiką baudų srityje, susijusią tiek su baudų apskaičiavimo metodu, tiek su jų dydžiu.
- 55 Dėl ieškinio septintojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad SESV 102 straipsnis tariamai nebuvo pažeistas tyčia ar dėl aplaidumo, pirminio sprendimo 1602 ir 1603 punktuose Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, jog *Intel* negalėjo nežinoti, kad jos elgesys yra antikonkurencinio pobūdžio, ir ginčijamame sprendime pateiktais įrodymais teisiškai pakankamai įrodyta, kad ji įgyvendino bendrą ilgalaikę strategiją, kuria siekė užkirsti AMD kelią prie strateginiu požiūriu svarbiausių pardavimo kanalų, o kartu stengėsi nusišalinti antikonkurencinį savo elgesio pobūdį.
- 56 Dėl ieškinio aštuntojo pagrindo, grindžiamo tariamai neproporcingu skirtos baudos pobūdžiu, pirminio sprendimo 1614–1616 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad ankstesni Komisijos sprendimai negali būti teisinis pagrindas skirti baudas konkurencijos srityje ir kad sprendimai, kuriais šiuo klausimu rėmėsi *Intel*, bet kuriuo atveju nėra reikšmingi vienodo požiūrio principo laikymosi atžvilgiu. Be to, priešingai, nei teigė *Intel*, pirminio sprendimo 1627 ir 1628 punktuose Bendrasis Teismas priminė, kad nustatydamas pažeidimo sunkumą Komisija neatsižvelgė į konkretų jo poveikį rinkai.
- 57 Galiausiai dėl ieškinio devintojo pagrindo, kurį nurodant buvo siekiama, kad Bendrasis Teismas, įgyvendindamas savo neribotą jurisdikciją, panaikintų ieškovei skirtą baudą arba sumažintų jos dydį, pirminio sprendimo 1647 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad nė vienas iš *Intel* pateiktų priekaištų, argumentų bei teisinių ir faktinių aplinkybių nėra pagrindas daryti išvadą, kad skirta bauda yra neproporcinga. Iš tikrųjų tame punkte Bendrasis Teismas teigė, kad ši bauda atitinka nagrinėjamo atvejo aplinkybes, ir pažymėjo, kad ji gerokai mažesnė nei Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje nustatyta 10 % viršutinė riba.
- 58 2014 m. rugpjūčio 26 d. Teisingumo Teismo kanceliarija gavo ieškovės apeliacinį skundą dėl pirminio sprendimo.
- 59 Apeliaciniam skundui pagrįsti ieškovė pateikė šešis pagrindus. Nurodydama apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą *Intel* teigė, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai neišnagrinėjo ginčijamų nuolaidų, atsižvelgdamas į visas svarbias aplinkybes. Nurodydama apeliacinio skundo antrąjį pagrindą ieškovė tvirtino, kad vertindamas pažeidimo 2006 m. ir 2007 m. konstatavimą Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, be kita ko, kiek tai susiję su ginčijamų nuolaidų rinkos aprėpties per šiuos dvejus metus vertinimu. Nurodydama apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą *Intel* tvirtino, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą teisiškai kvalifikuodamas *Intel* nuolaidas už išimtinumą, suderėtas su HP ir *Lenovo*. Nurodydama apeliacinio skundo ketvirtąjį pagrindą *Intel* teigė, kad Bendrasis Teismas padarė klaidingą išvadą, jog apklausdama D1 Komisija nepadarė esminio procedūros pažeidimo, turėjusio įtakos jos teisei į gynybą. Apeliacinio skundo penktasis pagrindas grindžiamas tuo, kad Bendrasis Teismas esą klaidingai įvertino kriterijus, susijusius su Komisijos kompetencija vertinti *Intel* susitarimus su *Lenovo* dėl 2006 m. ir 2007 m. Galiausiai nurodydama apeliacinio skundo šeštąjį pagrindą *Intel* Teisingumo Teismo prašė, vadovaujantis proporcingumo principu ir Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gairių netaikymo atgaline data principu, panaikinti arba gerokai sumažinti jai skirtą baudą.

- 60 Komisija prašė atmesti apeliacinį skundą. ACT savo ruožtu prašė patenkinti visą apeliacinį skundą.
- 61 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimu *Intel / Komisija* (C-413/14 P, EU:C:2017:632; toliau – sprendimas dėl apeliacinio skundo) su ištaisymais Teisingumo Teismas panaikino pirminį sprendimą ir grąžino bylą Bendrajam Teismui.

Procesas ir šalių reikalavimai grąžinus bylą

- 62 Byla buvo paskirta Bendrojo Teismo ketvirtajai išplėstinei kolegijai.
- 63 Atitinkamai 2017 m. lapkričio 14 d., 15 d. ir 16 d. ACT, ieškovė ir Komisija pateikė rašytines pastabas dėl bylos grąžinimo pagal Procedūros reglamento 217 straipsnio 1 dalį (toliau – pagrindinės pastabos).
- 64 Ieškovė ir Komisija paprašė nepateikti į bylą įstojusioms šalims tam tikros konfidencialios informacijos, nurodytos jų pagrindinėse pastabose. Jos pateikė nekonfidencialią šių įvairių procesinių dokumentų versiją. Pateikiant minėtus procesinius dokumentus, apsiribota tik šia nekonfidencialia jų versija. Įstojusios į bylą šalys dėl to prieštaravimų nepareikė.
- 65 2018 m. vasario 20 d. ACT, o 2018 m. kovo 5 d. – ieškovė ir Komisija pateikė papildomas rašytines pastabas pagal Procedūros reglamento 217 straipsnio 3 dalį (toliau – papildomos pastabos).
- 66 Ieškovė ir Komisija paprašė nepateikti į bylą įstojusioms šalims tam tikros atitinkamose jų rašytinėse pastabose nurodytos konfidencialios informacijos. Jos pateikė bendrą nekonfidencialią šių įvairių procesinių dokumentų versiją. Pateikiant minėtus procesinius dokumentus apsiribota tik šia nekonfidencialia jų versija. Įstojusios į bylą šalys dėl to prieštaravimų nepareikė.
- 67 Savo pastabose ieškovė, palaikoma ACT, Bendrojo Teismo prašo:
- visiškai ar iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą,
 - nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ar iš esmės sumažinti skirtą baudą,
 - priteisti iš Komisijos ieškovės bylinėjimosi išlaidas.
- 68 Savo pastabose Komisija Bendrojo Teismo iš esmės prašo atmesti ieškinį.
- 69 2019 m. spalio 7 d., 15 d. ir 28 d. raštais *Intel* ir Komisija iš dalies atsisakė konfidencialumo, kad būtų vykdomas posėdis ir priimtas sprendimas, kuriuo užbaigiamas procesas, bet išklė sąlygą, kad įstojusioms į bylą šalims nebūtų pateikta jokio konfidencialaus dokumento. Jos iš esmės nurodė, kad visus bylos duomenis galima aptarti viešame posėdyje, išskyrus dvi išimtis, t. y. kad Bendrasis Teismas neatskleistų informacijos apie serverį [*konfidencialu*] ir kad nebūtų pavišintos dokumentuose minimų fizinių asmenų pavardės.
- 70 2020 m. sausio 27 d. raštu ACT paprašė leisti jai dalyvauti teismo posėdžio dalyje, kuri turėjo būti uždara dėl turimų aptarti duomenų, konfidencialumo pagal 2019 m. gruodžio 10 d. Bendrojo Teismo sprendimą.

- 71 2020 m. kovo 6 d. raštu UFC pranešė Bendrajam Teismui, kad atsisako dalyvauti 2020 m. kovo 10–12 d. numatytame teismo posėdyje (toliau – 2020 m. teismo posėdis).
- 72 2020 m. teismo posėdyje ketvirtosios išplėstinės kolegijos pirmininkas rėmėsi 2020 m. sausio 27 d. ACT pateiktu raštu, kuriame ji prašė leisti dalyvauti teismo posėdyje, kuris iš pradžių turėjo būti uždaras. Ketvirtosios išplėstinės kolegijos pirmininkas nusprendė pridėti šį raštą prie bylos medžiagos. Vis dėlto, kadangi 2020 m. teismo posėdis buvo visiškai viešas, jis nurodė, kad nebereikia atsakyti į ACT prašymą. Be to, jis patvirtino, kad fizinių asmenų pavardės nebus atskleistos nei viešame posėdyje, nei sprendime, kuriuo užbaigiamas procesas.
- 73 2021 m. rugpjūčio 1 d. mirus teisėjui B. Berke, visi trys šį sprendimą pasirašę teisėjai tęsė svarstymus pagal Procedūros reglamento 22 straipsnį ir 24 straipsnio 1 dalį.

Dėl teisės

Dėl šalių argumentų, susijusių su ginčo dalyku grąžinus bylą

- 74 Pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal Procedūros reglamento 217 straipsnio 1 ir 3 dalis pateiktose rašytinėse pastabose ieškovė atsisakė ieškinio pagrindų, grindžiamų Komisijos kompetencija ir procedūros pažeidimais, kurie, grąžinus bylą, nebėra ginčo dalykas.
- 75 Šalys nesutaria dėl ginčo apimties grąžinus bylą, kiek tai susiję su kitais ieškinio pagrindais.
- 76 Ieškovė, palaikoma ACT, iš esmės tvirtina, kad, atsižvelgiant į viso pirminio sprendimo panaikinimą, Bendrasis Teismas turi priimti naują sprendimą, peržiūrėdamas visus jos ieškinyje nurodytus argumentus ir pagrindus, išskyrus tuos, kurių ji atsisakė, ir atsižvelgti į teisinį pagrindą, kurį Teisingumo Teismas apibrėžė sprendime dėl apeliacinio skundo. Ji priduria, kad, pirma, sprendime dėl apeliacinio skundo iš esmės išaiškinta, koku pagrindu reikia atsižvelgti į faktines ir ekonomines aplinkybes, ir, antra, kad tai, jog pirmajam apeliacinio skundo pagrindui buvo pritarta, neišvengiamai turėjo įtakos vertinant šiuos įrodymus ir ginčijamo sprendimo formuluotę.
- 77 Atvirkščiai, Komisija iš esmės teigia, kad pirminio sprendimo išvados yra galutinės, jeigu jos nesusijusios su Teisingumo Teismo sprendime dėl apeliacinio skundo nurodyta teisės klaida. Jos nuomone, taip yra, be kita ko, tuo atveju, kai Bendrojo Teismo išvados nebuvo ginčijamos apeliaciniame skunde arba kai Teisingumo Teismas atmetė pirminiame sprendime padarytų išvadų ginčijimą. Ji priduria, pirma, kad iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 147 ir 149 punktų matyti, jog po bylos grąžinimo Bendrasis Teismas turi išnagrinėti tik galimybę nuolaidomis apriboti konkurenciją, ir, antra, kad iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 109, 137 ir 138 punktų aiškiai matyti, jog šis nagrinėjimas buvo pradėtas remiantis nustatyta ir neužginčyta faktine aplinkybe, jog ginčijamos nuolaidos yra lojalumo nuolaidos. Be to, Komisija teigia, kad jei Bendrasis Teismas nuspręstų iš naujo išnagrinėti visus ieškovės ieškinyje nurodytus pagrindus ir argumentus, nebūtų jokios priežasties, dėl kurios Bendrasis Teismas padarytų kitokias išvadas nei išvados, suformuluotos jo pirminiame sprendime, dėl klausimų, kurie nebuvo iškelti apeliaciniame skunde.

- 78 Taigi šioje byloje, pirma, kyla klausimas, ar grąžinant bylą Bendrajam Teismui vėl pavedama iš naujo nagrinėti visus ieškovės ieškinyje nurodytus pagrindus ir argumentus, ar, kaip iš esmės teigia Komisija, pradiniam sprendime padarytos išvados gali būti laikomos turinčiomis *res judicata* galią.
- 79 Kaip ieškovė teisingai teigė per 2020 m. teismo posėdį, atsakymą į šį klausimą lemia sprendimo dėl apeliacinio skundo rezoliucinės dalies formuluotė.
- 80 Reikia priminti, kad Teisingumo Teismui panaikinus sprendimą ir grąžinus bylą nagrinėti Bendrajam Teismui, remiantis Procedūros reglamento 215 straipsniu, į šį teismą kreipiamasi Teisingumo Teismo sprendimu ir jis turi iš naujo priimti sprendimą dėl visų ieškovo nurodytų panaikinimo pagrindų, išskyrus Teisingumo Teismo nepanaikintus rezoliucinės dalies elementus ir argumentus, kurie yra būtinas šių *res judicata* galią įgijusių elementų pagrindas (2011 m. rugsėjo 14 d. Sprendimas *Marcuccio / Komisija*, T-236/02, EU:T:2011:465, 83 punktas).
- 81 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad sprendimo dėl apeliacinio skundo rezoliucinės dalies 1 punktu panaikinamas visas pirminis sprendimas, nes jame nurodyta, kad šis sprendimas „panaikintas“.
- 82 Iš to matyti, kad, kaip teigia ieškovė ir ACT, Bendrasis Teismas turi iš naujo priimti sprendimą šioje byloje dėl visų šalių pirmojoje instancijoje pateiktų pagrindų ir argumentų, išskyrus nurodytuosius šio sprendimo 74 punkte ir grindžiamus Komisijos kompetencija bei procedūros pažeidimais, kurių ieškovė aiškiai atsisakė.
- 83 Antra, pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnį, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir byla grąžinama Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą toje byloje, Teisingumo Teismo sprendimas teisės klausimais Bendrajam Teismui yra privalomas. Taigi, kaip pažymėjo Komisija ir kaip per 2020 m. teismo posėdį iš esmės pabrėžė ACT, vertinant pagrindus ir argumentus, kurie nebuvo išnagrinėti sprendimo dėl apeliacinio skundo motyvuose, bylą grąžinančiam teismui iš principo nedraudžiama pateikti to paties įvertinimo, kurį pateikė pirmosios instancijos teismas. Iš tikrųjų tokiu atveju nėra „Teisingumo Teismo sprendimo teisės klausimais“, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio antrą pastraipą, kurie būtų privalomi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui (2011 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Marcuccio / Komisija*, T-236/02, EU:T:2011:465, 86 punktas).
- 84 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad vienintelė klaida, dėl kurios buvo panaikintas pirminis sprendimas, yra ta, kad Bendrasis Teismas, „analizuodamas ginčijamų nuolaidų galimybę riboti konkurenciją, nepagrįstai neatsižvelgė į *Intel* argumentus dėl klaidų, kurias Komisija tariamai padarė taikydama AEC kriterijų“ (sprendimo dėl apeliacinio skundo 147 punktas).
- 85 Iš to matyti, kad pagal šio sprendimo 80 ir 83 punktuose nurodytą jurisprudenciją Bendrasis Teismas, nagrinėdamas jam grąžintą bylą, turi išnagrinėti tai, ar suteikiant ginčijamas nuolaidas galėjo būti ribojama konkurencija, atsižvelgdamas, pirma, į sprendimo dėl apeliacinio skundo 133 ir 141 punktuose pateiktus patikslinimus dėl 1979 m. vasario 13 d. Sprendime *Hoffmann-La Roche / Komisija* (85/76, EU:C:1979:36) įtvirtintų principų ir, antra, į pagrindines ir papildomas šalių pastabas dėl iš šių patikslinimų darytinių išvadų. Taigi, nors Bendrasis Teismas turi išnagrinėti *Intel* argumentus, kuriais siekiama įrodyti, kad Komisija padarė klaidų savo AEC analizėje, atlikdamas tyrimą, jis gali pakartoti visus apeliaciniame skunde neginčytas išvadas arba bet kuriuo atveju išvadas dėl sprendime dėl apeliacinio skundo „neišspręstų teisės klausimų“.

- 86 Tai visų pirma taikytina teiginiams dėl vadinamųjų „nepaslėptų apribojimų“ teisinio kvalifikavimo pirminio sprendimo II antraštinės dalies „Dėl reikalavimų panaikinti ginčijamą sprendimą“ A dalies „Horizontalūs klausimai, susiję su Komisijos atliktais teisiniais vertinimais“ 3 punkte „Dėl veiksmų, vadinamų „nepaslėptais apribojimais“, teisinio kvalifikavimo“ (minėto sprendimo 198–220 punktai) ir dėl nepaslėptų apribojimų bei išimtinumo nuolaidų buvimo, kaip nurodyta pirminio sprendimo tos pačios II antraštinės dalies D dalyje „Vertinimo klaidos, susijusios su veiksmais įvairių OEM [pirminės įrangos gamintojų] ir MSH atžvilgiu“ (minėto sprendimo 437–1522 punktai).
- 87 Dėl nepaslėptų apribojimų konstatavimo *Intel* ir ACT pagrindinėse pastabose tvirtina, kad iš sprendimo dėl apeliacinio skundo matyti, jog Komisija ginčijamame sprendime turėjo išnagrinėti, ar nepaslėpti apribojimai galėjo turėti išstūmimo iš rinkos poveikį, dėl kurio priekaištaujama ieškovei, ir taikyti sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte išvardytus elementus bei AEC kriterijų. ACT priduria, kad galiausiai buvo išanalizuota, jog nepaslėpti apribojimai yra tam tikra nuolaidų ar atlygio už išimtinumą forma ir kad pagal teisinio saugumo principą reikalaujama neskirti šių dviejų kainų nustatymo veiklos rūšių.
- 88 Pirmiausia reikia pabrėžti, kad iš ginčijamo sprendimo 1641 ir paskesnių konstatuojamųjų dalių matyti, kad buvo daromas skirtumas tarp *Intel* veiksmų *Acer*, HP ir *Lenovo* atžvilgiu, kurie kvalifikuojami kaip nepaslėpti apribojimai, ir kitų *Intel* veiksmų, kuriems ginčijamame sprendime savo ruožtu taikytas AEC kriterijus. Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad šis skirtumas atsiranda dėl to, kad nepaslėpti apribojimai grindžiami dviem veiksniais, iš kurių antrasis juos atskiria nuo kitų ginčijamame sprendime nagrinėtų *Intel* veiksmų. Iš tikrųjų *Intel* ne tik siūlė nuolaidas ar mokėjimus aptariamiems pirminės įrangos gamintojams (atitinkamai HP, *Acer* ir *Lenovo*), bet ir prašė jų, atsilyginant už šiuos mokėjimus, susilaikyti nuo konkrečių veiksmų, t. y. vienaip ar kitaip panaikinti ar apriboti prekybą tam tikrais produktais su AMD pagamintais mikroprocesoriais.
- 89 Kalbant konkrečiai, kaip Bendrasis Teismas aprašė šią praktiką pirminio sprendimo 198 punkte, *Intel* mokėjimai buvo teikiami šiomis sąlygomis:
- pirma, HP turėjo orientuoti savo įmonėms skirtus stalinius kompiuterius su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais į mažąsias ir vidutines įmones ir valdžios, švietimo bei medicinos sektoriaus klientus, o ne į dideles įmones,
 - antra, HP turėjo uždrausti savo platinimo partneriams kaupti įmonėms skirtus stalinius kompiuterius su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais, kad šie kompiuteriai būtų prieinami klientams tik užsisakant juos tiesiogiai iš HP arba per HP platinimo partnerius, veikiančius kaip prekybos atstovai,
 - trečia, *Acer*, HP ir *Lenovo* turėjo atidėti kompiuterių su AMD pagamintais mikroprocesoriais tiekimą į rinką arba jo atsisakyti.
- 90 Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, Bendrasis Teismas pirmiausia konstatuoja, kad sprendime dėl apeliacinio skundo nėra nieko, kas leistų manyti, jog Teisingumo Teismas nusprendė, kad sprendimo dėl apeliacinio skundo 138 ir paskesniuose punktuose apibrėžtas metodas turėtų būti taikomas ir nepaslėptiems apribojimams. Be to, iš to sprendimo negalima daryti išvados, kad, kaip ieškovė teigė pirmojoje instancijoje, Teisingumo Teismas reikalavo taikyti AEC kriterijų nepaslėptiems apribojimams. Nors šie veiksmai buvo aiškiai atskirti tiek ginčijamame Komisijos

sprendime, tiek pirminiame Bendrojo Teismo sprendime, reikia konstatuoti, kad jie nenagrinėti sprendime dėl apeliacinio skundo, o tik paminėti jo 11 ir 15 punktuose, atsižvelgiant į bylos aplinkybes ir proceso Bendrajame Teisme santrauką, nepateikiant kitų vertinimų.

- 91 Kaip teisingai pažymi Komisija, tuo, kaip Teisingumo Teismas, pirma, apibendrina apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą ir, antra, savo sprendimo 137 ir paskesniuose punktuose motyvavo savo vertinimą, patvirtinamas teiginys, kad jis visiškai neįvertino nagrinėjamų nepaslėptų apribojimų. Iš tikrųjų iš minėtų punktų aiškiai matyti, kad Teisingumo Teismas vertino tik lojalumo nuolaidas, kaip jos suprantamos pagal 1979 m. vasario 13 d. Sprendimą *Hoffmann-La Roche / Komisija* (85/76, EU:C:1979:36).
- 92 Tai dar labiau akivaizdu skaitant sprendimo dėl apeliacinio skundo 141 punktą, kuriame nurodyta, kad „[j]ei sprendime, kuriame konstatuojama, kad nuolaidų sistema yra piktnaudžiaujama, Komisija atlieka [AEC analizę], Bendrasis Teismas turi išnagrinėti visus ieškovės argumentus, kuriais siekiama užginčyti Komisijos išvadų dėl atitinkamos nuolaidų sistemos galimybės išstumti konkurentus pagrįstumą“. Kadangi Komisija visiškai neatliko nepaslėptų apribojimų AEC analizės, o Bendrasis Teismas pirminio sprendimo 198–220 punktuose iš esmės patvirtino šį požiūrį, nekyla jokių abejonų, kad Teisingumo Teismas siekė taikyti „teisinį kriterijų“ atitinkamai pirminės įrangos gamintojams ir MSH suteiktoms nuolaidoms ir mokėjimams, o ne nepaslėptiems apribojimams.
- 93 Taigi, priešingai, nei teigia *Intel* ir ACT, iš sprendimo dėl apeliacinio skundo nematyti, kad nepaslėptiems apribojimams dėl jų piktnaudžiaujamojo pobūdžio turi būti taikomi tie patys principai kaip ir ginčijamoms nuolaidoms.
- 94 Be to, priešingai, nei teigia ACT, Komisijos nustatytiems nepaslėptiems apribojimams būdinga tai, kad tai yra veiksmai, grindžiami dviem veiksniais, ir kad pagal antrąjį iš jų jie atskiriami nuo kitų ginčijamame sprendime nurodytų *Intel* veiksmų, kaip nurodyta šio sprendimo 88 punkte. Taigi pagal teisinio saugumo principą nedraudžiama, kad sąlyginėms nuolaidoms ir nepaslėptiems apribojimams būtų taikomi skirtingi teisiniai kriterijai, nes kompetentingos institucijos ir teismai negali nuosekliai atskirti šių dviejų rūšių veiksmų.
- 95 Galiausiai savo pagrindinėse ir papildomose pastabose *Intel* ir ACT nepateikia jokio argumento, kuriuo remiantis būtų galima įrodyti, kad kai kurios pirminiame sprendime nagrinėtos faktinės aplinkybės, susijusios su nepaslėptais apribojimais, po bylos grąžinimo turėtų būti išnagrinėtos iš naujo.
- 96 Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad reikia pakartoti išvadas, pateiktas pirminio sprendimo 198–220, 799–873, 1043–1144, 1222–1361 ir 1371 punktuose, tik tiek, kiek jos susijusios su nepaslėptais apribojimais ir jų neteisėtumu, atsižvelgiant į SESV 102 straipsnį.
- 97 Dėl pirminio sprendimo II antraštinės dalies D dalyje pateiktų vertinimų, susijusių su ginčijamų nuolaidų pripažinimu „nuolaidomis už išimtinumą“, Bendrasis Teismas taip pat mano, kad reikia juos pakartoti. Pirma, jie nebuvo išnagrinėti sprendimo dėl apeliacinio skundo motyvuose ir dėl to negali būti laikomi Teisingumo Teismo sprendimu teisės klausimais, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio antrą pastraipą. Antra, reikia konstatuoti, kaip tai padarė Komisija per 2020 m. teismo posėdį, kad ieškovė nepateikė jokio argumento, galinčio įrodyti, jog tam tikros faktinės aplinkybės, nagrinėtos pirminiame sprendime

siekiant ginčijamas nuolaidas kvalifikuoti kaip „nuolaidas už išimtinumą“, turėtų būti išnagrinėtos pakartotinai, be kita ko, atsižvelgiant į sprendimo dėl apeliacinio skundo patikslinimus dėl 1979 m. vasario 13 d. Sprendime *Hoffmann-La Roche / Komisija* (85/76, EU:C:1979:36) nustatytų principų.

- 98 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad turi pakartoti pirminio sprendimo II antraštinės dalies D dalyje pateiktus vertinimus, pagal kuriuos Komisija ginčijamame sprendime nustatė, kad, pirma, ieškovė pranešė *Dell*, jog nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2005 m. gruodžio mėn. pagal vieną konkurencijos derinimo programą (*Meet Competition Programme*) suteiktoms nuolaidoms taikoma išimtinumo sąlyga (pirminio sprendimo 444–584 punktai), antra, pagal abu ieškovės ir HP susitarimus, sudarytus nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn. (toliau – HPA susitarimai), buvo taikomos išimtinumo nuolaidos (pirminio sprendimo 673–798 punktai), trečia, nuo 2002 m. spalio mėn. iki 2005 m. lapkričio mėn. ieškovė suteikė išimtinumo nuolaidas NEC (pirminio sprendimo 900–1018 punktai), ketvirta, ieškovė ir *Lenovo* sudarė 2007 m. ketinimų deklaraciją (angl. *Memorandum of Understanding*; toliau – „MoU 2007“), kuriai buvo taikoma nerašyta išimtinumo sąlyga (pirminio sprendimo 1045–1208 punktai), ir, penkta, nuo 2002 m. spalio mėn. iki 2007 m. gruodžio mėn. ieškovė atliko mokėjimus MSH, kurių dydį lėmė tai, kad MSH pardavinėjo tik tuos kompiuterius, kuriuose buvo įdiegti *Intel* pagaminti mikroprocesoriai (pirminio sprendimo 1372–1502 punktai).
- 99 Reikia pridurti, kad šio sprendimo 98 punkte nurodyti argumentai pakartojami su sąlyga, kad bus atlikti du patikslinimai.
- 100 Visų pirma šio sprendimo 98 punkte išdėstyti argumentai, kad Komisija neprivalėjo tiksliai apskaičiuoti nuolaidos dalies, sudarančios atlygį už išimtinumą (pirminio sprendimo 453, 538, 916 ir 1500 punktai), galioja tik tiek, kiek yra pateikti siekiant pagrįsti ginčijamų nuolaidų pripažinimą „nuolaidomis už išimtinumą“.
- 101 Be to, kadangi Bendrasis Teismas yra saistomas teisės klausimų, kuriuos Teisingumo Teismas išsprendė šio sprendimo 84 punkte nurodytame sprendime, jis sutinka su šio sprendimo 98 punkte nurodytais argumentais, iš kurių matyti, kad, viena vertus, nagrinėjant, ar ginčijamomis nuolaidomis galima riboti konkurenciją, nereikėjo taikyti AEC kriterijaus, ir, kita vertus, kad ginčijamų nuolaidų pripažinimo išimtinumo nuolaidomis pakako, kad jos taip pat būtų pripažintos piktnaudžiavimu pagal SESV 102 straipsnį.
- 102 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, atsakant į šalių argumentus darytina išvada, kad ginčo dalykas iš esmės susijęs su Bendrojo Teismo atlikta galimybės ginčijamomis nuolaidomis riboti konkurenciją analize, atsižvelgiant, pirma, į 1979 m. vasario 13 d. Sprendime *Hoffmann-La Roche / Komisija* (85/76, EU:C:1979:36) nustatytų principų, kurie minimi sprendimo dėl apeliacinio skundo 133 ir paskesniuose punktuose, patikslinimus ir, antra, į šalių pastabas dėl iš šių patikslinimų darytiną išvadą.

Dėl Komisijos argumentų, susijusių su tam tikrų ieškovės ir ACT pagrindinėse pastabose išdėstytų argumentų priimtinumu

- 103 Papildomose pastabose Komisija tvirtina, kad ieškovės pagrindinės pastabos yra didžiąja dalimi nepriimtinos ar bent jau nereikšmingos. Jos teigimu, tikroji pagal Procedūros reglamento 217 straipsnį pateiktų pastabų paskirtis – pareikšti poziciją dėl sprendimo dėl apeliacinio skundo pasekmių grąžinus bylą. Atsižvelgiant į tai, kad sprendime dėl apeliacinio skundo buvo nuspręsta, jog *Intel* pateiktų argumentų dėl AEC kriterijaus nenagrinėjimas yra klaida, bet nebuvo padaryta

jokios išvados dėl ginčijamame sprendime taikyto AEC kriterijaus pagrįstumo, sprendime dėl apeliacinio skundo nėra nieko, kuo būtų galima pateisinti tai, kad didžiąją dalį ieškovės pastabų sudaro argumentų dėl AEC kriterijaus pakartojimas.

- 104 Komisija taip pat nurodo, jog sprendimas dėl apeliacinio skundo nėra nauja aplinkybė, kuria būtų galima pagrįsti tai, kad ieškovė galėtų iš dalies pakeisti ar išplėsti priekaištus, pateiktus procese, kuriame buvo priimtas pirminis sprendimas, ir šiuo klausimu tvirtina, jog kai kurie ieškovės arba ACT pagrindinėse pastabose išdėstyti argumentai yra nepriimtini.
- 105 Šiuo klausimu reikia priminti suformuotą jurisprudenciją, kurioje nurodyta, jog pagal Procedūros reglamento 76 straipsnio 1 dalies d punktą ieškovas privalo apibrėžti ginčo dalyką ir savo reikalavimus pateikti ieškinyje (žr. 2009 m. gegužės 20 d. Sprendimo *VIP Car Solutions / Parlamentas*, T-89/07, EU:T:2009:163, 110 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Be to, pagal Procedūros reglamento 84 straipsnio 1 dalį, taikomą pagal to paties reglamento 218 straipsnį, kai į Bendrąjį Teismą kreipiamasi, kaip nagrinėjamoje byloje, Teisingumo Teismo sprendimu dėl bylos grąžinimo, vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui. Nors pagal to paties reglamento 84 straipsnio 2 dalį tam tikromis aplinkybėmis per procesą leidžiama pateikti naujus teisinius pagrindus, ši nuostata jokių atveju negali būti aiškinama kaip leidžianti ieškovui pateikti Bendrajam teismui naujus reikalavimus ir taip pakeisti ginčo dalyką arba pobūdį (2009 m. gegužės 20 d. Sprendimo *VIP Car Solutions / Parlamentas*, T-89/07, EU:T:2009:163, 110 punktas ir 2012 m. birželio 13 d. Sprendimo *Insula / Komisija*, T-246/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:287, 100 ir 103 punktai).
- 106 Iš to darytina išvada, kad, Teisingumui Teismui grąžinus bylą, šalys iš principo negali remtis pagrindais, kurie nebuvo nurodyti vykstant procesui, per kurį buvo priimtas vėliau Teisingumo Teismo panaikintas Bendrojo Teismo sprendimas (2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Chronopost ir La Poste / Ufex ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, EU:C:2008:375, 71 punktas). Priimtinu turi būti pripažintas tiksliai pagrindas, kuriuo išplečiamas anksčiau tiesiogiai ar netiesiogiai ieškinyje nurodytas pagrindas ir kuris glaudžiai su juo susijęs (2020 m. kovo 11 d. Sprendimo *Komisija / Gmina Miasto Gdynia ir Port Lotniczy Gdynia Kosakowo*, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 66 punktas).
- 107 Taip pat reikia priminti, kad priimtini tik tie į bylą įstojusios šalies argumentai, kuriais neviršijama tai, kas numatyta šiuose reikalavimuose ir pagrinduose (2020 m. vasario 4 d. Sprendimo *Uniwersytet Wrocławski ir Lenkija / REA*, C-515/17 P ir C-561/17 P, EU:C:2020:73, 51 punktas).
- 108 Nagrinėjamu atveju ieškinys byloje T-286/09 buvo apribotas šio sprendimo 36 punkte nurodytu ieškiniu.
- 109 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ieškinyje ieškovė nurodė, jog ginčijamame sprendime Komisija padarė kelias „akivaizdžias klaidas“, kai taikė AEC kriterijų, paskui išsamiai išdėstė savo teiginius dėl šių klaidų, susijusių su atitinkamai *Dell*, *Lenovo*, HP, NEC ir MSH suteiktomis nuolaidomis ir atliktais mokėjimais. Taigi pagal Procedūros reglamento 84 straipsnio 1 dalį ieškovei nedraudžiama didžiąją dalį pagrindinių pastabų skirti ieškinyje išdėstytiems argumentams, susijusiems su AEC kriterijumi, pakartoti arba šiems argumentams išplėsti. Iš tiesų tokios praktikos negalima prilyginti naujų pagrindų pateikimui vykstant procesui.
- 110 Tokiomis aplinkybėmis reikia atmesti Komisijos argumentą, grindžiamą Procedūros reglamento 217 straipsniu, pagal kurį ieškovės pagrindinės pastabos didžiąja dalimi yra nepriimtinos arba bent jau nereikšmingos.

- 111 Vis dėlto Komisija teisingai tvirtina, kad, nepaisant to, jog pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnį sprendime dėl apeliacinio skundo pateiktas teisės išaiškinimas yra privalomas Bendrajam Teismui, šis taip pat saistomas ieškovės ieškinyje nurodytų pagrindų, o pats apeliacinis skundas nėra naujas veiksnys, pateisinantis *Intel* priekaištų dėl ginčijamo sprendimo dalinį pakeitimą ar išplėtimą. Komisija taip pat teisingai tvirtina, kad po to, kai byla buvo grąžinta, ACT negali pateikti argumentų ieškovei palaikyti, kurie neatitiktų ieškovės ieškinyje nurodytų pagrindų.
- 112 Komisijos teiginiai, kad tam tikrais ieškovės arba ACT pagrindinėse pastabose pateiktais argumentais buvo pakeisti arba išplėsti procese, per kurį buvo priimtas pirminis sprendimas, suformuluoti priekaištai, bus išnagrinėti toliau šiame sprendime, jeigu tai bus būtina šiai bylai išspręsti (žr., be kita ko, šio sprendimo 401 ir 506 punktus).

Dėl esmės

Dėl reikalavimų panaikinti ginčijamą sprendimą

- 113 Ieškovė, palaikoma ACT, tvirtina, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas, nes, pirma, jis grindžiamas klaidinga teisine analize, antra, jame nebuvo tinkamai išnagrinėti sprendimo apeliacinio skundo 139 punkte nurodyti kriterijai ir į juos neatsižvelgta ir, trečia, jame pateikta AEC analizė, kurioje padaryta daug klaidų.
- 114 Komisija iš esmės teigia, kad visas ginčijamas sprendimas turi būti paliktas galioti, nes, pirma, jis atitinka sprendime dėl apeliacinio skundo išdėstytą požiūrį, antra, ji atsižvelgė į visus šio sprendimo 139 punkte nurodytus kriterijus ir, trečia, AEC analizėje nėra jokių klaidų.
- 115 Nagrinėjamu atveju, kaip nurodyta šio sprendimo 102 punkte, Bendrasis Teismas, atsižvelgdamas į sprendimą dėl apeliacinio skundo, privalo išnagrinėti pagrindų ir argumentų, kuriuos pateikė ieškovė, siekdama paneigti galimybę ginčijamomis nuolaidomis apriboti konkurenciją, pagrįstumą. Šiuo tikslu pirmiausia reikia priminti metodą, kurį apibrėžė Teisingumo Teismas, nagrinėdamas, ar nuolaidomis, kaip antai nagrinėjamomis šioje byloje, gali būti ribojama konkurencija, ir vėliau iš to padaryti pagrindines išvadas.

I. Dėl Teisingumo Teismo apibrėžto metodo, kurį taikant galima įvertinti, ar nuolaidų sistema gali riboti konkurenciją

- 116 Pirma, sprendimo dėl apeliacinio skundo 133–137 punktuose Teisingumo Teismas priminė SESV 102 straipsnio pobūdį ir tikslą. Nurodydamas, be kita ko, 2012 m. kovo 27 d. Sprendimą *Post Danmark* (C-209/10, EU:C:2012:172) Teisingumo Teismas iš esmės pabrėžė, kad dėl konkuravimo pranašumais mažiau produktyvūs konkurentai gali būti išstumiami iš rinkos (sprendimo dėl apeliacinio skundo 134 punktas), ir priminė, jog dominuojančią padėtį užimančioms įmonėms tenka ypatinga atsakomybė už tai, kad nebūtų pažeista veiksminga ir neiškraipyta konkurencija (sprendimo dėl apeliacinio skundo 135 punktas). Be to, ji pabrėžė, kad bet kokia kainų konkurencija negali būti laikoma teisėta (sprendimo dėl apeliacinio skundo 136 punktas).

- 117 Antra, sprendimo dėl apeliacinio skundo 137 punkte Teisingumo Teismas priminė savo jurisprudenciją, suformuotą 1979 m. vasario 13 d. Sprendime *Hoffmann-La Roche / Komisija* (85/76, EU:C:1979:36) (toliau – Sprendimas *Hoffmann-La Roche*), pagal kurią iš esmės lojalumo nuolaidos yra piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi, kaip tai suprantama pagal SESV 102 straipsnį.
- 118 Trečia, sprendimo dėl apeliacinio skundo 138 punkte Teisingumo Teismas vis dėlto nusprendė, kad Sprendime *Hoffmann-La Roche* suformuota jurisprudencija turi būti patikslinta tuo atveju, kai dominuojančią padėtį užimanti įmonė „per administracinę procedūrą, remdamasi patvirtinančiais įrodymais, teigia, kad jos elgesys negalėjo riboti konkurencijos ir juo labiau daryti jai inkriminuojamą išstūmimo poveikį“.
- 119 Tokiu atveju Teisingumo Teismas sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodė kriterijus, į kuriuos reikia atsižvelgti nustatant SESV 102 straipsnio pažeidimą. Teisingumo Teismo teigimu, Komisija privalo išnagrinėti, pirma, įmonės dominuojančios padėties atitinkamoje rinkoje svarbą, antra, kokioje rinkos dalyje buvo vykdomi ginčijami veiksmai, trečia, nagrinėjamų nuolaidų suteikimo sąlygas ir tvarką ir, ketvirta, jų trukmę ir dydį, tačiau ji taip pat privalo įvertinti, penkta, ar galėjo egzistuoti strategija, pagal kurią siekta išstumti bent jau tokius pačius produktyvius konkurentus.
- 120 Ketvirta, sprendimo dėl apeliacinio skundo 141 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad „[j]ei [kaip nagrinėjamu atveju] sprendime, kuriame konstatuojama, kad nuolaidų sistema yra piktnaudžiaujama, Komisija atlieka [galimybės išstumti konkurentus] analizę, Bendrasis Teismas turi išnagrinėti visus ieškovės argumentus, kuriais siekiama užginčyti Komisijos išvadą dėl atitinkamos nuolaidų sistemos galimybės išstumti konkurentus pagrįstumą“.
- 121 Penkta, sprendimo dėl apeliacinio skundo 142 punkte Teisingumo Teismas pažymėjo, kad Komisija ginčijamame sprendime pabrėžė, kad „aptariamoms nuolaidoms dėl savo pobūdžio gali riboti konkurenciją, todėl nebuvo būtina nagrinėti visų bylos aplinkybių ir taikyti AEC kriterijaus, norint konstatuoti piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi (be kita ko, žr. šio sprendimo 925 ir 1760 punktus); vis dėlto ji išsamiai išnagrinėjo šias aplinkybes ir to sprendimo 1002–1576 punktuose detalai išdėstė taikant AEC kriterijų atliktą analizę, kurią atlikusi minėto sprendimo 1574 ir 1575 punktuose padarė išvadą, jog toks pats produktyvus konkurentas turėjo taikyti nekonkurencingas kainas, todėl dėl aptariamoms nuolaidų sistemos toks konkurentas galėjo būti išstumtas iš rinkos“.
- 122 Dėl šios priežasties sprendimo dėl apeliacinio skundo 143 ir 144 punktuose Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad atsižvelgiant į tai, jog AEC kriterijus turėjo realią reikšmę vertinant, ar ginčijamų nuolaidų praktika gali išstumti tokius pat produktyvius konkurentus iš rinkos, Bendrasis Teismas turėjo išnagrinėti visus *Intel* argumentus, suformuluotus dėl ginčijamame sprendime Komisijos taikyto AEC kriterijaus, o to jis nepadarė.

II. Dėl principų, kylančių iš sprendimo dėl apeliacinio skundo

- 123 Reikia pažymėti, kaip tai padarė bylos šalys, kad sprendime dėl apeliacinio skundo buvo patikslinta Sprendime *Hoffmann-La Roche* suformuota jurisprudencija, iš kurios galima padaryti tris išvadas.

- 124 Pirma, iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 137 ir 138 punktų matyti, kad nors rinkoje dominuojančią padėtį užimančios įmonės nustatyta nuolaidų sistema gali būti kvalifikuojama kaip ribojanti konkurenciją, nes, atsižvelgiant į jos pobūdį, galima preziumuoti, kad ji riboja konkurenciją, vis dėlto šiuo klausimu kalbama apie paprastą prezumpciją, o ne SESV 102 straipsnio pažeidimą *per se*, kai Komisija bet kuriuo atveju atleidžiama nuo pareigos išnagrinėti poveikį.
- 125 Antra, Teisingumo Teismas nusprendė, kad tuo atveju, kai dominuojančią padėtį užimanti įmonė „per administracinę procedūrą teigia, kad jos elgesys negalėjo riboti konkurencijos ir ypač daryti išstūmimo iš rinkos poveikio, [kuris] yra jai inkriminuojamas“, Komisija turi išnagrinėti galimybę taikant nuolaidų sistemą išstumti konkurentus iš rinkos, vadovaudamasi penkiais sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodytais kriterijais (žr. šio sprendimo 119 punktą). Atsižvelgiant į sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkto formulotę, Komisija privalo bent jau išnagrinėti šiuos penkis kriterijus, kad įvertintų, ar taikant tokią nuolaidų sistemą, kokia nagrinėjama šioje byloje, galima išstumti konkurentus.
- 126 Galiausiai, trečia, reikia pabrėžti, kad nors Teisingumo Teismas nenusprendė, jog AEC kriterijus būtinai turi būti taikomas siekiant išnagrinėti, ar konkurentai gali būti išstumiami iš rinkos taikant bet kokią nuolaidų sistemą, iš sprendimo dėl apeliacinio skundo iš esmės matyti, kad, kai Komisija taiko AEC kriterijų, tai yra vienas iš veiksnių, į kuriuos ji turi atsižvelgti vertindama galimybę taikant nuolaidų sistemą išstumti konkurentus iš rinkos.
- 127 Atsižvelgdamas būtent į šias išvadas ir Teisingumo Teismo apibrėžtą metodą Bendrasis Teismas išnagrinęs ieškovės pateiktus pagrindus ir argumentus, kuriais ginčijama galimybė taikant ginčijamas nuolaidas apriboti konkurenciją, pirmiausia nagrinėdamas ieškovės ir ACT argumento, kad ginčijamas sprendimas iš esmės grindžiamas klaidinga teisine analize, kuri pati savaime gali lemti jo panaikinimą, pagrįstumą.

III. Dėl ieškovės ir ACT pateiktų argumentų pagrįstumo

A. Dėl argumento, kad ginčijamas sprendimas grindžiamas klaidinga teisine analize

- 128 Pirma, kaip jos nurodė pirmojoje instancijoje, ieškovė ir ACT tvirtina, kad Komisija rėmėsi teisine analize, kurioje buvo padaryta esminė klaida, turėjusi įtakos visam ginčijamam sprendimui, ir vien dėl jos ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas.
- 129 Ieškovės ir ACT teigimu, pažeidimo konstatavimas ginčijamame sprendime gali išlikti, tik jei galima įrodyti, kad jis grindžiamas teisine analize, atitinkančia sprendimo dėl apeliacinio skundo 138 ir 139 punktuose pateiktą analizę. Jų nuomone, nėra jokių abejonių, kad šiuo atveju taip nėra. Užuoat aiškindama Sprendime *Hoffmann-La Roche* suformuotą jurisprudenciją, kaip įtvirtinančią paprastą neteisėtumo prezumpciją, Komisija tikrai konstatavo, kad ginčijamos nuolaidos buvo piktnaudžiaujamojo pobūdžio, todėl tam, kad būtų konstatuotas piktnaudžiavimas, nebuvo būtina nagrinėti ir *a fortiori* atsižvelgti į galimybę jas taikant išstumti konkurentus.
- 130 Antra, ACT iš esmės priduria, kad nors ginčijamame sprendime esama teiginių dėl galimybės ginčijamomis nuolaidomis riboti konkurenciją, tokiuose papildomuose teiginiuose visiškai nebuvo atlikta teisinės analizės siekiant įrodyti, kad šiomis nuolaidomis buvo piktnaudžiaujama ir kad jas taikant buvo pažeistas SESV 102 straipsnis. Be to, ji pažymi, kad Komisija nusprendė, jog kriterijai, kaip antai rinkos aprėptis, nuolaidų taikymo trukmė ir jų dydis, neturi reikšmės

piktnaudžiavimo buvimui nustatyti, ir tuo patvirtinama, kad šiuo tikslu į juos nebuvo atsižvelgta. Atsižvelgiant į sprendime dėl apeliacinio skundo apibrėžtą metodą, to pakanka, kad būtų galima nuspręsti, jog visoje ginčijamo sprendimo analizėje padaryta klaida, kuria pateisinamas jo panaikinimas.

131 Komisija nesutinka, kad argumentas, jog ginčijamas sprendimas grindžiamas klaidinga teisine analize, kuri savaime gali lemti jo panaikinimą, yra pagrįstas.

132 Per 2020 m. posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą Komisija iš esmės pabrėžė, kad ginčijamas sprendimas daugiausia grindžiamas įprastu Sprendime *Hoffman-La Roche* suformuotos jurisprudencijos aiškinimu. Todėl pirmojoje instancijoje pateiktose rašytinėse pastabose ji teigė, kad ginčijamame sprendime nereikėjo remtis AEC kriterijumi, nes tai neturėjo reikšmės. Vis dėlto ji pažymėjo, kad sprendimo dėl apeliacinio skundo 143 punkte Teisingumo Teismas nurodė, jog AEC kriterijus buvo labai svarbus vertinant, ar nagrinėjama nuolaidų praktika gali išstumti tokius pat produktyvius konkurentus iš rinkos, o tai atitinka ginčijamo sprendimo 925 konstatuojamąją dalį. Galiausiai Komisija iš esmės pažymėjo, kad nors ginčijamame sprendime ji iš pradžių nesirėmė AEC kriterijumi, jis buvo pritaikytas papildomai, taigi pavyko įrodyti, kad ginčijamos nuolaidos galėjo lemti antikonkurencinį išstūmimo poveikį.

133 Šiuo klausimu visų pirma reikia pažymėti, kad nagrinėjamoje byloje neginčijama, jog ieškovė per administracinę procedūrą teigė, kad jos veiksmai negalėjo riboti konkurencijos ir, be kita ko, daryti išstūmimo iš rinkos poveikį, kuriuo jai priekaištaujama, ir įpareigojo Komisiją, kaip matyti iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 138 ir 139 punktų, išnagrinėti galimybę išstumti konkurentus taikant nuolaidų sistemą. Taip pat reikia konstatuoti, kad, be kita ko, iš ginčijamo sprendimo 920–926, 950, 972, 981, 989, 1000 ir 1001 konstatuojamųjų dalių bei paaiškinimų, kuriuos Komisija pateikė savo pastabose pirmojoje instancijoje ir per 2020 m. teismo posėdį matyti, jog Komisija laikėsi nuomonės, kad, atsižvelgiant į 1979 m. vasario 13 d. Sprendime *Hoffmann-La Roche / Komisija* (85/76, EU:C:1979:36) įtvirtintus principus, norint nustatyti SESV 102 straipsnio pažeidimą, nebuvo būtina įrodyti, jog ginčijamomis nuolaidomis galima išstumti konkurentus, nes šios nuolaidos buvo savaime antikonkurencinės.

134 Pirma, kiek tai susiję su minėtomis ginčijamo sprendimo konstatuojamosiomis dalimis, kurios visos išdėstytos to sprendimo dalyje, susijusioje su nuolaidų sąlygiškumu ir esančioje prieš AEC analizę, Komisija ginčijamo sprendimo 923 konstatuojamojoje dalyje, be kita ko, nurodė, kad „priešingai, nei teig[ė] *Intel*, faktinio išstūmimo iš rinkos įrodymas [neturėjo] <...> būti pateiktas“ ir kad „be to, [SESV 102] straipsnio pažeidimas taip pat [galėjo] būti padarytas dėl dominuojančią padėtį užimančios įmonės veiksmų antikonkurencinio tikslo“.

135 Ginčijamo sprendimo 925 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė:

„Jei, nesant objektyvaus pateisinimo, pirmesnių konstatavimų savaime pakanka [SESV 102] straipsnio pažeidimui konstatuoti, kaip tai suprantama pagal jurisprudenciją, Komisija 4.2.3-4.2.6 skirsniuose taip pat įrodo, kad sąlyginės nuolaidos, kurias *Intel* suteikė *Dell*, *HP*, *NEC* ir *Lenovo*, ir sąlyginiai mokėjimai *MSH* ne tik atitiko 920, 921 ir 923 konstatuojamosiose dalyse nurodytas jurisprudencijoje nustatytas sąlygas, bet ir galėjo sukelti išstūmimo poveikį (kuris galėjo padaryti žalos vartotojams). Nors pagal jurisprudenciją tai nėra būtina [SESV 102] straipsnio pažeidimui įrodyti, vienas iš būdų įrodyti, kad *Intel* nuolaidomis ir mokėjimais galėjo būti išprovokuotas konkurentų išstūmimas – atlikti tokio pat produktyvaus konkurento analizę (4.2.3 skirsnis). Remdamasi šios analizės rezultatais ir kokybiniais bei kiekybiniais įrodymais (4.2.4 ir 4.2.5 skirsniai), taip pat atsižvelgdama į tai, kad nėra objektyvaus

- pateisinimo ir nebuvo pasiekta didesnio veiksmingumo (4.2.6 skirsnis), Komisija daro išvadą, kad *Intel* sąlyginės nuolaidos, taikytos *Dell*, HP, NEC ir *Lenovo*, taip pat *Intel* sąlyginiai mokėjimai MSH yra piktnaudžiavimas, kaip tai suprantama pagal [SESV 102] straipsnį, į kuriuos Komisija turi atkreipti ypatingą dėmesį.“
- 136 Ginčijamo sprendimo 926 konstatuojamojoje dalyje, kurioje pateikta Komisijos atlikta nuolaidų pobūdžio ir veikimo analizė, be kita ko, nurodyta, kad „nors tai nėra būtina pagal [minėto sprendimo] 920, 921 ir 923 konstatuojamosiose dalyse nurodytą jurisprudenciją, Komisija įrodys, kad sąlyginių nuolaidų sistemos neleido arba sudarė sunkumų kiekvienam kompiuterinės įrangos gamintojui įsigyti x86 [mikroprocesorių] iš AMD, [ir] parodys, kaip, pasinaudojant sąlyginiais mokėjimais MSH, buvo galima paskatinti MSH pardavinėti tikrai tuos stalinius kompiuterius, kuriuose įdiegti *Intel* [mikroprocesoriai], ir neleido arba sudarė sunkumų MSH pardavinėti stalinius kompiuterius, kuriuose įdiegti AMD [mikroprocesoriai]“.
- 137 Dėl ginčijamo sprendimo 950 (susijusios su *Dell*), 972 (susijusios su HP), 981 (susijusios su NEC), 989 (susijusios su *Lenovo*) ir 1000 (susijusios su MSH) konstatuojamųjų dalių, kuriose analizuojamas kiekvienam pirminės įrangos gamintojui ar MSH suteiktų nuolaidų sąlygiškumas, Komisija sistemingai laikėsi nuomonės, kad visų pirma įmonės *Intel* šiems pirminės įrangos gamintojams arba MSH suteiktų nuolaidų arba mokėjimų suma buvo *de facto* susijusi su sąlyga, kad jie įsigys visus jiems reikalingus x86 mikroprocesorius iš *Intel*; be to, kad šios nuolaidos ar mokėjimai atitiko ginčijamo sprendimo 920, 921 ir 923 konstatuojamosiose dalyse nurodytoje jurisprudencijoje nustatytas sąlygas siekiant kvalifikuoti juos kaip piktnaudžiavimą, ir galiausiai, kad šiomis nuolaidomis ar mokėjimais buvo apribota pirminės įrangos gamintojų arba MSH laisvė pasirinkti x86 mikroprocesorių tiekimo šaltinį ir neleisti kitiems konkurentams tiekti x86 mikroprocesorius šiems pirminės įrangos gamintojams arba MSH.
- 138 Galiausiai ginčijamo sprendimo 1001 konstatuojamojoje dalyje Komisija, užbaigdama 4.2.2 skirsnyje „Nuolaidų pobūdis ir veikimas“ atliktą analizę, nusprendė:
- „Atsižvelgiant į 4.2.2.2–4.2.2.6 skirsniuose pateiktus įrodymus [kurie yra susiję su pirminės įrangos gamintojams ir MSH suteiktų nuolaidų pobūdžiu ir veikimu] ir 4.2.1 skirsnyje primintą jurisprudenciją [t. y. Sprendimą *Hoffmann-La Roche*], daroma išvada, kad nuolaidų, kurias *Intel* suteikė *Dell*, HP ir NEC nuo 2002 m. ketvirtojo ketvirčio iki 2005 m. gruodžio mėn., suma *de facto* buvo susijusi su sąlyga, kad šie klientai įsigys x86 mikroprocesorius išimtinai (*Dell*) arba nustatytuose segmentuose beveik išimtinai (HP ir NEC) iš *Intel*. <...> Nagrinėjamos nuolaidos ir mokėjimai yra lojalumo nuolaidos, atitinkančios reikšmingoje jurisprudencijoje nustatytas sąlygas, kad būtų kvalifikuojamos kaip piktnaudžiavimas (žr. 920, 921 ir 923 konstatuojamąsias dalis). Be to, dėl jų buvo apribota atitinkamų kompiuterinės įrangos gamintojų ir MSH pasirinkimo laisvė.“
- 139 Antra, dėl paaiškinimų, kuriuos Komisija pateikė savo rašytinėse pastabose pirmojoje instancijoje ir per 2020 m. teismo posėdį, Komisija atsiliepimo į ieškinį 144 punkte pirmiausia nurodė:
- „Priešingai, nei tvirtina ieškovė <...>, iš sprendimo struktūros ir formuluotės matyti, kad Komisija nebūtinai turi įrodyti galimą *Intel* veiksmų poveikį. 920–925 konstatuojamosiose dalyse labai aiškiai paaiškintas AEC analizės vaidmuo priimant [ginčijamą] sprendimą ir nepalikta jokių abejonių dėl to, kad, nesant objektyvaus pagrindimo, ankstesnėse konstatuojamosiose dalyse pateikta analizė rodo *Intel* nuolaidų ir mokėjimų už išimtinumą neteisėtumą, nes tai yra lojalumo nuolaidos, kaip tai suprantama pagal [Sprendimą] *Hoffmann-La Roche*, ir jomis siekiama antikonkurencinio tikslo arba jos yra antikonkurencinės strategijos dalis. Dėl kiekvienos iš šių

priežasčių [ginčijamame] sprendime (925 konstatuojamojoje dalyje) padaryta išvada, kad, siekiant nustatyti, ar šie veiksmai prieštaravo [SESV] 102 straipsniui, nebuvo būtina įrodyti galimo *Intel* nuolaidomis ir mokėjimais už išimtinumą daromo išstūmimo poveikio.“

- 140 Antra, atsiliepimo į ieškinį 145 punkte Komisija pažymėjo, kad „ginčijamame sprendime (925 konstatuojamojoje dalyje) aiškiai nustatyta, jog Komisija nustatė galimą *Intel* nuolaidų poveikį tiksliai siekdama įrodyti, kad šiai veiklai reikia skirti ypatingą [jos] dėmesį“.
- 141 Trečia, atsiliepimo į ieškinį 283 punkte Komisija nurodė, kad „priešingai, nei teigia ieškovė, [ji] neprivalėjo įrodyti, kad dėl *Intel* taikytų nuolaidų už išimtinumą toks pat produktyvus konkurentas galėjo būti išstumtas iš rinkos“, ir kad, „kaip nurodyta [ginčijamo] sprendimo 925 ir 926 konstatuojamosiose dalyse, padarytos išvados <...> dėl galimo *Intel* nuolaidų už išimtinumą poveikio rinkai buvo ne teisinės analizės, atliktos siekiant įrodyti, kad šiomis nuolaidomis piktnaudžiauta, dalis, o veikiau vienas iš veiksnių, paskatinusių ją <...> padaryti išvadą, jog ji turėjo šiam pažeidimui skirti ypatingą dėmesį“.
- 142 Ketvirta, tripliko 109 punkte Komisija pažymėjo, kad, „[k]aip nurodyta [ginčijamame] sprendime, pastangos, skirtos [AEC] analizei, negal[ėjo] būti laikomos rodikliu, [kad] ji ketino nukrypti nuo ilgametės jurisprudencijos dėl lojalumo nuolaidų“.
- 143 Galiausiai, penkta, dėl nuolaidų aprėpties, trukmės ir dydžio Komisija tripliko 68 punkte pirmiausia pažymėjo, kad „*Intel* keliamas klausimas dėl trukmės teisės požiūriu [nebuvo] svarbus“, nes „[iš tikrųjų] sprendime byloje *Hoffmann-La Roche* trukmė nebuvo pripažinta reikšmingu veiksmu pripažįstant <...> jos elgesį piktnaudžiavimu“. Toliau atsiliepimo į ieškinį 166 punkte ji pažymėjo, kad „ieškovės argumentas [kad ji neatsižvelgė į nuolaidų dydį] nepasiekė tikslo[,] [nes], kaip nurodyta [ginčijamo sprendimo] 1620 konstatuojamojoje dalyje, sprendime ginčytas ne nuolaidų dydis, o išimtinumas, už kurį jos [buvo] suteiktos, ir antikonkurencinis tikslas, kurio siekta jas taikant“. Galiausiai atsiliepimo į ieškinį 169 ir 170 punktuose Komisija nurodė, kad „[j]ei *Intel* ketino teigti, kad jos nuolaidomis už išimtinumą konkurencija [buvo] ribojama tik tam tikrų rūšių x86 [mikroprocesorių] atveju, [ji] veikiau [būtų tikėjusis] tokius teiginius rasti ieškinio skirsnyje, skirtame baudų dydžiui“, nes „jurisprudencijoje dėl lojalumo nuolaidų n[ebuvo] jokios užuominos apie tai, kad jų neteisėtumas priklauso nuo to, ar jos taikomos visai rinkai, ar „tik“ tam tikram rinkos segmentui“.
- 144 Taigi iš šio sprendimo 134–143 punktų matyti, kad Komisija, remdamasi Sprendime *Hoffmann-La Roche* suformuota jurisprudencija, padarė išvadą, jog, pirma, ginčijamos nuolaidos buvo antikonkurencinio pobūdžio, todėl tam, kad būtų įrodytas SESV 102 straipsnio pažeidimas, visiškai nebuvo būtina įrodyti, jog jas taikant buvo galima išstumti konkurentus. Antra, nors ginčijamame sprendime pateikta papildoma galimybės minėtomis nuolaidomis išstumti konkurentus analizė, Komisija nusprendė, kad pagal šią jurisprudenciją ji neprivalo atsižvelgti į šią analizę, kad nuspręstų, jog šiomis nuolaidomis piktnaudžiauta. Galiausiai, trečia, remdamasi ta pačia jurisprudencija Komisija, be kita ko, nusprendė, kad tam tikri kriterijai, kuriais remiantis nustatomas piktnaudžiavimas, neturi reikšmės.
- 145 Reikia konstatuoti, kad ši pozicija neatitinka Sprendime *Hoffman-La Roche* suformuotos jurisprudencijos, kurią Teisingumo Teismas patikslino sprendimo dėl apeliacinio skundo 137–139 punktuose. Taigi darytina išvada, kad ieškovė ir ACT teisingai teigia, jog remdamasi prielaida, kad pagal Sprendimą *Hoffman-La Roche* ji iš esmės galėjo tik konstatuoti, kad ginčijamomis nuolaidomis buvo pažeistas SESV 102 straipsnis, nes jos buvo piktnaudžiamos

pobūdžio, o norint padaryti išvadą, kad šiomis nuolaidomis piktnaudžiauta, nebūtinai turėjo būti atsižvelgta į galimybę jomis riboti konkurenciją, Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą.

- 146 Tiesa, ginčijamo sprendimo 925 konstatuojamojoje dalyje Komisija tvirtino, kad atlikusi ginčijamo sprendimo 4.2.3 skirsnyje išdėstytą AEC analizę ir atsižvelgusi į kokybinius ir kiekybinius įrodymus, išdėstytus to paties sprendimo 4.2.4 ir 4.2.5 skirsniuose, ji taip pat įrodė, jog nuolaidos, kurias *Intel* suteikė pirminės įrangos gamintojams, ir sąlyginiai mokėjimai MSH galėjo turėti išstūmimo poveikį. Vis dėlto reikia pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo matyti, jog ginčijamo sprendimo 4.2.3–4.2.5 skirsniuose padarytos išvados nebuvo laikomos būtinomis teisei analizei atlikti siekiant įrodyti *Intel* veiksmų piktnaudžiaujamąjį pobūdį.
- 147 Iš to darytina išvada, kad ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, jog AEC kriterijus nebuvo būtinas siekiant įvertinti *Intel* veiksmų piktnaudžiaujamąjį pobūdį ir padaryti išvadą, kad minėti veiksmai buvo piktnaudžiavimas.
- 148 Šiuo atžvilgiu reikia atmesti per 2020 m. teismo posėdį Komisijos pateiktą argumentą, kad iš esmės ši išvada prieštarauja aplinkybei, jog Teisingumo Teismas sprendimo dėl apeliacinio skundo 143 punkte nurodė, kad AEC kriterijus buvo labai svarbus Komisijai vertinant, ar nagrinėjamos nuolaidomis buvo galima išstumti tokius pat produktyvius konkurentus iš rinkos. Iš tikrųjų, atsižvelgiant į sprendimo dėl apeliacinio skundo 142 punktą, minėtas 143 punktas turi būti aiškinamas taip, kad Teisingumo Teismas nusprendė, jog AEC kriterijus yra svarbus atsižvelgiant į išsamius argumentus ir į ginčijamame sprendime šiam kriterijui skirtų konstatuojamųjų dalių skaičių. Tačiau, priešingai, nei teigia Komisija, sprendimo dėl apeliacinio skundo 143 punkto formuluote negalima patvirtinti teiginio, kad Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, jog AEC kriterijus buvo vienas iš elementų, kuriuos Komisija laikė būtiniais išvadai dėl nuolaidų nesąžiningumo padaryti.
- 149 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia pritarti argumentui, kad ginčijamame sprendime padaryta teisės klaida. Vis dėlto, kaip matyti iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 143 ir 144 punktų, AEC kriterijus buvo iš tikrųjų svarbus Komisijai vertinant galimybę nagrinėjamos nuolaidomis išstumti tokius pat produktyvius konkurentus iš rinkos, ir tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas turi išnagrinėti visus *Intel* argumentus, suformuluotus dėl šio kriterijaus.

B. Dėl argumento, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas dėl to, kad jame pateikta AEC analizė, kurioje padaryta daug klaidų

1. Dėl Bendrojo Teismo kontrolės apimtys

- 150 Komisijos sprendimų, susijusių su SESV 101 ir 102 straipsnių taikymo procedūra, teisminės kontrolės sistemą sudaro SESV 263 straipsnyje nustatyta institucijų aktų teisėtumo kontrolė (žr. 2018 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Infineon Technologies / Komisija*, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 47 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Ši kontrolė taikoma visiems Komisijos sprendimų, susijusių su procedūra pagal SESV 101 ir 102 straipsnius, elementams, kurių išsamią kontrolę tiek teisės, tiek faktų požiūriu užtikrina Sąjungos teismas, atsižvelgdamas į ieškovo nurodytus pagrindus ir visas reikšmingas aplinkybes (žr. 2018 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Infineon Technologies / Komisija*, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 48 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Vis dėlto reikia priminti, kad Sąjungos teismai, vykdydami SESV 263 straipsnyje numatytą

teisėtumo kontrolę, negali ginčijamo akto rengėjo motyvų pakeisti savaisiais (žr. 2013 m. sausio 24 d. Sprendimo *Frucona Košice / Komisija*, C-73/11 P, EU:C:2013:32, 89 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 151 Prieš nagrinėjant ieškovės argumento pagrįstumą reikia, pirma, pateikti bendro pobūdžio pastabas, susijusias su AEC kriterijumi, ir, antra, priminti taisykles dėl įrodinėjimo pareigos ir reikalaujamo įrodymų lygio.

2. Bendrosios pastabos dėl AEC analizės

- 152 AEC kriterijaus, kuris apibrėžtas ginčijamo sprendimo 1003 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse ir kurį šioje byloje taikė Komisija, atspirties taškas yra tai, kad, atsižvelgiant, be kita ko, į jos produkto pobūdį ir prekių ženklo įvaizdį bei profilį, *Intel* buvo neišvengiama prekybos partnerė ir kad, nepriklausomai nuo alternatyvaus tiekėjo pasiūlymo kokybės, pirminės įrangos gamintojai visada pirko bent dalį jiems reikalingų mikroprocesorių iš *Intel*. Taigi tik tam tikroje rinkos dalyje (toliau – ginčytina rinkos dalis) klientai buvo pasirengę ir galėjo pasirinkti pirkti juos iš šio alternatyvaus tiekėjo. Šis neišvengiamo prekybos partnerio statusas nulėmė *Intel* gebėjimą panaudoti neginčijamą rinkos dalį kaip svertą, siekiant sumažinti kainas ginčytinoje rinkos dalyje.
- 153 Kaip Bendrasis Teismas pažymėjo pirminio sprendimo 141 punkte, ginčijamame sprendime taikytas AEC kriterijus grindžiamas principu, kad toks pat produktyvus konkurentas, siekiantis atimti iš dominuojančią padėtį užimančios įmonės ginčytiną iki tol jos įvykdytų užsakymų dalį, turi pasiūlyti klientui tam tikrą kompensaciją už nuolaidą už išimtinumą, kurios jis negautų, jei pirktų mažesnę dalį, nei apibrėžta išimtinio arba beveik išimtinio tiekimo sąlygoje. Taikant AEC kriterijų siekiama nustatyti, ar toks pat produktyvus konkurentas kaip dominuojančią padėtį užimanti įmonė, patiriantis tokių pačių kaip ji sąnaudų, tokiu atveju vis tiek gali jas padengti.
- 154 Pagal šiuo atveju taikomą AEC kriterijų nustatoma kaina, už kurią toks pat produktyvus kaip *Intel* konkurentas turėjo siūlyti savo x86 mikroprocesorius, kad kompensuotų pirminės įrangos gamintojui bet kokio *Intel* taikyto mokėjimo už išimtinumą praradimą. Ši kaina taikant AEC kriterijų vadinama „faktine kaina“.
- 155 Iš esmės bendrųjų nuolaidų dalis, už kurią toks pat produktyvus konkurentas turi pasiūlyti kompensaciją, apima tikrai nuolaidų sumą, kuriai taikoma išimtinio tiekimo sąlyga, neatsižvelgiant į kiekybines nuolaidas (toliau – sąlyginė nuolaidų dalis). Kaip matyti, be kita ko, iš ginčijamo sprendimo 1460 konstatuojamosios dalies, siekiant atsižvelgti tik į sąlyginę mokėjimo dalį, taikant AEC kriterijų nagrinėjamu atveju remiamasi vidutine pardavimo kaina (toliau – VPK), t. y. kataloge nurodyta kaina atskaičius sąlygines nuolaidas.
- 156 Kuo mažesnė ginčytina rinkos dalis ir kuo mažesnis atitinkamas produktų, kuriais alternatyvus tiekėjas gali konkuruoti, kiekis, tuo didesnė tikimybė, kad dėl mokėjimo už išimtinumą toks pat produktyvus konkurentas galėtų būti išstumtas iš rinkos. Nors *Intel* savo klientui skirtų mokėjimų praradimas turi būti paskirstytas nedideliame alternatyviojo tiekėjo siūlomų ginčytinos rinkos dalies produktų kiekiui, faktinė kaina dėl to gerokai sumažėja. Taigi ši kaina tikriausiai bus mažesnė už *Intel* perspektyvios kainos matą.
- 157 Faktinę kainą reikia palyginti su *Intel* perspektyvios kainos matu. Ginčijamame sprendime nustatytas *Intel* perspektyvios kainos matas yra vidutinių išvengiamų sąnaudų (toliau – VIS) matas.

- 158 Kaip matyti, be kita ko, iš ginčijamo sprendimo 1006 konstatuojamosios dalies, galima daryti išvadą, kad mokėjimų už išimtinumą sistema gali užkirsti kelią tokių pat produktyvių konkurentų patekimui į rinką, kai faktinė kaina yra mažesnė už *Intel VIS*. Nagrinėjamu atveju AEC kriterijaus taikymo rezultatas yra neigiamas. Tačiau, jeigu faktinė kaina yra didesnė už *VIS*, laikoma, kad toks pat produktyvus konkurentas gali padengti savo sąnaudas, taigi gali patekti į rinką. Tokiu atveju taikant AEC kriterijų gaunamas teigiamas rezultatas.
- 159 Atsižvelgiant būtent į šias bendrąsias pastabas, reikia išnagrinėti ieškovės argumentų, kad AEC analizėje yra daug klaidų, pagrįstumą.

3. Dėl įrodinėjimo pareigos ir reikalaujamo įrodymų lygio

- 160 Ieškovė remiasi Sąjungos teismo jurisprudencija ir, be kita ko, pabrėžia, kad konkurencijos srities bylos yra kvazibaudžiamojo pobūdžio bylos, o tai reiškia, kad jose reikalaujamas įrodymų lygis yra aukštas ir taikoma nekaltumo prezumpcija.
- 161 Kaip buvo priminta pirminio sprendimo 62 ir paskesniuose punktuose, pagal Reglamento Nr. 1/2003 2 straipsnį visose procedūrose pagal SESV 102 straipsnį pareiga įrodyti šio straipsnio pažeidimą tenka šaliai arba institucijai, pareiškusiai, kad tokio pažeidimo būta, t. y. nagrinėjamoje byloje – Komisijai. Be to, pagal suformuotą jurisprudenciją, kilus abejonių, teismas turėtų jas spręsti įmonės, kuriai skirtas pažeidimą konstatuojantis sprendimas, naudai. Taigi teismas negali pripažinti, kad Komisija pateikė pakankamų teisinių pažeidimo buvimo įrodymų, jei vis dar turi abejonių šiuo klausimu, ypač nagrinėdamas ieškinį dėl sprendimo, kuriuo skirta bauda, panaikinimo (2004 m. liepos 8 d. Sprendimo *JFE Engineering ir kt. / Komisija*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, EU:T:2004:221, 177 punktą ir 2011 m. liepos 12 d. Sprendimo *Hitachi ir kt. / Komisija*, T-112/07, EU:T:2011:342, 58 punktą).
- 162 Iš tikrųjų pastaruoju atveju būtina atsižvelgti į nekaltumo prezumpcijos principą, kuris yra bendrasis Sąjungos teisės principas, šiuo metu įtvirtintas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 48 straipsnio 1 dalyje (žr. 2012 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *E.ON Energie / Komisija*, C-89/11 P, EU:C:2012:738, 72 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos taip pat matyti, kad nekaltumo prezumpcijos principas taikomas procedūroms, susijusioms su įmonėms taikomų konkurencijos taisyklių pažeidimu, už kurį gali būti skiriamos baudos ar periodinės baudos (žr. 2012 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *E.ON Energie / Komisija*, C-89/11 P, EU:C:2012:738, 73 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 163 Nors būtina, kad Komisija pateiktų tikslių ir nuoseklių įrodymų, pagrindžiančių tvirtą įsitikinimą, kad pažeidimas buvo padarytas, reikia pabrėžti, kad kiekvienas Komisijos pateiktas įrodymas nebūtinai turi atitikti šiuos kriterijus dėl kiekvieno pažeidimo elemento. Pakanka, kad šiuos reikalavimus bendrai atitiktų įrodymų visetas, kuriuo remiasi institucija, kaip nurodyta jurisprudencijoje dėl SESV 101 straipsnio įgyvendinimo (žr. 2017 m. sausio 26 d. Sprendimo *Komisija / Keramag Keramische Werke ir kt.*, C-613/13 P, EU:C:2017:49, 52 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Šis principas taip pat taikomas bylose, susijusiose su SESV 102 straipsnio įgyvendinimu (2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *AstraZeneca / Komisija*, T-321/05, EU:T:2010:266, 477 punktą).
- 164 Kalbant apie įrodymų, kuriais rėmėsi Komisija, įrodomąją galią, reikia skirti du atvejus.

- 165 Pirma, kai Komisija konstatuoja konkurencijos taisyklių pažeidimą remdamasi prielaida, kad nustatytų faktų negalima paaiškinti kitaip nei antikonkurenciniu elgesiu, Sąjungos teismas turi panaikinti tokį sprendimą, kai atitinkamos įmonės pateikia argumentų, leidžiančių kitaip pažvelgti į Komisijos nustatytas faktines aplinkybes, ir pateikti kitokį faktinių aplinkybių paaiškinimą nei tas, kurį pateikė Komisija, darydama išvadą, kad pažeidimas buvo padarytas. Iš tikrųjų tokiu atveju negalima teigti, kad Komisija pateikė konkurencijos teisės pažeidimo egzistavimo įrodymą (šiuo klausimu žr. 1984 m. kovo 28 d. Sprendimo *Compagnie royale asturienne des mines ir Rheinzink / Komisija*, 29/83 ir 30/83, EU:C:1984:130, 16 punktą ir 1993 m. kovo 31 d. Sprendimo *Ahlström Osakeyhtiö ir kt. / Komisija*, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 ir C-125/85–C-129/85, EU:C:1993:120, 126 ir 127 punktus).
- 166 Antra, kai Komisija remiasi įrodymais, kurie iš esmės yra pakankami pažeidimui įrodyti, atitinkamai įmonei nepakanka pasiremti galimybe, jog atsirado aplinkybė, galėjusi turėti poveikį minėtų įrodymų įrodomajai vertei, kad Komisijai tektų pareiga įrodyti, jog ši aplinkybė negalėjo turėti tokio poveikio. Atvirkščiai, išskyrus atvejus, kai tokio įrodymo atitinkama įmonė negalėjo pateikti dėl pačios Komisijos elgesio, ta įmonė privalo teisiškai pakankamai įrodyti, kad, viena vertus, aplinkybė, kuria ji remiasi, egzistuoja, ir, kita vertus, kad šia aplinkybe paneigiama įrodymų, kuriais remiasi Komisija, įrodomoji vertė (šiuo klausimu žr. 2010 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *E.ON Energie / Komisija*, T-141/08, EU:T:2010:516, 56 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

4. Dėl argumentų, kad ginčijamame sprendime yra daug klaidų, susijusių su AEC kriterijumi, pagrįstumo

- 167 Ieškovė iš esmės teigia, kad visų pirminės įrangos gamintojų ir MSH atžvilgiu atliktoje AEC analizėje yra daug klaidų, visų pirma susijusių su ginčytina rinkos dalimi, sąlygine nuolaidų dalimi ir VIS. Ji pateikia bendruosius argumentus, kuriuos vėliau patikslina kiekvieno pirminės įrangos gamintojo ir MSH atžvilgiu, dėl kiekvieno iš trijų pirma minėtų aspektų.

a) Bendrieji argumentai dėl tariamų klaidų, susijusių su įmonei „Dell“ taikytu AEC kriterijumi

- 168 Dėl AEC kriterijaus, taikyto atsižvelgiant į įmonei *Dell* suteiktas nuolaidas, *Intel* iš esmės teigia, kad Komisija padarė klaidų, vertindama kiekvieną iš trijų pagrindinių AEC kriterijaus elementų, t. y. ginčytiną rinkos dalį, sąlyginę nuolaidų dalį ir sąnaudas. *Intel* teigimu, daugumoje atvejų vienos iš šių klaidų ištaisymo pakaktų įrodyti, kad ji atitinka AEC kriterijų, net jei kitos klaidos nebūtų ištaisytos. *Intel* nurodo, kad Komisija atrenka duomenis iš prieštaringų šaltinių, kad išanalizuotų rezultatus jai nepalankia linkme, ir kad ji nagrinėja dokumentus selektyviai ir nenuosekliai. Tai matyti, be kita ko, palyginus Komisijos analizės, atliktos taikant AEC kriterijų, rezultatus su faktinėmis aplinkybėmis, kurios iš tikrųjų susiklostė tuo metu, kai 2006 m. *Dell* pradėjo pirkti prekes iš AMD.
- 169 Be to, *Intel* tvirtina, kad ginčijamame sprendime Komisija pripažįsta, jog per pirmuosius keturis nagrinėjamus metų ketvirčius (2002 m. gruodžio mėn.–2003 m. spalio mėn.) nuolaidos atitiko AEC kriterijų. Nepaisant šios aplinkybės, ginčijamo sprendimo 1281 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė nepaaiškinamą išvadą, jog *Intel* „nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2005 m. gruodžio mėn.“ taikytos nuolaidos „galėjo daryti, o gal net tikėtina, kad darė, antikonkurencinio išstūmimo poveikį“. Ieškovės teigimu, ginčijamame sprendime net nebandyta paaiškinti ar pateisinti šio Komisijos argumentų nenuoseklumo.

170 Komisija iš esmės teigia, kad iš ginčijamo sprendimo matyti, jog įmonei *Dell* taikytomis nuolaidomis už išimtinumą galėjo būti daromas tokio pat produktyvaus konkurento išstūmimo iš rinkos poveikis. Ji, be kita ko, nenurodo, kad nuolaidos, kurias *Intel* suteikė *Dell*, nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2003 m. spalio mėn. atitiko AEC analizę. Komisijos teigimu, *Intel* skaičiavimai buvo grindžiami tik optimistinėmis prielaidomis, kurios jai buvo palankios. Komisija teigia, kad *Intel* nepateikė to laikotarpio dokumentų, pagrindžiančių jos teiginius dėl ginčytinos rinkos dalies. Dėl įvykių, įvykusių po to, kai *Dell* paskelbė, kad nuo 2006 m. gegužės mėn. ji pradės dalį savo poreikių tenkinti pirkdama iš AMD, Komisija teigia, kad jie patvirtina išvadas, jog nuolaidos, kurias *Intel* taikė *Dell*, galėjo turėti išstūmimo iš rinkos poveikį tokiam pat produktyviam kaip *Intel* konkurentui. Ji taip pat tvirtina, kad AEC analizės tikslas yra ne pateikti prognozes dėl veiksmingos rinkos raidos, o nustatyti taikant ekonomines nuolaidų sistemas sukuriamų ekonominių paskatų lygį tam tikroje teorinėje situacijoje.

1) Dėl ginčytinos rinkos dalies vertinimo

171 Ginčijamame sprendime nurodyta, kad ginčytina dalis, susijusi su AEC analize dėl nuolaidų, kurias *Intel* taikė *Dell*, sudaro 7,1 % rinkos. Komisijos teigimu, šis skaičius gautas remiantis 2004 m. sausio mėn. lenteline skaičiuokle (toliau – 2004 m. lentelinė skaičiuoklė), kurią *Dell* jai pateikė per administracinę procedūrą. Ginčijamo sprendimo 1202–1208 konstatuojamosiose dalyse Komisija pabrėžė, kad 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje buvo atlikta, be kita ko, konkreti tiekimo perdavimo AMD laiko matmens analizė, nors ankstesnėse pateiktyse (iš kurių viena, „AMD Update – Dimension LOB“, buvo parengta 2003 m. vasario 26 d., o kita, „AMD Update“, parengta 2003 m. kovo 17 d.) jos nebuvo, taigi Komisija šias pateiktis atmetė.

172 Ginčijamo sprendimo 1209–1212 konstatuojamosiose dalyse Komisija pažymėjo, kad 2004 m. lentelinė skaičiuoklė yra *Dell* vidaus dokumentas su nurodytomis prielaidomis, kurioms susiklosčius *Dell* ir AMD santykiai galėjo pasikeisti, nes, AMD vis aktyviau skverbiantis į skirtingus vertinamus veiklos segmentus, ši lentelinė skaičiuoklė turėtų būti siejama su 2007 m. balandžio 18 d. *Dell* Komisijai nusiųstu lydraščiu, į kurį daroma nuoroda ginčijamo sprendimo 1542 išnašoje, esančioje jo 1209 konstatuojamojoje dalyje.

173 Ginčijamo sprendimo 1210–1213 konstatuojamosiose dalyse pabrėžiama, kad tuo metu, kai buvo rengiama 2004 m. lentelinė skaičiuoklė, *Dell* buvo numaciusi x86 mikroprocesorių tiekėjo pakeitimą tam tikruose pagamintų produktų segmentuose. Remiantis ginčijamu sprendimu, atsižvelgiant į bendrą kiekvieno iš šių segmentų dydį, galima apskaičiuoti, kad bendra AMD rinkos dalis aptariamą ketverių metų laikotarpį, t. y. 2005–2008 mokestiniais metais, pirmaisiais metais sudarė 7,1 %, o paskesniais trejais metais – 17,3 %, 22,5 % ir 24,2 %. Komisija daro išvadą, kad taikant AEC kriterijų buvo tinkama remtis 7,1 % ginčytina rinkos dalimi.

174 Ginčijamo sprendimo 1214–1254 konstatuojamosiose dalyse Komisija atmetė kai kuriuos *Intel* argumentus dėl ginčytinos rinkos dalies, susijusius, pirma – su skaičiavimų pradžios datos nustatymu 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje, antra – su 2004 m. vasario 17 d. *Dell* vidinėje pateiktyje „MAID status review“ (toliau – 2004 m. vasario 17 d. *Dell* pateiktis), trečia – su *Intel* vidaus įverčiais, ketvirta – su tuo, kad 2006 m. *Dell* dalį savo tiekimo poreikių faktiškai perdavė AMD, ir galiausiai, penkta, su *Dell* vadovų parodymais, pateiktais Delavero valstijoje nagrinėjant privatų *Intel* ir AMD ginčą.

175 Ginčijamo sprendimo 1255–1259 konstatuojamosiose dalyse Komisija palygino reikalaujamą rinkos dalį su ginčytina rinkos dalimi. Iš esmės ginčijamo sprendimo 1213 konstatuojamojoje dalyje nurodytus 7,1 % Komisija laikė reikšminga procentine verte, taikytina ginčytinai rinkos

daliai, ir palygino ją su reikalaujama rinkos dalimi, nurodyta ginčijamo sprendimo 1194 konstatuojamojoje dalyje esančioje lentelėje Nr. 22 (toliau – lentelė Nr. 22). Ji nusprendė, kad 9 iš 13 nagrinėjamų metų ketvirčių reikalaujama rinkos dalis buvo didesnė už ginčytiną rinkos dalį. Ji pažymėjo, kad šios išvados nepaneigia *Intel* atliktas VIS ir VPK santykio vertinimas, nors VIS buvo nepakankamai įvertintos.

- 176 Toliau ginčijamo sprendimo 1257 konstatuojamojoje dalyje Komisija priminė, kad ginčytinai rinkos daliai priskirta 7,1 % vertė buvo nustatyta remiantis *Dell* vidaus prognozėmis, parengtomis 2004 m. sausio mėn., t. y. prognozuojant tiekėjo pakeitimą, kuris galėjo įvykti ne anksčiau kaip *Dell* 2005 finansinių metų pirmąjį ketvirtį, o atitinkama reikalaujama rinkos dalis sudarė 7,9 %. Ginčijamo sprendimo 1258 konstatuojamojoje dalyje Komisija dar nurodė priežastis, dėl kurių iki pirmojo 2005 finansinių metų ketvirčio ginčytina rinkos dalis galėjo būti mažesnė nei 7,1 %. Taigi ji nusprendė, kad reikalaujamos ir ginčytinos dalių skirtumas per pirmuosius atitinkamo laikotarpio ketvirčius galėjo būti mažesnis, nei iš pirmo žvilgsnio buvo galima nustatyti remiantis lentelėje Nr. 22 pateiktais duomenimis.
- 177 Ginčijamo sprendimo 1260–1265 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodo tam tikrus stiprinančius veiksnius, kurie, jeigu būtų įtraukti į analizę, remiantis ginčijamu sprendimu, padidintų galimybę nuolaidomis išstumti konkurentus iš rinkos. Remiantis ginčijamu sprendimu, šiuos veiksnius iš esmės sudaro, pirma, tai, kad *Dell* aiškiai nusprendė, kad bet koks *Intel* nuolaidų praradimas taip pat lemia nuolaidų, kurias *Intel* taikė su *Dell* konkuruojantiems pirminės įrangos gamintojams, padidėjimą, ir, antra, kad apskaičiuojant ginčytinos dalies įvertį neatsižvelgiama į tai, jog *Dell* pirko ne vien *Intel* x86 mikroprocesorius, bet ir kitus produktus, be kita ko – lustų rinkinius.
- 178 Galiausiai ginčijamo sprendimo 1266–1280 konstatuojamosiose dalyse Komisija taikė alternatyvų ginčytinos rinkos dalies skaičiavimo metodą.
- 179 Ieškovės teiginiai susiję, pirma, su 2004 m. lentelinės skaičiuoklės panaudojimu ir Komisijos atliktu jos turinio įvertinimu ir, antra, su tam tikrais kitais įrodymais, kurie, jos nuomone, turėjo būti laikomi ginčytinos rinkos dalies vertinimo pagrindu.
- 180 Pirma, anot ieškovės, Komisija negalėjo pagrįsti savo atlikto ginčytinos rinkos dalies įvertinimo dokumentu, apie kurį *Intel* nežinojo. Toks požiūris yra teisinio saugumo principo pažeidimas. Be to, ginčytinos dalies vertinimas remiantis 2004 m. lentelinė skaičiuokle yra klaidingas dėl to, kad šis 7,1 % apskaičiuotas remiantis tik aštuonių AMD pagamintų x86 mikroprocesorių pardavimo mėnesių rodikliais, ir kad atrankinė ir nenuosekli 2004 m. lentelinės skaičiuoklės analizė pavertė Komisijos išvadas visiškai nepatikimomis. Galiausiai ieškovė tvirtina, kad ginčijamame sprendime pripažinta, jog per pirmuosius keturis nurodytus ketvirčius, t. y. nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2003 m. spalio mėn., nuolaidos, kurias *Intel* suteikė *Dell*, atitiko AEC kriterijų.
- 181 Kalbant apie laikotarpį, į kurį atsižvelgta 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje, pažymėtina, kad ieškovė taip pat remiasi 2008 m. sausio 4 d. profesoriaus Shapiro ataskaitos 82–86 ir 121–131 punktais, teigdama, kad jeigu *Dell* būtų bijojusi galimų *Intel* represinių priemonių, kurių galėtų būti imtasi jai pradėjus pirkti iš AMD, nebūtų paskelbusi savo sprendimo kreiptis į konkurentą ir nebūtų pranešusi apie tą sprendimą iki paskutinės akimirkos, o prieš tai būtų sudariusi susitarimą su *Intel* dėl kito ketvirčio nuolaidų taikymo sąlygų ir procentinio dydžio.

- 182 Ieškovės teigimu, 2008 m. sausio 4 d. profesoriaus Shapiro ataskaitos 82–86 punktuose pabrėžiama data, kurią *Dell* priėmė sprendimą pirkti x86 mikroprocesorius iš AMD, svarba ir ši data siejama su data, kai iš tikrųjų *Dell* galėjo būti pristatytos pirmosios AMD pagamintų x86 mikroprocesorių partijos. Profesorius Shapiro, remdamasis 2004 m. vasario 17 d. *Dell* pateiktimi, nurodė, kad šias dvi datas galėjo skirti trys arba keturi mėnesiai (be kita ko, pirmoji galėjo būti 2004 m. vasario mėn., o antroji – 2004 m. birželio mėn.). Profesorius Shapiro teigimu, taip pat atsižvelgiant į faktinę AMD pagamintų x86 mikroprocesorių tiekimo pradžios datą (taigi, ir į tai, kad, jo nuomone, 2004 m. lentelinė skaičiuoklė atitiko tik aštuonis nurodytų metų mėnesius), ginčytina *Dell* rinkos dalis veikia sudarė 10,65 %.
- 183 Antra, ieškovė iš esmės teigia, kad ginčytina rinkos dalis ginčijamame sprendime įvertinta klaidingai, nes Komisija suklydo, atmesdama *Dell* vadovų pateiktus įrodymus, patvirtinančius, kad ginčytina rinkos dalis buvo gerokai didesnė, nei nustatyta Komisijos (12,5 %–17,5 %), kaip ir įrodymus, patvirtinančius, kad *Intel* manė, jog ginčytina *Dell* rinkos dalis buvo 15–25 %, ir galiausiai – įrodymus, kad 2006 m. *Dell* perdavė tiekimą AMD.
- 184 Komisija iš esmės atsako, kad, pirma, 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje ginčytina rinkos dalis įvertinta patikimiau nei *Intel* pateiktuose dokumentuose, nes šį dokumentą *Dell* parengė tuo pačiu laikotarpiu ir jame pateikta skrupulinga bei išsami galimo šiai įmonei reikalingų x86 mikroprocesorių tiekimo perdavimo AMD kiekybinė analizė.
- 185 Atsiliepime į ieškinį Komisija tvirtina, kad atlikus laikotarpio nuo 2006 m. gegužės mėn. iki liepos mėn., t. y. po to, kai buvo paskelbta, kad dalis *Dell* reikalingų prekių tiekimo bus perduota AMD, dokumentų analizę (nors ji turėjo nedidelę reikšmę, palyginti su ginčijamame sprendime taikytu AEC kriterijumi) buvo patvirtinta, kad *Intel* dėl užimamos padėties galėjo sumažinti *Dell* suteiktas nuolaidas iškart po to, kai *Dell* paskelbė, jog dalį prekių pirs iš AMD, t. y. likus keturiems mėnesiams iki momento, kai *Dell* pradėjo pardavinėti gaminius su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais. Komisija taip pat nurodo, kad nors teisinga tvirtinti, jog 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje pirmaisiais metais pateikti tikslai *Dell* pardavimų planai, susiję su produktais, kuriuose įdiegti AMD pagaminti x86 mikroprocesoriai, pradėti įgyvendinti praėjus pirmiesiems keturiems 2004 m. mėnesiams, *Dell* vis dėlto manė, kad neteks 50 % nuolaidų, suteiktų už visus 2004 metus, įskaitant keturis mėnesius iki pardavimų pradžios.
- 186 Savo pagrindinių pastabų 46 punkte Komisija taip pat nurodo:
- „Ginčijamame sprendime teigiama, [kad] AEC analizei reikšmingas laikotarpis prasideda vėliausiai tada, kai *Intel* galėjo sustabdyti nuolaidų taikymą savo klientui. Priežastis yra paprasta: analizuodami perėjimo prie AMD privalumus ir trūkumus *Intel* klientai turėjo atsižvelgti į visą laikotarpį, per kurį šis sprendimas turėtų finansinių pasekmių.“
- 187 Antra, Komisijos teigimu, *Intel* nepateikė jokių faktinių aplinkybių laikotarpio dokumento, kad pagrįstų savo teiginį, jog ginčytina dalis sudarė 15 %–25 % rinkos. Vienintelis *Intel* pateiktas dokumentas yra *ad hoc* dokumentas, kurį vienas iš jos vadovų parengė administracinės procedūros tikslais ir kuriame buvo pateikta informacija, bent iš dalies prieštaraujanti faktinių aplinkybių laikotarpiu to paties *Intel* vadovaujančio darbuotojo parengtam dokumentui. Komisija tvirtina, kad dėl šios priežasties ginčijamame sprendime neatsakyta į klausimą, ar ginčytina rinkos dalis turėjo būti vertinama remiantis dominuojančios įmonės lūkesčiais.

188 Pirmiausia reikia išnagrinėti ieškovės teiginius, grindžiamus teisinio saugumo principu, paskui – teiginius dėl 2004 m. lentelinės skaičiuoklės, kuria iš esmės grindžiamas ginčytinos rinkos dalies skaičiavimas, kuriam nepitaria ieškovė.

i) Dėl argumentų, grindžiamų teisinio saugumo principu

189 Remdamasi teisinio saugumo principu ieškovė priekaištauja Komisijai dėl to, kad ši nustatė, jog ginčytiną *Dell* dalį sudarė 7,1 % rinkos, vadovaudamasi 2004 m. lenteline skaičiuokle, kuri Komisijai buvo pateikta 2007 m. balandžio 18 d. *Dell* lydraščio priede, nors tai yra *Dell* vidaus dokumentas su konfidencialia informacija, apie kurią reikšmingu laikotarpiu, t. y. nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2005 m. gruodžio mėn., jai nebuvo žinoma.

190 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad 2010 m. spalio 14 d. Sprendime *Deutsche Telekom / Komisija* (C-280/08 P, EU:C:2010:603, 198–202 punktai) Teisingumo Teismas nusprendė, jog siekiant įvertinti, ar dominuojančią padėtį užimančios įmonės kainų nustatymo praktika galima pašalinti konkurentą iš rinkos, pažeidžiant SESV 102 straipsnį, reikia remtis kriterijumi, grindžiamu dominuojančią padėtį užimančios įmonės patirtomis sąnaudomis ir jos strategija. Kadangi minėtoje byloje nagrinėta nesąžininga kainų nustatymo praktika buvo susijusi su šios praktikos darytu dominuojančios įmonės konkurentų išstūmimo iš rinkos poveikiu, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad Komisija galėjo savo atliekamą nesąžiningos ieškovės kainų nustatymo praktikos tyrimą grįsti tik šios įmonės kainomis ir sąnaudomis. Kadangi taikant tokį kriterijų buvo galima patikrinti, ar pati dominuojanti įmonė galėjo teikti mažmenines paslaugas abonentams nepatirdama nuostolių, jeigu iš pradžių būtų turėjusi sumokėti savo pačios nustatytas prieigos prie vietinės linijos tarpinių paslaugų didmenines kainas, buvo tikslinga nustatyti, ar ieškovės kainų nustatymo praktika darė konkurentų išstūmimo iš rinkos poveikį, nes jie buvo spaudžiami sumažinti savo pelno maržas. Teisingumo Teismas nusprendė, kad toks požiūris juo labiau pagrįstas dėl to, kad, kaip Bendrasis Teismas nurodė 2008 m. balandžio 10 d. sprendimo (T-271/03, EU:T:2008:101) 192 punkte, jis taip pat atitinka bendrąjį teisinio saugumo principą, nes, atsižvelgiant į dominuojančios įmonės sąnaudas, ši įmonė, suprasdama ypatingą atsakomybę, kuri jai tenka pagal SESV 102 straipsnį, galėjo įvertinti savo elgesio teisėtumą, kadangi žinojo savo sąnaudas ir įkainius, nors iš esmės nežinojo savo konkurentų sąnaudų ir įkainių.

191 Ši jurisprudencija patikslinta 2011 m. vasario 17 d. Sprendime *TeliaSonera Sverige* (C-52/09, EU:C:2011:83, 41–46 punktai). To sprendimo 45 ir 46 punktuose Teisingumo Teismas nusprendė, kad negalima paneigti, jog konkurentų sąnaudos ir kainos gali turėti reikšmės vertinant nagrinėjamą kainų nustatymo praktiką. Teisingumo Teismo teigimu, taip galėtų būti, be kita ko, tuo atveju, kai dominuojančios įmonės sąnaudų struktūros nebūtų galima tiksliai identifikuoti dėl objektyvių priežasčių arba kai konkurentams teikiama paslauga yra tai, kad paprasčiausiai leidžiama naudotis infrastruktūra, kurios gamybos sąnaudos jau buvo nurašytos, taigi, prieiga prie tokios infrastruktūros nesukelia dominuojančiai įmonei sąnaudų, kurias ekonominiu požiūriu būtų galima prilyginti sąnaudoms, jos konkurentų patirtoms tam, kad galėtų ja naudotis, arba kai to reikalauja specifinės konkurencijos rinkoje sąlygos, pavyzdžiui, dėl to, kad dominuojančios įmonės sąnaudos priklauso būtent nuo konkurencinio pranašumo, kurį ši įmonė turi. Taip pat reikia priminti, kad vertinant nesąžiningą kainų nustatymo praktiką, kuria mažinamos pelno maržos, reikia iš principo ir visų pirma atsižvelgti į atitinkamos dominuojančios įmonės kainas ir sąnaudas mažmeninėje paslaugų rinkoje. Tik jeigu atsižvelgiant į aplinkybes nėra galimybės remtis šiomis kainomis ir sąnaudomis, reikia nagrinėti konkurentų kainas ir sąnaudas toje pačioje rinkoje (šiuo klausimu žr. 2018 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Deutsche Telekom / Komisija*, T-827/14, EU:T:2018:930, 165 punktą).

- 192 Net darant prielaidą, kad ši bylose dėl agresyvios kainodaros ar maržų sumažinimo suformuota jurisprudencija gali būti taikoma nagrinėjamai bylai, siekiant nustatyti ginčytiną rinkos dalį pagal kainų nuolaidų praktikai taikomą AEC kriterijų, *Intel* argumentams negalima pritarti.
- 193 Iš tikrųjų iš šio sprendimo 191 punkte nurodytos jurisprudencijos matyti, kad principui, pagal kurį siekiant išnagrinėti, ar elgesys yra piktnaudžiaujamojo pobūdžio, pirmiausia turi būti remiamasi dominuojančią padėtį užimančios įmonės turimais duomenimis, taikoma išimtis, kai, atsižvelgiant į aplinkybes, šiais duomenimis remtis negalima, todėl dera remtis kitiems ekonominės veiklos vykdytojams žinomais duomenimis.
- 194 Šioje byloje *Intel* nurodo mananti, kad reikšmingu laikotarpiu ginčytina *Dell* dalis sudarė nuo 15 % iki 25 % „ir kad faktinių aplinkybių laikotarpiu parengti *Dell* dokumentai atiti[ko] šį vertinimą, patvirtintą“ 2007 m. gruodžio 21 d. I1, kuris nagrinėjamų faktinių aplinkybių susiklostymo metu buvo *Intel* darbuotojas, atsakingas už santykius su *Dell*, pareiškimu (toliau – 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimas).
- 195 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimą pateikė ieškovės atstovas ir kad juo siekiama sušvelninti ieškovės atsakomybę už nustatytą pažeidimą. Taigi šis pareiškimas turi mažą įrodomąją galią, kuri yra bent jau mažesnė nei per administracinę procedūrą arba Bendrajame Teisme pateiktų rašytinių dokumentų įrodomoji galia (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 8 d. Sprendimo *Lafarge / Komisija*, T-54/03, nepaskelbtas Rink., EU:T:2008:255, 379 punktą).
- 196 Dėl „faktinių aplinkybių susiklostymo laikotarpiu parengtų *Dell* dokumentų“, kuriais remiasi ieškovė, pasakytina, kad juos sudaro vienas *Dell* vidaus dokumentas, t. y. 2005 m. lapkričio 10 d. D1 elektroninis laiškas (toliau – 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiškas), kuris yra 2009 m. vasario 18 d. pateiktas rašytinis įrodymas ir apie kurį *Intel* nurodo nežinojusi reikšmingu laikotarpiu, taip pat 2009 m. vasario 11 d. D3 pareiškimai, padaryti vykstant privačiam teismo procesui tarp *Intel* ir AMD Delavero valstijoje, taigi jau pasibaigus reikšmingam laikotarpiui.
- 197 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad grįsdama savo teiginius, kad žinojo apie tam tikrus ginčytinos *Dell* rinkos dalies vertinimus, kuriais galėjo remtis, siekdama įvertinti savo veiksmų teisėtumą reikšmingu laikotarpiu, ieškovė remiasi vieninteliu svarbiu veiksmu – vieno iš jos vadovų pareiškimu, kuriuo siekiama sušvelninti jos atsakomybę už nustatytą pažeidimą.
- 198 Kaip teisingai pažymi Komisija, ieškovė Bendrajam Teismui nepateikė jokio rašytinio dokumento, susijusio su ginčijamos *Dell* rinkos dalies įverčiu, kuris jai būtų buvęs žinomas reikšmingu laikotarpiu. Iš tikrųjų siekdama pagrįsti šio sprendimo 197 punkte nurodyto pareiškimo turinį ieškovė remiasi *Dell* vidaus dokumentais arba *Dell* vadovo pareiškimais, nors neįrodyta, kad reikšmingu laikotarpiu ji apie juos žinojo.
- 199 Tuo remiantis darytina išvada, kad jeigu, kaip teigia *Intel*, nagrinėjamoje byloje reikėtų taikyti teisinio saugumo principą, Komisija, nustatydamą ginčytiną *Dell* rinkos dalį, privalėtų remtis tik ieškovės atstovo padarytu pareiškimu, kuriuo siekta sušvelninti jos atsakomybę už nustatytą pažeidimą, ir negalėtų remtis *Dell* vidaus dokumentais, nors kai kurie iš jų, ieškovės nuomone, yra *a priori* svarbūs minėtam pareiškimui pagrįsti.
- 200 Taigi, nebent būtų pripažinta, kad dominuojančią padėtį užimančios įmonės atstovui pakaktų per administracinę procedūrą pateikti tam tikrus kaltę paneigiančius pareiškimus ir ši įmonė nebeturėtų prisiimti visiškai jokios atsakomybės, reikia nuspręsti, kad nagrinėjamos bylos

aplinkybėmis Komisija neprivalėjo remtis vien įrodymais, susijusiais su duomenimis, apie kuriuos *Intel* žinojo reikšmingu laikotarpiu, ir kad ji galėjo atsižvelgti į kitus įrodymus, susijusius su duomenimis, kurie buvo žinomi kitiems ekonominės veiklos vykdytojams, šiuo atveju – *Dell* vidaus dokumentus.

201 Vadinasi, ieškovės argumentai, grindžiami teisinio saugumo principu, kuriais Komisijai priekaištaujama dėl to, kad ji rėmėsi 2004 m. lenteline skaičiuokle, apie kurią reikšmingu laikotarpiu nežinojo, o ne savo pačios reikšmingu laikotarpiu atliktais ginčytinos rinkos dalies vertinimais, turi būti atmesti.

ii) Dėl ginčytinos rinkos dalies įvertinimo 7,1 %

202 Ieškovė teigia, kad Komisija padarė klaidą, kai, remdamasi tikrai 2004 m. lenteline skaičiuokle, ginčytiną *Dell* rinkos dalį įvertino 7,1 %, ir nepagrįstai atmetė kitus dokumentus ar įrodymus, kurie turi didesnę įrodomąją galią ir iš kurių galima daryti išvadą, jog ginčytina rinkos dalis buvo didesnė.

203 Visų pirma, paneigdamą ginčytiną 7,1 % rinkos dalį, kurią nurodo Komisija, ieškovė remiasi keliais įrodymais.

204 Pirma, *Intel* remiasi 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laišku, kuriame jis nurodė D3 [*konfidencialu*] ir D4, tuo metu [*konfidencialu*], kad, „remiantis įgyvendinant projektą MAID padarytomis prielaidomis, per pirmuosius 6–12 mėnesių buvo numatyta <...> perduoti apie 25 % mūsų bendro kiekio“ įmonei AMD. Projektas MAID buvo viena iš konkrečių programų, kuriose *Dell* numatė dalį savo prekių įsigijimo perkelti į AMD. *Intel* tvirtina, kad, remiantis 2009 m. liepos 22 d. profesoriaus Salop ir Dr. Hayes ataskaitoje (toliau – Salop-Hayes ataskaita) pateiktais skaičiavimais, 25 % *Dell* poreikių projekcija pasireiškia ginčytina 17,5 % rinkos dalimi pirmaisiais metais (arba 12,5 %, jei būtų laikomasi Komisijos požiūrio, kurį ieškovė laiko nepagrįstu).

205 Antra, *Intel* remiasi 2004 m. kovo 9 d. *Dell* vidaus elektroniniu laišku, kurį D5 adresavo D1 (toliau – 2004 m. kovo 9 d. D5 e. laiškas); jame buvo kalbama apie kitą prielaidą, t. y. apie 25 % *Dell* poreikiams patenkinti reikalingo bendro x86 mikroprocesorių kiekio tiekimo perduoti AMD „per 90 dienų“.

206 Trečia, ieškovė remiasi 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimu ir tvirtina, kad *Dell* suteiktų nuolaidų atžvilgiu reikšmingu laikotarpiu jos vidaus įverčiai, susiję su ginčytina *Dell* x86 mikroprocesorių poreikių dalimi, sudarė nuo 15 % iki 25 %. Šiame pareiškime I1 rašo, jog minėtu laikotarpiu jis „manė, kad jeigu *Dell* pasirinktų AMD kaip antrą tiekėją, tikėtina, kad pirmaisiais metais ji įsigytų iš AMD 15–25 % jai reikalingų x86 mikroprocesorių, o iki trečiųjų metų po išleidimo į rinką – nuo ketvirtadalio iki trečdalio savo mikroprocesorių“.

207 Komisija teigia, pirma, kad, vertinant ginčytiną rinkos dalį, 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiškas yra mažiau patikimas nei 2004 m. lentelinė skaičiuoklė, nes ji sudaro schematiška D1 atsiminimų apie MAID programą santrauka, parengta praėjus dvejiems metams po faktinių aplinkybių susiklostymo. Kita vertus, 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje įvertinta potenciali įmonei AMD perduodamų *Dell* tiekimų dalis pagal produktų liniją ir rinkos segmentą, atsižvelgiant į tuo metu *Dell* įgyvendintą projektą MAID. Be to, atsiliepimo į ieškinį 287–290 punktuose, kuriuose taip pat daroma nuoroda į B.31 priedą, Komisija teigia įrodžiusi, kad *Intel* teiginys, jog 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laišku paneigiamas ginčijamame sprendime nurodytos ginčytinos rinkos dalies vertinimas 7,1 %, yra paremtas hipotetiniais skaičiavimais, kurie grindžiami *Intel* palankiais

spekulytyviais didėjančio pirkimo iš AMD masto scenarijais. Nepaisant to, kad šiame elektroniniame laiške paminėtas iš kitų šaltinių nei *Intel* (šiuo atveju – iš AMD) įsigyjamos x86 mikroprocesorių dalies didėjimo laikotarpis, siekiantis nuo šešių iki dvylikos mėnesių, *Intel* neatliko jokio su šia prielaida susijusio preliminaraus skaičiavimo, t. y. jų kiekis turėjo būti pamažu didinamas dvylikos mėnesių laikotarpiu. Be to, Komisijos teigimu, remiantis *Intel* skaičiavimais, lygis, nuo kurio pradėtas dalies didinimas, buvo 5 %, o ne 0 %, ir nebuvo jokios logikos, kuria būtų galima pateisinti tokį netolygų ir staigų didėjimą. Tripliko 198 punkte darydama nuorodą į D.9 priedą Komisija teigia, kad dublike pateikti argumentai, jog *Intel* skaičiavimai nebuvo iškraipyti, yra nepagrįsti ir grindžiami dideliais faktinių duomenų iškraipymais.

- 208 Taigi, Komisijos teigimu, į 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiške nurodytus scenarijus, kurie buvo mažiau palankūs *Intel*, sistemingai nekreipta dėmesio. Jos nuomone, taip pat įtraukiant prielaidas, kurios nėra palankios tam tikriems scenarijams, matyti, kad minėtame D1 e. laiške esančiais duomenimis grindžiama ginčytina dalis siekia 5,6%–10,4%. Ši vertė atitinka ginčijamame sprendime nurodytą skaičių 7,1 %, kuris grindžiamas tikslesniais duomenimis.
- 209 Antra, Komisija nurodo, kad nors *Intel* tvirtina maniusi, jog per pirmuosius metus *Dell* įsigys 15–25% jai reikalingų x86 mikroprocesorių iš AMD, kaip išsamiai paaiškinta ginčijamo sprendimo 1231–1238 konstatuojamosiose dalyse, ji nepateikė jokio tuo laikotarpiu parengto dokumento, galinčio patvirtinti šiuos teiginius. Anot Komisijos, *Intel* šiuo klausimu remiasi tik vienu *ad hoc* dokumentu, parengtu vieno iš jos vadovaujančių darbuotojų, I1, vykdant administracinę procedūrą, kuriame yra informacijos, bent vienu aspektu prieštaraujančios tuo laikotarpiu jo parengtam dokumentui. Taigi, Komisijos teigimu, jis negali būti priimtas kaip įtikinamas *Intel* vidaus ginčytinos dalies vertinimų įrodymas.
- 210 Ginčijamo sprendimo 1251 ir 1252 konstatuojamosiose dalyse Komisija dėl 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiško iš esmės konstatavo, kad nurodytu skaičiumi buvo išreikštas veikiau siekis, o ne pagrįstas faktinis įvertis. Be to, nebuvo galima tiksliai nustatyti nagrinėjamų produktų išleidimo į rinką pradžios. Komisija primena, kad reikšmingas vienu metų laikotarpio, analizuoto tokio pat produktyvaus konkurento analizėje, atskaitos taškas yra data, kai *Intel* galėjo pradėti reaguoti į *Dell* tiekėjo pakeitimą. Remiantis ginčijamu sprendimu, ši data buvo ankstesnė nei faktinė pirmųjų *Dell* kompiuterių su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais pardavimo data.
- 211 Ginčijamo sprendimo 1233–1236 konstatuojamosiose dalyse Komisija tvirtina, kad 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimo, kuris buvo parengtas tik per administracinę procedūrą, patikimumas susilpnėjo dėl to, kad, pirma, *Intel* negalėjo jo patvirtinti faktinių aplinkybių susiklostymo laikotarpio įrodymais ir, antra, kad kitu klausimu, susijusiu su tuo, kaip *Intel* reaguotų, jeigu *Dell* nebepirktų išimtinai iš jos, pateikta informacija prieštaravo 2003 m. sausio 10 d. I1 pateiktyje „Dell F1H’04 MCP“ išdėstyta informacijai.
- 212 Ginčijamo sprendimo 1237 konstatuojamojoje dalyje Komisija taip pat pažymi, kad pati *Intel* atkreipė dėmesį į tai, jog „D1 patvirtino, kad 2003 m. pradžioje AMD nebuvo perspektyvi *Dell* pasirinkimo galimybė“. Toliau Komisija nurodo, kad „*Intel* siek[ė] priversti ją <...> padaryti išvadą, kad 2003 m. pradžioje AMD nebuvo perspektyvi *Dell* pasirinkimo galimybė ir kad, remiantis dviem ne to paties laikotarpio I1 ir D1 pareiškimais, *Dell* įsigijimai iš AMD pirmaisiais metais galėjo sudaryti 15–25 %“.
- 213 Pirmiausia reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia *Intel*, dokumentai, kuriais ji remiasi, patys savaime neturi didesnės įrodomosios galios nei 2004 m. lentelinė skaičiuoklė.

- 214 Visų pirma, kaip ir 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiškas ir 2004 m. kovo 9 d. D5 e. laiškas, 2004 m. lentelinė skaičiuoklė yra bylai reikšmingu laikotarpiu parengtas *Dell* vidaus dokumentas, susijęs su x86 mikroprocesorių paklausa, kurią ši pirminės įrangos gamintoja buvo numaciusi patenkinti pirkdama iš AMD.
- 215 Be to, *Intel* tvirtina, kad dokumentus, kuriais ji remiasi, parengė aukščiausieji *Dell* vadovai, kad privačiame teismo procese tarp *Intel* ir AMD Delavero valstijoje D1, davęs priesaiką, patvirtino savo 2005 m. lapkričio 10 d. e. laiško turinį ir kad D3 per tą patį procesą pareiškė, jog neturi jokio pagrindo kelti klausimų dėl D1 pareiškimų tikslumo.
- 216 Vis dėlto iš jurisprudencijos matyti, kad pačios įmonės vardu pateiktiems atsakymams būdingas didesnis patikimumas nei jos darbuotojo ar vieno iš jos vadovų pateiktam atsakymui, nesvarbu, kokia yra jo patirtis ar asmeninė nuomonė (žr. 2004 m. liepos 8 d. Sprendimo *JFE Engineering / Komisija*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, EU:T:2004:221, 205 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 217 Taigi Komisija teisingai tvirtina, kad 2004 m. lentelinė skaičiuoklė turi didesnę įrodomąją galią nei *Dell* dokumentai ar aukščiausiųjų vadovų pareiškimai, kuriais remiasi *Intel*.
- 218 Komisija taip pat teisingai remiasi 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje esančios informacijos tikslumu ir išsamumu, nes šiomis savybėmis iš principo galima patvirtinti dokumento įrodomąją galią (šiuo klausimu žr. 1999 m. balandžio 20 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. / Komisija*, T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 ir T-335/94, EU:T:1999:80, 593 punktą).
- 219 Vis dėlto įrodymai, kuriais remiasi *Intel*, neturi jokios įrodomosios galios.
- 220 Reikia įvertinti įrodymus, kuriuos sudaro, pirmiausia, *Dell* pateikti ginčytinos dalies įvertinimai, t. y. D1 ir D5 atlikti įvertinimai, taip pat *Dell* vadovų pareiškimai, padaryti vykstant privačiam teismo procesui tarp *Intel* ir AMD Delavero valstijoje, ir galiausiai vienas dokumentas – 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimas.
- 221 Pirma, iš 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiško matyti, kad, „remiantis projekte MAID išdėstytais prielaidomis, per pirmuosius 6–12 mėnesių buvo numatyta <...> apie 25 %“ visų *Dell* tiekimo poreikių perduoti AMD. Dėl Komisijos kritikos, susijusios su objektyviu 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiško patikimumu, visų pirma tenka konstatuoti, kad faktinių aplinkybių susiklostymo metu jo siuntėjas D1, buvo [konfidencialu]. Be to, šis e. laiškas buvo parengtas reikšmingu laikotarpiu. Galiausiai jo turinys yra pakankamai aiškus ir konkrečiai susijęs su ginčytina dalimi tuo laikotarpiu, kai klostėsi faktinės aplinkybės. Turint omenyje šiuos aspektus, reikia į jį atsižvelgti ir suteikti jam faktinę reikšmę, nes jo patikimumas nesumažėja dėl to, kad tai yra schematiška D1 prisiminimų santrauka.
- 222 Antra, priešingai, nei ginčijamo sprendimo 1251 konstatuojamojoje dalyje nurodo Komisija, teiginys, kad „25 % skaičius, kuris būtų pasiektas pasibaigus 6–12 mėnesių laikotarpiui [nurodytam 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiške]“, buvo panašus į „siekį“ o ne į realų ir pagrįstą vertinimą“, iš tikrųjų, kaip teisingai tvirtina ieškovė, buvo susijęs su kitu įrodymu, t. y. su 2004 m. kovo 9 d. D5 e. laišku, ir su kita prielaida, t. y. 25 % *Dell* poreikiams patenkinti reikalingo bendro x86 mikroprocesorių kiekio tiekimo perdavimu AMD „per 90 dienų“. Iš tiesų žodžiai „aspiration“ („siekis“) ar „planning guidelines“ („planavimo gairės“) minimi tik pastarajame e. laiške.

- 223 Be to, kalbant apie 2004 m. kovo 9 d. D5 e. laišką, taip pat reikia konstatuoti, kad net atsižvelgiant į tai, jog ypač greitas 25 % viso *Dell* reikalingo x86 mikroprocesorių kiekio tiekimo perdavimas AMD „per 90 dienų“ ten buvo paminėtas tik kaip siekis, tai jau įrodo, kad tokia prielaida galėjo būti iškelta *Dell* vidaus diskusijoje, bent jau kaip motyvacija arba tikslingas planavimas, o tai turi būti laikoma papildomu rodikliu, kad ginčytina dalis galėjo būti gana didelė. Tai juo labiau įmanoma dėl to, kad šis e. laiškas parašytas tik keliais mėnesiais vėliau, nei buvo parengta 2004 m. lentelinė skaičiuoklė, ir kad, kaip ir 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiške, jame minimas apie 25 % *Dell* paklausos perdavimas AMD.
- 224 Trečia, per privatų teismo procesą tarp *Intel* ir AMD Delavero valstijoje D1 patvirtino, kad įgyvendinant projektą MAID jis darė prielaidą, jog paklausos perdavimas AMD per pirmuosius 6–12 mėnesių galėjo būti susijęs su maždaug 25 % x86 mikroprocesorių kiekio, o D3 pareiškė, kad neturi jokio pagrindo kvestionuoti D1 pareiškimų tikslumo.
- 225 Taigi *Dell* vadovų pareiškimais, padarytais per privatų teismo procesą tarp *Intel* ir AMD Delavero valstijoje, patvirtinama hipotezė, kad, įgyvendinant projektą MAID, *Dell* paklausos perdavimas AMD per pirmuosius 6–12 mėnesių galėjo būti susijęs su maždaug 25 % x86 mikroprocesorių kiekio.
- 226 Ketvirta, dar reikia įvertinti 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimą. Komisijos kritika ginčijamame sprendime jo atžvilgiu yra trijų kategorijų ir faktiškai grindžiama tuo, kad, pirma, jis buvo parengtas tik administracinei procedūrai, antra, kad jis nebuvo patvirtintas kitais faktinių aplinkybių susiklostymo laikotarpio įrodymais, ir, trečia, kad jame būta tam tikrų prieštaravimų, palyginti su I1 2003 m. sausio 10 d. *Dell* adresuota pateiktimi (žr. šio sprendimo 211 punktą).
- 227 Šiuo klausimu visų pirma pasakytina, kad tiesa, jog, kaip matyti iš šio sprendimo 195 punkto, 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimą padarė ieškovės atstovas ir juo siekta sušvelninti jos atsakomybę už konstatuotą pažeidimą, taigi jis savaime turi nedidelę įrodomąją galią.
- 228 Vis dėlto 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimas buvo padarytas prisiekus ir, kaip matyti iš šio pareiškimo 1 punkto, nuo 1999 m. I1 buvo [konfidencialu]. Dėl savo pareigų ir darbo *Intel* stažo I1 turėjo žinoti pagrindinius santykių su *Dell* elementus, įskaitant ir reikšmingu laikotarpiu prognozuotos ginčytinos dalies klausimą.
- 229 Be to, kaip matyti iš šio sprendimo 221–223 punktų, *Dell* vidaus dokumentai, susiję su reikšmingu laikotarpiu, patvirtina 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimą, nes *Dell* paklausos perdavimas AMD galėjo būti susijęs su iki 25 % x86 mikroprocesorių kiekio. Minėtas pareiškimas, bent jau tiek, kiek jame kalbama apie 15 %–25 % siekiantį x86 mikroprocesorių kiekį, kaip ir minėti dokumentai, rodo, kad AMD perduota *Dell* paklausos dalis galėjo būti didesnė už 7 % dalį, nurodytą 2004 m. lentelinėje skaičiuoklėje.
- 230 Kalbant apie Komisijos nurodytus tariamus prieštaravimus, susijusius su perėjimo prie AMD ekonomine logika, arba I1 teiginiuose esančius prieštaravimus, pažymėtina, kad savo 2003 m. sausio 10 d. pateiktyje I1 patikslino *Intel* ir *Dell* santykį ir, be kita ko, pabrėžė, kad tuo atveju, jeigu *Dell* ketino pereiti prie AMD, reikėjo, kad ji suprastų šio santykio ypatumus. Kaip Komisija teisingai pažymi ginčijamo sprendimo 1235 ir 1236 konstatuojamosiose dalyse, ši minėtos pateikties ištrauka gali atrodyti nesuderinama su 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimo 4 punktu, kuriame nurodoma, kad *Intel* siūlytos nuolaidos buvo taikomos nekeliant jokių sąlygų. Vis dėlto, skirtingai nuo Komisijos padarytų išvadų, reikia konstatuoti, kad tiek, kiek šis prieštaravimas

susijęs su kitu 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimo aspektu nei aspektas, kuris yra svarbus vertinant ginčytiną dalį, iš to negalima daryti išvados, kad minėtas pareiškimas neturi visiškai jokios įrodomosios galios, taigi, ir tiek, kiek jis susijęs su ginčytina dalimi.

- 231 Reikia pridurti, kad 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimas, pagal kurį bet koks galimas AMD pagamintų x86 mikroprocesorių tiekimas *Dell* įgytų didelį mastą, turint omenyje sąnaudas, sudėtingumą ir papildomus inžinerijos, techninės pagalbos bei pardavimo sričių išteklius, susijusius su AMD platformų įrengimu, nėra nei nelogiškas, nei prieštaringas. Iš 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimo matyti, kad jis stengėsi pateikti objektyvų bendrą vaizdą, nes taip pat nurodo manęs, jog tikimybė, kad *Dell* reikalingų prekių tiekimai bus perduoti AMD iš dalies, reikšmingu laikotarpiu buvo tik „maža“. Kita vertus, I1 savo pareiškime aiškiai nurodo, kad jeigu dėl pirma minėtų priežasčių *Dell* turėtų pasirinkti AMD kaip antrąjį x86 mikroprocesorių tiekimo šaltinį, tai būtų buvę neišvengiamai susiję su 15–25 % jos poreikių.
- 232 Negalima atmesti, kad *Dell* iš tikrųjų galėjo turėti ketinimą atitinkamu laikotarpiu įsigyti dalį x86 mikroprocesorių iš AMD. Iš tikrųjų iš kelių bylos dokumentų, įskaitant 2004 m. lentelėnė skaičiuoklę, matyti, kad per visą reikšmingą laikotarpį *Dell* planavo ir reguliariai analizavo dalinio perėjimo prie AMD galimybę. Taip pat reikia pažymėti, kad šio sprendimo 212 punkte paminėtas D1 liudijimas, pagal kurį *Dell* atveju pirkimas iš AMD nebuvo perspektyvi galimybė, buvo susijęs tikrai su 2003 metais. Pati Komisija, be kita ko, ginčijamo sprendimo 1258 konstatuojamojoje dalyje, pažymėjo, kad nebuvo galima atmesti, jog ginčytina *Dell* rinkos dalis laikui bėgant gali kisti (be kita ko, padidėti), nes vartotojai ilgainiui priprato prie AMD pagamintų x86 mikroprocesorių. Taigi negalima teigti, kad ginčytinos *Dell* rinkos dalies situacija 2003 m. neišvengiamai turėjo būti tokia pati kaip 2004 m. ir 2005 m. Šiomis aplinkybėmis 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimas, kurį patvirtina šio sprendimo 221 ir 222 punktuose nurodyti įrodymai, taip pat turi būti laikomas patikimu, kiek jis susijęs su ginčytina *Dell* rinkos dalimi.
- 233 Taigi iš 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiško, 2004 m. kovo 9 d. D5 laiško, *Dell* vadovų pareiškimų, padarytų vykstant privačiam teismo procesui tarp *Intel* ir AMD Delavero valstijoje, ir 2007 m. gruodžio 21 d. I1 pareiškimo, kurie kartu patvirtina vienas kitą, matyti, jog 2005 m. *Dell* paklausos perdavimas AMD galėjo būti susijęs su iki 25 % x86 mikroprocesorių kiekiu, o ne su 7 %, kaip nurodyta 2004 m. lentelėnė skaičiuoklėje.
- 234 Darytina išvada, kad įrodymai, kuriais remiasi *Intel*, verčia abejoti tuo, kad ginčijama *Dell* dalis turėjo būti vertinama remiantis tik 2004 m. lentelėnė skaičiuokle, kurioje nurodyta, kad 2005 m. AMD buvo perduoti 7% *Dell* paklausos, o Komisija padarė išvadą, kad ginčytina dalis sudarė 7,1 %.
- 235 Bendrojo Teismo padarytos išvados negali paneigti ekonominės analizės, kurias Komisija pateikė Bendrajam Teismui B.31 priede; jose iliustruojami jos argumentai, išdėstyti atsiliepimo į ieškinį 290 punkte ir tripliko 196 ir 199 punktuose, kuriuose daroma nuoroda į D.9 priedą, siekiant įrodyti, kad net darant prielaidą, jog ginčytiną dalį reikia apskaičiuoti remiantis šio sprendimo 233 punkte paminėtais dokumentais, negalima daryti išvados, kad, kaip teigia *Intel*, ginčytina dalis sudaro 12,5–17,5 %.
- 236 Iš tiesų Bendrasis Teismas negali atsižvelgti į šias per procesą Bendrajame Teisme pateiktas papildomas analizes, kad pagrįstų AEC kriterijaus taikymą ginčijamame sprendime, nepakeisdamas Komisijos minėtame sprendime išdėstytų motyvų savo motyvais. Pagal šio sprendimo 150 punkte nurodytą jurisprudenciją Bendrajam Teismui draudžiama taip pakeisti motyvus.

- 237 Be to, reikia pridurti, kad net iš Komisijos Bendrajame Teisme pateiktų ekonominių analizių matyti, kad susiklosčius bent jau vienai iš numatomų prielaidų, grindžiamų 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laiško analize, ginčytina dalis sudaro 10,4 %.
- 238 Šiuo klausimu savo rašytinėse pastabose Komisija nurodo, kad 5,6 %–10,4 % skalė, kaip ginčytina dalis, įtraukta į nešališką 2005 m. lapkričio 10 d. D1 elektroninio laiško analizę, atitinka 2004 m. lentelinės skaičiuoklės rezultatus, kuriuose numatyta 7,1 % ginčytina dalis.
- 239 Tokiai išvadai negalima pritarti, nes AEC kriterijaus rezultatas gali skirtis priklausomai nuo to, ar ginčijama dalis, į kurią atsižvelgiama, yra 7,1 %, ar 10,4 %. Iš tikrųjų, be kita ko, ginčijamo sprendimo 1255–1259 konstatuojamosiose dalyse numatoma ginčytina dalis lyginama su lentelėje Nr. 22 nurodyta reikalaujama dalimi, kuri tik per paskutinius tris ketvirčius sudarė daugiau nei 10,4 %. Nėra jokios objektyvios aplinkybės, kuri leistų atmesti vieną ar kitą hipotezę, kuri gali būti numatyta atsižvelgiant į 2005 m. lapkričio 10 d. D1 e. laišką dėl 5,6 %–10,4 % ginčytinos rinkos dalies, arba padaryti išvadą, kad viena iš jų labiau tikėtina nei kita. Tokiomis aplinkybėmis lieka abejonių dėl procentinės dalies, kuri gali būti galutinai priskirta kaip ginčytina *Dell* rinkos dalis, ir, konkrečiai kalbant, dėl to, kad turėjo būti nustatyta, kad ji lygi 7,1 %.
- 240 Antra, *Intel* iš esmės teigia, kad pastabos, kurias galima padaryti dėl *Dell* paklausos perdavimo AMD, įrodo, jog ginčytina *Dell* rinkos dalis galėjo būti didesnė nei 7,1 %.
- 241 Komisija teigia, kad *Dell* paklausos perdavimas AMD 2006 m. ir 2007 m. yra nelabai svarbus nagrinėjant reikšmingo laikotarpio situaciją, kad reikėtų bent jau iš naujo patikslinti tam tikrus skaičiavimo parametrus, be kita ko, nuolaidų dydį 2006 m., kad ginčijamame sprendime ji subsidiariai pritaikė AEC kriterijų, atsižvelgdama į 2006 m. ir 2007 m. situaciją, o tai patvirtina jos išvadas, ir kad, remiantis per procesą Bendrajame Teisme pateiktu D.9 priedu, galima užginčyti *Intel* teiginius.
- 242 Ginčijamo sprendimo 1241–1246 konstatuojamosiose dalyse Komisija išnagrinėjo *Intel* argumentą, kad perleidimo tarifas, nustatytas tuo metu, kai po 2006 m. *Dell* nusprendė perduoti dalį savo prekių tiekimo įmonei AMD, galėjo būti reikšmingas vertinant ginčytiną rinkos dalį. Ji, be kita ko, nusprendė, kad nors paskesni perdavimai savaime galėjo būti reikšmingi, nereikėtų jiems priskirti didesnės svarbos nei dokumentams, kuriuose pateikiami tuo pačiu laikotarpiu atlikti vertinimai. Paskui, nagrinėdama *Dell* tiekimus per tris ketvirčius, pradedant 2006 m. spalio mėn. ir baigiant 2007 m. birželio mėn., pakoreguotus atsižvelgiant į pereinamąjį laikotarpį ir remiantis jos pačios prielaidomis dėl vienu metų laikotarpio pradžios, ji įvertino bendrą AMD dalį 8,2 % pagal *Gartner* duomenis ir 8,8 %–10,1 % pagal *Intel* vidaus vertinimus pirmaisiais *Dell* paklausos perdavimo AMD metais. Iš to ji padarė išvadą, kad nors šie įverčiai buvo šiek tiek didesni už *Dell* apskaičiuotus atitinkamu laikotarpiu, jie nebuvo tokio lygio, kad jais būtų galima remtis siekiant paneigti jos analizės tikslumą.
- 243 Reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 1245 konstatuojamojoje dalyje Komisija aiškiai pripažino, jog remiantis pastabomis, susijusiomis su faktiniu dalies *Dell* paklausos perdavimu AMD, galima apskaičiuoti didesnę nei 7,1 % ginčijamą dalį, t. y. nuo 8,2 %–10,1 %.
- 244 Nors Komisija ginčijamame sprendime nurodė, kad šie vertinimai buvo šiek tiek didesni, nei matyti iš 2004 m. lentelinės skaičiuoklės, ir dėl to į juos atsižvelgti nereikia, vien šių vertinimų buvimo pakanka įrodyti, kad ginčijama 7,1 % dalis nebuvo vienintelė galima, ir dėl to kyla abejonių dėl ginčijamame sprendime Komisijos pateikto vertinimo pagrįstumo.

- 245 Bendrajame Teisme Komisija visų pirma pakartojo ginčijamo sprendimo 1242 ir 1243 konstatuojamosiose dalyse pateiktą argumentą, kad pastabos, padarytos dėl to, jog 2006 m. ir 2007 m. dalis *Dell* paklausos buvo perduota AMD, turi tik ribotą įrodomąją galią nustatant ginčytiną rinkos dalį reikšmingu laikotarpiu.
- 246 Vis dėlto reikia pažymėti, kad atsakydama į profesoriaus Shapiro argumentą, pagal kurį vienu metų AEC kriterijaus taikymo apribojimas laiko atžvilgiu negali prasidėti po to, kai dalis *Dell* paklausos perduodama AMD, Komisija ginčijamo sprendimo 1221–1227 konstatuojamosiose dalyse iš esmės rėmėsi pastabomis, kurios galėjo būti grindžiamos 2006 m. įvykiais. Remdamasi tam tikromis aplinkybėmis ji padarė išvadą, kad *Intel* jau buvo informuota apie pasikeitusį tiekėją 2006 m. gegužės mėn. ir kad pirmuoju bei antruoju 2007 finansinių metų ketvirčiais ji labai sumažino nuolaidas.
- 247 Taigi vertindama ginčytiną rinkos dalį Komisija pati pasinaudojo pastabomis, padarytomis dėl dalies *Dell* paklausos perkėlimo AMD 2006 m ir 2007 m., siekiant paneigti profesoriaus Shapiro hipotezę, susijusią su vienu metų laikotarpio pradžia.
- 248 Vadinas, ginčijamo sprendimo 1242 ir 1243 konstatuojamosiose dalyse Komisija negali pagrįstai teigti, kad tos pačios pastabos turi ribotą svarbą siekiant paneigti ginčytinos rinkos dalies, sudarančios 8,2%–10,1 %, vertinimo tinkamumą.
- 249 Toliau Komisija teigia, kad skaičiavimas naudojant 2006 m ir 2007 m. apskaičiuotos ginčytinos dalies vertes turėtų apimti, be kita ko, aplinkybę, kad 2006 m. *Intel* įmonei *Dell* suteiktų nuolaidų lygis buvo beprecedentis. Vis dėlto, jei Komisija manė, kad ginčijamos dalies vertinimas turi būti peržiūrėtas dėl šio parametro, ji turėjo įtraukti jį į ginčijamo sprendimo 1245 konstatuojamojoje dalyje atliktą skaičiavimą.
- 250 Be to, remdamasi ginčijamo sprendimo 1258 konstatuojamąja dalimi Komisija teigia, kad AEC kriterijus 2006 m ir 2007 m. buvo pritaikytas realioms AMD užimtoms *Dell* rinkos dalims, kurias *Intel* nurodė atliekant tyrimą, ir kad šio skaičiavimo rezultatai patvirtina ginčijamo sprendimo išvadas dėl 2005 m. pasibaigusio laikotarpio.
- 251 Vis dėlto ginčijamo sprendimo 1258 konstatuojamojoje dalyje pripažindama, kad ginčytina rinkos dalis laikui bėgant šiek tiek išaugo, nes vartotojai palaipsniui suvokė AMD pasiūlyto alternatyvaus sprendimo perspektyvumą, Komisija pateikė pastabas dėl 2006 m. reikalautos dalies pokyčių ir dėl 2007 m. įmonei AMD perduotos *Dell* paklausos apimtys. Šiame etape ji iš naujo nekoregavo ginčytinos 2005 m. rinkos dalies, remdamasi ginčijamo sprendimo 1245 konstatuojamojoje dalyje pateiktais skaičiavimais.
- 252 Galiausiai atsiliepime į ieškinį ir triplike Komisija remiasi B.31 priedu, kuriame pateikta analizė, pagrįsta dalies *Dell* paklausos perdavimu AMD 2006 m. ir 2007 m., patvirtinanti ginčijamame sprendime padarytas išvadas dėl galimybės nuolaidomis daryti išstūmimo poveikį, ir D.9 priedu, kuriame įrodyta, kad AMD rinkos dalis *Dell* buvo mažesnė, nei nurodyta dublike, ir panaudoti nauji dublike pateikti skaičiai siekiant taikyti AEC kriterijų.
- 253 Vis dėlto Bendrasis Teismas negali atsižvelgti į šias per procesą Bendrajame Teisme pateiktas papildomas analizes, kad pagrįstų AEC kriterijaus taikymą ginčijamame sprendime, nepakeisdamas Komisijos minėtame sprendime išdėstytų motyvų savo motyvais. Pagal šio sprendimo 150 punkte nurodytą jurisprudenciją Bendrajam Teismui draudžiama taip pakeisti motyvus.

- 254 Taigi iš ginčijamo sprendimo matyti, kad remiantis kitais įrodymais nei 2004 m. lentelinė skaičiuoklė ginčytina *Dell* rinkos dalis galėjo siekti nuo 8,2 % iki 10,1 %. Pats minėtų skaičiavimų egzistavimas rodo, kad prielaida dėl 7,1 % ginčijamos *Dell* dalies nebuvo vienintelė galima, todėl Bendrasis Teismas gali suabejoti minėtos prielaidos, kurią Komisija suformulavo ginčijamame sprendime, pagrįstumu.
- 255 Ši išvada, kaip ir šio sprendimo 234 punkte jau suformuluota išvada dėl klausimo, ar ginčijama *Dell* dalis turėjo būti vertinama remiantis tik 2004 m. lenteline skaičiuokle, kurioje 2005 m. nustatyta 7 % vertė, kartu patvirtina abejones dėl minėtos ginčijamame sprendime nurodytos ginčytinos dalies vertinimo.
- 256 Atsižvelgiant į visa ta, kas išdėstyta, darytina išvada, kad *Intel* pateikti įrodymai gali sukelti teismui abejonių dėl to, ar nustatyta ginčytina *Dell* rinkos dalis turėjo būti lygi 7,1 %. Vadinasi, Komisija teisiškai pakankamai neįrodė minėtos ginčytinos rinkos dalies vertinimo pagrįstumo.
- iii) Dėl ieškovės teiginio, susijusio su reikšmingo laikotarpio pradine dalimi, trukusia nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2003 m. spalio mėn.*
- 257 Nors šio sprendimo 256 punkte nurodyta išvada savaime paneigia ginčijamame sprendime atliktą ginčytinos *Dell* rinkos dalies vertinimą, atsižvelgiant į *Intel* argumentus dėl išsamumo dera įvertinti ginčytinos *Dell* rinkos dalies analizės, susijusios su reikšmingo laikotarpio pradine dalimi, trukusia nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2003 m. spalio mėn., pagrįstumą.
- 258 *Intel* teigimu, esama nenuoseklumo tarp Komisijos išvados, kad ginčytina *Dell* rinkos dalis yra 7,1 %, ir jos išvados ginčijamo sprendimo 1281 konstatuojamojoje dalyje, padarytos palyginus minėtą dalį su rinkos dalimi, kurios reikalaujama, kad toks pat produktyvus konkurentas galėtų patekti į rinką nepatirdamas nuostolių (toliau – reikalaujama dalis), pagal kurią per visą laikotarpį nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2005 m. gruodžio mėn. *Intel* taikytos nuolaidos galėjo sukelti antikonkurencinių išstūmimo pasekmių.
- 259 Komisija ginčija *Intel* teiginius ir tvirtina, kad tai buvo tik tarpinės išvados, taip pat daro nuorodą į ginčijamo sprendimo 1281 ir 1282 konstatuojamąsias dalis, kuriose pateiktas bendras įvertinimas.
- 260 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad iš lentelės Nr. 22 aiškiai matyti, jog, net jei būtų pritarta Komisijos atliktiems reikalaujamos dalies ir ginčytinos dalies skaičiavimams, per pirmuosius keturis ketvirčius ginčytina rinkos dalis buvo didesnė už reikalaujamąją dalį. Remiantis lentele Nr. 22, per finansinius laikotarpius, priskirtus *Dell* ataskaitiniam laikotarpiui nuo 2003 m. mokestinių metų ketvirtojo ketvirčio iki 2004 m. mokestinių metų trečiojo ketvirčio, reikalaujama dalis siekė ne daugiau kaip 6,6 %, o ginčijamame sprendime nurodyta ginčytina dalis buvo 7,1 %.
- 261 Be to, ginčijamo sprendimo 1256 konstatuojamojoje dalyje Komisija aiškiai nurodo, kad „[p]er didžiąją dalį ketvirčių (9 iš 13) reikalaujama dalis viršijo ginčytiną dalį“. Taigi, kaip teigia *Intel*, remiantis pačios Komisijos duomenimis, AEC kriterijus, susijęs su *Intel* suteiktomis nuolaidomis *Dell*, nulėmė teigiamą rezultatą per ginčijamame sprendime nurodytus pirmuosius keturis ketvirčius.
- 262 Kalbant apie ginčijamo sprendimo 1281 ir 1282 konstatuojamąsias dalis, kurias nurodo Komisija (žr. šio sprendimo 259 punktą), pažymėtina, kad siekiant įrodyti, kad reikalaujamos ir ginčytinos dalių palyginimas yra tik vienas iš trijų aspektų, kuriais remiantis buvo padaryta išvada dėl AEC

analizės, jose nurodoma, kad Komisijos išvados dėl *Dell* suteiktų nuolaidų buvo padarytos lyginant ginčytiną dalį su reikalaujama dalimi, atsižvelgiant į papildančius veiksnius ir taikant alternatyvų skaičiavimo metodą, ir kad ginčijamas sprendimas grindžiamas *Intel* palankiausiais sąnaudų duomenimis. Vis dėlto iš ginčijamo sprendimo 1213 konstatuojamosios dalies matyti, kad lentelė Nr. 22 buvo naudojama lyginant ginčytiną dalį su reikalaujama dalimi. Be to, dėl šio sprendimo 272–282 punktuose nurodytų priežasčių, nei alternatyvus skaičiavimo metodas, nei papildantys veiksniai neapima ginčijamame sprendime nurodytais pirmaisiais ketvirčiais taikytų nuolaidų daryto išstūmimo poveikio analizės. Taigi šiais trimis Komisijos analizės aspektais, netgi juos vertinant kartu, negalima paaiškinti to, kad AEC kriterijaus taikymas nuolaidoms, kurias *Intel* suteikė *Dell*, lėmė tai, kad per ginčijamame sprendime nurodytus pirmuosius keturis ketvirčius buvo gautas teigiamas rezultatas.

- 263 Taigi reikia konstatuoti, kad esama prieštaravimo tarp, pirma, ginčijamo sprendimo 1256 konstatuojamosios dalies, pagal kurią bent jau keturis reikšmingo laikotarpio ketvirčius *Intel* atitiko AEC kriterijaus reikalavimus, ir, antra, to paties sprendimo 1281 ir 1282 konstatuojamosiose dalyse Komisijos padarytų išvadų, iš kurių matyti, jog įmonei *Dell* suteiktos nuolaidos galėjo turėti išstūmimo iš rinkos poveikį per visą reikšmingą laikotarpį.
- 264 Be to, kitos ginčijamo sprendimo dalys, į kurias Komisija daro nuorodą siekdama įrodyti, kad dėl pirmųjų keturių ketvirčių nebuvo suklysta, irgi nėra įtikinamos vertinant laikotarpį nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2003 m. spalio mėn. Komisijos teigimu, iš ginčijamo sprendimo 1258 ir 1259 konstatuojamųjų dalių matyti, jog griežtas ketvirčio metodas nėra tinkamas.
- 265 Kalbant konkrečiai, ginčijamo sprendimo 1258 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodo, jog gali būti, kad ginčijama dalis laikui bėgant padidėjo dėl to, kad vartotojai vis aiškiau suvokė AMD siūlytos alternatyvos perspektyvumą. Ji taip pat pabrėžia, kad visose skaičiavimo hipotezėse reikalaujama dalis ginčijamame sprendime nurodytu laikotarpiu nuolat augo. Komisija taip pat nurodo faktinius skaičius, grindžiamus 2006 m. susiklosčiusia situacija, kai *Dell* nusprendė pradėti pirkti prekes iš AMD. Ji remiasi, be kita ko, *Gartner* pateiktais duomenimis.
- 266 Ginčijamo sprendimo 1259 konstatuojamojoje dalyje Komisija laikosi nuomonės, kad, atvirkščiai, laikotarpiu iki 2005 m. mokestinių metų pirmojo ketvirčio, t. y. datos, kai, remiantis 2004 m. lentelėje skaičiuoklėje pateiktu scenarijumi, dalis *Intel* reikalingos x86 mikroprocesorių paklausos galėjo būti anksčiausiai perleista iš *Dell* į AMD, ginčytina rinkos dalis galėjo būti mažesnė nei 7,1 %. Komisija iš to daro išvadą, kad reikalaujamos ir ginčytinos dalių skirtumas per pirmuosius reikšmingo laikotarpio ketvirčius galėtų būti mažesnis nei lentelėje Nr. 22 nurodyti skaičiai.
- 267 Dėl šios priežasties ieškovė pateikia argumentą, kad Komisija niekada nepakeitė ginčijamos dalies per pirmuosius keturis reikšmingo laikotarpio ketvirčius vertinimo, kad ši atspindėtų tokį AMD perspektyvumo pagerėjimą, kuris, ieškovės teigimu, neįvyko per vieną dieną.
- 268 Reikia konstatuoti, kad ginčijamame sprendime Komisija nepateikė jokių skaičiais pagrįstų duomenų apie, įtariama, išaugusią ginčytinos rinkos dalį, kuriuose būtų atsižvelgta į tai, kaip ilgainiui pasikeitė vartotojų požiūris į AMD. Atvirkščiai, ginčijamame sprendime naudojamas tik skaičius 7,1 %, nors 2004 m. lentelėje skaičiuoklėje buvo numatyta, kad nagrinėjama paskesniais metais bus pokyčių, nurodant vertes, iš kurių buvo galima daryti išvadą, jog trejus metus po pirmųjų dalinio pirkimo iš AMD metų ginčytina *Dell* rinkos dalis sudarė 17,3 %, 22,5 % ir 24,2 %.

- 269 Ginčijamame sprendime niekur galutinai netvirtinama, kad per tam tikrą laiką ginčytina *Dell* rinkos dalis išaugo, nes pagerėjo AMD gaminių vertinimas; to sprendimo 1258 ir 1259 konstatuojamosiose dalyse tik nurodoma, kad tai buvo „įmanoma“. Be to, net lentelėje Nr. 22 įvertinti tik reikalaujamos dalies pasikeitimai per tam tikrą laiką ir tai padaryta remiantis kelerių metų duomenimis, bet ne ginčytina rinkos dalimi. Vis dėlto per 2020 m. teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą Komisija šiuo atžvilgiu tik pažymėjo, kad 7,1 % ginčytinos rinkos dalies rodiklis visu reikšmingu laikotarpiu nuolat buvo naudojamas dėl „techninės priežasties“, susijusios su tariamu *Intel* ir Komisijos susitarimu atliekant AEC analizę remtis vienu metų laikotarpiu. Taigi, nors ginčijamo sprendimo 1212 konstatuojamojoje dalyje pakartoti keturi skirtingi duomenys, paimti iš 2004 m. lentelinės skaičiuoklės, ginčijamo sprendimo 1213 konstatuojamojoje dalyje tinkamu laikomas tik 7,1 % ginčytinos dalies rodiklis.
- 270 Šiomis aplinkybėmis remiantis Komisijos argumentais negalima *a posteriori* paaiškinti ar patvirtinti skirtumo tarp lentelėje Nr. 22 Komisijos nurodytų keturių pirmųjų atitinkamo laikotarpio ketvirčių rezultatų ir jos išvados, taikomos visam reikšmingam laikotarpiui, kad *Intel* neatitinka AEC kriterijaus.
- 271 Taigi reikia konstatuoti: kadangi atliekant pagrindinį skaičiavimą AEC kriterijaus taikymo per pirmuosius keturis ginčijamame sprendime nurodytus ketvirčius rezultatas *Intel* atžvilgiu buvo teigiamas, Komisija, remdamasi vien šiuo kriterijumi, neįrodė, kad nuolaidomis, kurias *Intel* suteikė *Dell*, galėjo būti ribojama konkurencija visu reikšmingu laikotarpiu.

2) Dėl alternatyvaus skaičiavimo metodo

- 272 Ginčijamo sprendimo 1266–1274 ir 1281 konstatuojamosiose dalyse Komisija, remdamasi 2004 m. vasario 17 d. *Dell* pateiktyje išdėstyta informacija, atliko alternatyvų skaičiavimą, kuriuo, Komisijos nuomone, buvo patvirtintos išvados, padarytos remiantis pagrindiniu AEC kriterijaus skaičiavimu, t. y. kad *Intel* suteiktos nuolaidos įmonei *Dell* galėjo išstumti tokį pat produktyvų konkurentą.
- 273 *Intel* ginčija alternatyvaus skaičiavimo tinkamumą. Šis vertinimas susijęs tikrai su 2005 m. mokestiniais metais, nepatenkančiais į laikotarpį, kuriuo ginčijamame sprendime įrodyta, kad AEC kriterijaus taikymo *Intel* atžvilgiu rezultatas buvo teigiamas. Todėl negalima palikti galioti teiginio, kuriuo konstatuotas 2002 m. gruodžio mėn.–2003 m. spalio mėn. *Dell* padarytas pažeidimas.
- 274 Komisija atmeta *Intel* argumentus ir savo ruožtu mano, kad alternatyviu skaičiavimu išreiškiamas požiūris, kuriuo patvirtinamas iš esmės priimtas ginčijamo sprendimo sprendinys.
- 275 Šiuo klausimu pabrėžtina: kadangi ginčijamame sprendime pateiktas alternatyvus skaičiavimas grindžiamas 2004 m. vasario 17 d. *Dell* pateiktimi, kurioje, kaip matyti ir iš ginčijamo sprendimo 1268 ir 1270 konstatuojamosiose dalyse esančių lentelių Nr. 28 ir 29, buvo vertinamas 2005 m. mokestiniais metais prasidėjęs laikotarpis, negalima daryti išvados, kad ja remiantis galima paaiškinti arba *a fortiori* pakeisti Komisijos vertinimus, susijusius su 2002 m. gruodžio mėn.–2003 m. spalio mėn. laikotarpiu. Be to, kadangi per 2020 m. posėdį Komisija rėmėsi ginčijamo sprendimo 1264 konstatuojamosios dalies 1604 išnaša ir teigė, kad naudoti dokumentai tikrai susiję su reikšmingu laikotarpiu, pakanka konstatuoti, jog ši išnaša susijusi su papildančiais veiksniais, o ne su alternatyviu skaičiavimo metodu.

276 Taigi, nesant reikalo priimti sprendimo dėl alternatyvaus metodo pagrįstumo, pakanka konstatuoti, kad jis neįrodo, jog *Intel* taikytos nuolaidos galėjo turėti išstūmimo poveikį visu reikšmingu laikotarpiu.

3) Dėl papildančių veiksnių

277 Ieškovės teigimu, Komisija veltui mėgina pagrįsti savo analizę, pareikšdama, kad tokio pat produktyvaus konkurento kriterijaus naudojimas iš tikrųjų yra konservatyvaus pobūdžio ir kad jį taikant neatsižvelgiama į papildančius veiksnius (taip pat žr. šio sprendimo 177 punktą). Komisija, atvirksčiai, iš esmės teigia, kad buvo pagrįsta atsižvelgti į papildančius veiksnius.

278 Taigi reikia išnagrinėti, ar įvairios Komisijos klaidos, padarytos taikant AEC kriterijų *Dell*, galėtų būti ištaisytos įvairiais aspektais, į kuriuos būtų atsižvelgiama kaip į papildančius veiksnius, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 1260–1265 konstatuojamųjų dalių.

279 Šiuo klausimu, pirma, iš ginčijamo sprendimo 1260 konstatuojamosios dalies matyti, kad papildantys veiksniai svarbūs tuo, jog „atliekant [ankstesnę] analizę nebuvo visapusiškai atsižvelgta į tam tikrus veiksnius, nors, jeigu būtų įtraukti, jie sustiprintų vertinamą išstūmimo iš rinkos taikant nuolaidas galimybę“. Taigi nagrinėjami veiksniai buvo įtraukti tik siekiant sustiprinti pagrindinę analizę, susijusią su išstūmimo iš rinkos poveikiu.

280 Antra, iš ginčijamo sprendimo 1261 konstatuojamosios dalies matyti, kad pati Komisija manė, jog siekiant visapusiškai atsižvelgti į papildančių veiksnių poveikį būtų reikėję daryti papildomas prielaidas dėl nuolaidų suteikimo kitiems konkurentams būdo ir tokios agresyvios konkurencinės situacijos padarinių *Dell* pajamoms.

281 Atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą per 2020 m. teismo posėdį Komisija tvirtino, kad papildantys veiksniai buvo „pragmatiškai įvertinti“ ir kad tai buvo *sui generis* elementai, įtraukti į ginčijamo sprendimo struktūrą, susijusią su AEC kriterijumi. Vis dėlto Komisija neteigė, kad taikant AEC kriterijų jie buvo tiksliai įvertinti skaičiais. Ji veikiau pabrėžia, kad šie veiksniai, neatsižvelgiant į jų teisėtumą, sudarė *Intel* „papildomą sverto efektą“, nes *Dell* prarastos nuolaidos būtų buvusios perleistos konkurentams, o šie nuolaidų praradimai galėjo būti susiję su kitais iš *Intel* nupirktais lustais, „ne tais, dėl kurių buvo priimtas ginčijamas sprendimas“.

282 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog papildantys veiksniai į ginčijamą sprendimą buvo įtraukti kaip aspektai, galintys sustiprinti pagrindinę analizę, susijusią su ginčijamomis nuolaidomis sukulto konkurentų išstūmimo poveikio buvimu, ir kad Komisija nepakankamai išnagrinėjo tų nuolaidų daromą įtaką išstūmimo poveikio įvertinimui. Taigi Bendrasis Teismas negali veiksmingai kontroliuoti, ar į šiuos aspektus atsižvelgta, ir negali pakeisti pagrindinės Komisijos analizės dėl to, ar nuolaidos, kurias *Intel* suteikė *Dell*, galėjo sukelti išstūmimo poveikį.

4) Išvada dėl AEC kriterijaus taikymo įmonei „Dell“ suteiktoms nuolaidoms

283 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija pakankamai teisiškai nepagrindė savo prielaidos, jog ginčijama *Dell* rinkos dalis nagrinėjamu laikotarpiu sudarė 7,1 %. Kadangi ginčijamo sprendimo 1255–1257 konstatuojamosiose dalyse ši prielaida tapo pagrindu įrodyti, reikalaujamą dalį lyginant su ginčijama dalimi, kad nuolaidomis, kurias *Intel* suteikė *Dell*, galėjo būti daromas

išstūmimo poveikis, nesant reikalo nagrinėti su sąlyginės dalies skaičiavimu susijusių ieškovės priekaištų, darytina išvada, jog atlikus minėtą palyginimą ši galimybė nebuvo pakankamai teisiškai įrodyta.

- 284 Be to, remiantis papildančiais veiksniais, savaime negalima įrodyti, kad nuolaidos, kurias *Intel* suteikė *Dell*, galėjo turėti išstūmimo poveikį; bet kuriuo atveju jos nebuvo pakankamai išanalizuotos, o taikant alternatyvų skaičiavimo metodą, neįrodyta, kad *Intel* nuolaidos galėjo turėti išstūmimo iš rinkos poveikį visu reikšmingu laikotarpiu.
- 285 Reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 1281 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, jog išvados, kurias ji padarė dėl galimybės, kad *Dell* suteiktos nuolaidos galėjo turėti išstūmimo poveikį, buvo padarytos lyginant ginčytiną rinkos dalį su reikalaujama rinkos dalimi, papildančiais veiksniais ir patvirtinimu, atliktu taikant alternatyvų skaičiavimo metodą.
- 286 Vis dėlto, kadangi ginčytinos dalies ir reikalaujamos dalies palyginimas nėra pakankamas teisinis pagrindas įrodyti išstūmimo poveikį, o papildantys veiksniai nebuvo pakankamai išanalizuoti, Komisija, remdamasi šiais pirmaisiais dviem aspektais, negali nustatyti, ar įmonei *Dell* suteiktomis nuolaidomis gali būti padarytas išstūmimo poveikis. Be to, trečiuoju Komisijos nurodytu veiksniu, t. y. alternatyviu skaičiavimo metodu, kuris, remiantis ginčijamo sprendimo 1281 konstatuojamąja dalimi, atlieka dviejų pirmųjų elementų patvirtinimo funkciją, negalima pagrįsti Komisijos išvadų, *a fortiori* dėl to, kad jis neįrodo, jog *Intel* nuolaidų taikymas galėjo turėti išstūmimo poveikį visu reikšmingu laikotarpiu.
- 287 Taigi reikia pritarti ieškovės priekaištui, kad Komisija teisiškai pakankamai neįrodė ginčijamo sprendimo 1281 konstatuojamojoje dalyje padarytos išvados, jog 2002 m. gruodžio mėn.–2005 m. gruodžio mėn. laikotarpiu *Intel* nuolaidos galėjo turėti antikonkurencinį išstūmimo poveikį, pagrįstumo, nes net tokiam pat produktyviam konkurentui būtų buvę sutrukdyta patenkinti *Dell* poreikius įsigyti x86 mikroprocesorių.

b) Dėl tariamų klaidų, padarytų taikant AEC kriterijų įmonei „HP“

- 288 Ginčijamo sprendimo 413 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad HP ir ieškovė buvo sudariusios laikotarpį nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn. galiojusius HPA susitarimus dėl įmonėms skirtų stalinių kompiuterių. Toje pačioje konstatuojamojoje dalyje Komisija konstatavo, kad šiuose susitarimuose buvo numatyta nerašytinė nuolaidų taikymo HP (toliau – HPA nuolaidos) sąlyga, t. y. kad ši, pirkdama iš ieškovės, patenkintų mažiausiai 95 % x86 mikroprocesorių, skirtų įdiegti įmonių staliniuose kompiuteriuose, poreikio (toliau – beveik išimtinio tiekimo sąlyga). Ginčijamo sprendimo 1406 konstatuojamojoje dalyje Komisija, remdamasi AEC kriterijumi, padarė išvadą, kad šios HPA nuolaidos galėjo turėti antikonkurencinį išstūmimo poveikį.
- 289 Būtent dėl laikotarpių, kuriais taikyti susitarimai, pagal kuriuos buvo taikomos HPA nuolaidos, ginčijamo sprendimo 338, 341 ir 1296 konstatuojamosiose dalyse Komisija pažymėjo, kad pirmasis iš šių susitarimų (toliau – HPA1 susitarimas) buvo sudarytas po to, kai 2002 m. gegužės mėn. HP susijungė su *Compaq*, ir apėmė laikotarpį nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2004 m. gegužės mėn. Dėl antrojo HPA susitarimo Komisija ginčijamo sprendimo 342 ir 343 konstatuojamosiose dalyse konstatavo, kad jis buvo taikomas laikotarpiu nuo 2004 m. birželio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn.

290 Ieškovė ginčija Komisijos išvadą, kad HPA nuolaidos galėjo turėti antikonkurencinio išstūmimo poveikį, ir teigia, kad tinkamai taikant AEC kriterijų matyti, jog šiomis nuolaidomis toks pat produktyvus konkurentas negalėjo būti išstumtas iš rinkos.

291 Iš esmės ieškovė tvirtina, kad ginčijamame sprendime padarytos keturios klaidos, kurių pirmoji susijusi su ginčytina rinkos dalimi, antroji – su sąlyginės nuolaidų dalies dydžiu, trečioji – su nagrinėjamu pažeidimo laikotarpiu, o ketvirtoji – su papildančiais veiksniais, į kuriuos buvo atsižvelgta. Ieškovė pateikia penktąjį argumentą, kad vertindama jos VIS Komisija padarė klaidų.

1) Dėl laikotarpio, išnagrinėto taikant AEC kriterijų

292 Ieškovė teigia, kad Komisija AEC kriterijų taikė ne visam ginčijamame sprendime nagrinėtam laikotarpiui. Ginčijamame sprendime AEC kriterijus nebuvo taikomas 11 pirmųjų reikšmingo laikotarpio mėnesių, t. y. laikotarpiui nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki HP 2003 mokestinių metų trečiojo ketvirčio. Todėl, nors ginčijamo sprendimo 1337 konstatuojamosios dalies lentelėje Nr. 35 (toliau – lentelė Nr. 35) pateikiama „solidumo“ analizė, tariamai apimanti visą HPA1 susitarimą, ieškovės teigimu, ši analizė grindžiama neišsamiais duomenimis. Komisija padarė „akivaizdžią vertinimo klaidą“, kai teigė, kad HPA1 susitarime numatytu laikotarpiu ieškovė neatitiko AEC kriterijaus, nors ir pripažino, kad galėjo būti, jog, nesant nuoseklių duomenų, referencinis laikotarpis „nevisiškai sutampa su faktine [HPA1 susitarimo] galiojimo trukme“.

293 Be to, ieškovė mano, kad ginčijamo sprendimo 1014 konstatuojamojoje dalyje išdėstytas Komisijos teiginys, jog pagal AEC kriterijų reikalaujama, kad ginčytina pirminės įrangos gamintojų poreikių dalis būtų nagrinėjama ne ilgesniu kaip vienu metų laikotarpiu, yra nesuderinamas su lentelėje Nr. 35 pateikta analize, apimančia ilgesnį, t. y. pusantrų metų, laikotarpį.

294 Komisija tvirtina, kad sprendime pateikta AEC analizė apima visą HPA1 susitarime nurodytą laikotarpį (nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2004 m. gegužės mėn.) ir kad B.31 priedas įrodo, kodėl kalbama apie reikšmingą laikotarpį.

295 Toliau Komisija teigia, kad ieškovė nepateikė šio argumento per administracinę procedūrą, nors tais pačiais referenciniais laikotarpiais remtasi atliekant visus su HP susijusius skaičiavimus. Be to, ieškovė šiais referenciniais laikotarpiais rėmėsi savo pačios su HP susijusiuose skaičiavimuose, kurie pateikti jos atsakyme į 2007 m. prieštaravimo pareiškime.

296 Galiausiai Komisija patikslina priežastį, dėl kurios atliekant skaičiavimą, taikytiną visam HPA1 susitarimo galiojimo laikotarpiui, t. y. pusantrų metų, nebuvo naudojama laikotarpiui iki pusantrų metų nustatytų ginčytinų dalių – naudotasi ketvirčių ginčytinų dalių vidurkiu, apskaičiuotu remiantis vienu metų HPA1 susitarimo galiojimo laikotarpiu. Jos teigimu, kad ir koks būtų momentas, kai toks pat produktyvus konkurentas mėgintų patekti į HP rinką, pastaroji turėtų įvertinti minėto konkurento pasiūlymą metams, prasidedantiems nuo jo patekimo į rinką momento.

297 Ginčijamo sprendimo 1334–1337 konstatuojamosiose dalyse Komisija išdėstė savo skaičiavimus, susijusius su reikalaujama HP dalimi.

298 Ginčijamo sprendimo 1385–1387 konstatuojamosiose dalyse Komisija, remdamasi minėto sprendimo 1334 konstatuojamojoje dalyje pateiktais skaičiais, laikėsi nuomonės, kad reikalaujama dalis sistemingai viršijo ginčytiną dalį.

- 299 Ginčijamo sprendimo 1406 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad, remiantis ginčijamo sprendimo 1385–1389 konstatuojamosiose dalyse pateiktu ginčytinos dalies ir reikalaujamos dalies palyginimu, reikia konstatuoti, kad 2002 m. lapkričio mėn.–2005 m. gegužės mėn. laikotarpiu *Intel* suteiktos nuolaidos įmonei HP galėjo turėti antikonkurencinį išstūmimo poveikį.
- 300 Pirma, reikia priminti, kad, remiantis jurisprudencija dėl SESV 101 ir 102 straipsnių taikymo, jokioje Sąjungos teisės nuostatoje nereikalaujama, kad prieštaravimo pareiškimo adresatas užginčytų įvairias faktines ar teises aplinkybes per administracinę procedūrą, nes priešingu atveju to nebegalėtų padaryti paskesniu teismo proceso etapu (2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *Knauf Gips / Komisija*, C-407/08 P, EU:C:2010:389, 89 punktas).
- 301 Taigi negalima pritarti Komisijos argumentui, kad ieškovė per administracinę procedūrą neginčijo laikotarpių, kuriais atlikdama skaičiavimus rėmėsi Komisija.
- 302 Tas pats pasakytina ir apie Komisijos argumentą, jog ieškovė aptariamais laikotarpiais rėmėsi atlikdama savo skaičiavimus per administracinę procedūrą. Kadangi Komisija ginčijamame sprendime tam tikrais laikotarpiais rėmėsi atlikdama skaičiavimus, jie yra vieni iš minėto sprendimo motyvų, kuriuos ieškovė gali ginčyti Bendrajame Teisme.
- 303 Antra, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 1334 konstatuojamojoje dalyje pateikta lentelė Nr. 34, kurioje pakartojami reikalaujamos dalies parametrai ir skaičiavimai (toliau – lentelė Nr. 34), apima laikotarpį nuo 2003 finansinių metų ketvirtojo ketvirčio iki 2005 finansinių metų trečiojo ketvirčio, taigi joje nėra jokių duomenų apie 2002 m. lapkričio ir gruodžio mėn. bei apie pirmuosius tris 2003 finansinių metų ketvirčius.
- 304 Be to, ieškovė teisingai teigia, kad HPA1 susitarimo skaičiai, pateikti pirmoje lentelės Nr. 35 eilutėje, kuriais siekiama įrodyti Komisijos išvadų patikimumą, pateikiant HPA susitarimų reikalaujamos dalies skaičiavimą, gaunami iš pirmose trijose lentelės Nr. 34 eilutėse nurodytų skaičių sumos arba aritmetinio vidurkio.
- 305 Konkrečiai kalbant:
- lentelėje Nr. 35 nurodytas HP įsigytų x86 mikroprocesorių skaičius HPA1 susitarimo laikotarpiu, t. y. 7 079 382 vienetų, atitinka x86 mikroprocesorių skaičių, HP nupirktų per laikotarpį nuo 2003 finansinių metų ketvirtojo ketvirčio iki 2004 finansinių metų antrojo ketvirčio, kaip nurodyta lentelėje Nr. 34 (2 416 750 vienetų 2003 finansinių metų ketvirtąjį ketvirtį; 2 200 225 vienetai 2004 finansinių metų pirmąjį ketvirtį; 2 462 407 vienetai 2004 finansinių metų antrąjį ketvirtį),
 - lentelėje Nr. 35 nurodyta HP gautų nuolaidų suma HPA1 susitarimo laikotarpiu, t. y. 97 499 999 USD, atitinka nuolaidas, HP gautas per laikotarpį nuo 2003 finansinių metų ketvirtojo ketvirčio iki 2004 finansinių metų antrojo ketvirčio, kaip nurodyta lentelėje Nr. 34 (2003 finansinių metų ketvirtasis ketvirtis: 32 499 999 USD; 2004 finansinių metų pirmasis ketvirtis: 32 500 000 USD; 2004 finansinių metų antrasis ketvirtis: 32 500 000 USD),
 - vertė „V“ (t. y. viso x86 mikroprocesorių vienetų, kuriuos HP nusipirko iš ieškovės laikydamasi beveik išimtinio tiekimo sąlygos, kiekio dalis), nustatyta lentelėje Nr. 35 HPA1 susitarimo laikotarpiu, t. y. 6 725 413 vienetų, maždaug vieno vieneto tikslumu ir atsižvelgiant į spausdinimo klaidą atitinka vertes „V“ laikotarpiu, trukusiu nuo 2003 finansinių metų ketvirtojo ketvir-

čio iki 2004 finansinių metų antrojo ketvirčio, nurodytas lentelėje Nr. 34 (2003 finansinių metų ketvirtasis ketvirtis: 2 295 913 vienetų; 2004 finansinių metų pirmasis ketvirtis: 2 090 214 vienetų; 2004 mokestinių metų antrasis ketvirtis: 2 339 287 vienetai),

– lentelėje Nr. 35 nustatytas „*Intel* mikroprocesorių VPK“ HPA1 susitarimo laikotarpiu, t. y. 165,15, atitinka laikotarpio, trukusio nuo 2003 finansinių metų ketvirtojo ketvirčio iki 2004 finansinių metų antrojo ketvirčio, VPK nesvertinį aritmetinį vidurkį, nurodytą lentelėje Nr. 34 (2003 finansinių metų ketvirtasis ketvirtis: 176,19; 2004 finansinių metų pirmasis ketvirtis: 159,45; 2004 mokestinių metų antrasis ketvirtis: 159,82).

306 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Komisija neteigia, jog prieš tai pateikti įrodymai yra atsitiktinumas ir kad įvairios šio sprendimo 305 punkte nurodytos vertės per tris ketvirčius, kurių duomenys nepateikti, ir per paskesnius tris ketvirčius yra identiškos.

307 Taigi to, kas išdėstyta, pakanka įrodyti, kad į 2002 m. lapkričio ir gruodžio mėn. bei į pirmus tris 2003 finansinių metų ketvirčius Komisija faktiškai neatsižvelgė atlikdama skaičiavimus, kurių rezultatai pateikti lentelėje Nr. 35. Taigi, atliekant reikalaujamos dalies skaičiavimą HPA1 susitarimo galiojimo laikotarpiu, kurio metu buvo gauti lentelėse Nr. 34 ir 35 nurodyti rezultatai, nebuvo aprėptas visas laikotarpis nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn., kuriuo remdamasi Komisija manė galinti įrodyti nuolaidomis, *Intel* suteiktomis HP, padarytą išstūmimo poveikį.

308 Trečia, pirma padarytos išvados negalima paneigti Komisijos pateiktais argumentais.

309 Visų pirma triplike Komisija tvirtina, kad skaičiavimo pagal ketvirtį rezultatas iš esmės nesiskiria nuo tariamai atlikto bendrojo skaičiavimo rezultato.

310 Vis dėlto šis argumentas pateiktas atsakant į dubliką ir siekiant įrodyti, kad ginčijamame sprendime išdėstytas požiūris, grindžiamas ketvirčio ginčytinų dalių vidurkiu, pagal kurį ginčytina dalis apskaičiuojama maksimaliam vienu metų laikotarpiui, nebuvo nesuderinamas su skaičiavimu atsižvelgiant į visą HPA1 susitarimo galiojimo laikotarpį. Nors ginčijamame sprendime Komisijos pateiktuose skaičiavimuose neatsižvelgiama į 2002 m. lapkričio ir gruodžio mėn. duomenis ir į tris pirmuosius 2003 finansinių metų ketvirčius, kuriais galiojo HPA1 susitarimas, nesvarbu, ar buvo atlikti kiekvieno ketvirčio, ar bendrieji skaičiavimai, nes į 2002 m. lapkričio ir gruodžio mėnesius bei į pirmus tris 2003 finansinių metų ketvirčius bet kuriuo atveju niekada nebus atsižvelgta.

311 Toliau atsiliepime į ieškinį ir triplike Komisija, grįsdama savo argumentus, daro nuorodą į atitinkamus B.31 ir D.17 priedus.

312 Kiek tai susiję su atsiliepime į ieškinį pateikta nuoroda į B.31 priedą, reikia priminti, kad nors ieškinio turinys konkrečiais klausimais gali būti pagrįstas ir papildytas pateikiant nuorodas į tam tikras prie jo pridėtų dokumentų ištraukas, bendra nuoroda į kitus dokumentus, netgi į ieškinio priedus, negalima kompensuoti esminių teisinių argumentų, kurie pagal Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnį ir pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 76 straipsnį turi būti nurodomi ieškinyje, nebuvimo (2007 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Microsoft / Komisija*, T-201/04, EU:T:2007:289, 94 punktas).

- 313 Be to, Bendrasis Teismas neprivalo prieduose ieškoti ir nustatyti pagrindų ir argumentų, kuriuos jis galėtų laikyti pagrindžiančiais ieškinį, nes priedai turi tik įrodomąją ir pagalbinę funkciją (2007 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Microsoft / Komisija*, T-201/04, EU:T:2007:289, 94 punktas).
- 314 Taigi į ieškinio priedą galima atsižvelgti tik tiek, kiek juo pagrindžiami arba papildomi ieškovo ieškinio tekste aiškiai nurodyti argumentai ir kiek Bendrasis Teismas gali tiksliai nustatyti, kuriais iš priede nurodytų duomenų pagrindžiami arba papildomi šie argumentai (2007 m. rugsėjo 17 d. Sprendimas *Microsoft / Komisija*, T-201/04, EU:T:2007:289, 99 punktas).
- 315 Šiuo atveju atsiliepime į ieškinį Komisija tik nurodo, kad ginčijamame sprendime nagrinėtas laikotarpis, t. y. visas HPA1 susitarimo taikymo laikotarpis, yra reikšmingas AEC kriterijaus taikymo tikslais, tačiau šio argumento neišplėtoja, ir, nepateikdama kitų patikslinimų, daro nuorodą į B.31 priede pateiktus paaiškinimus, taigi Bendrasis Teismas negali tiksliai nustatyti, kokiais minėtame priede esančiais elementais būtų galima pagrįsti šį neišplėtotą argumentą. Darytina išvada, kad, pagal analogiją taikant šio sprendimo 312–314 punktuose nurodytą jurisprudenciją, šis argumentas yra nepriimtinas.
- 316 Triplike Komisija daro nuorodą į D.17 priedo 77–82 punktus ir teigia, kad ketvirtinių skaičiavimų, kuriais grindžiamas HP pateiktas skaičius, rezultatai yra mažiau palankūs *Intel* nei vidurkio rezultatai, kuriais pagrįstas sprendimas.
- 317 Kadangi tripliko D.17 priede Komisija pateikia dviejų iš trijų trūkstamų ketvirčių, t. y. 2003 finansinių metų antrojo ir trečiojo ketvirčių, skaičiavimus, reikia pažymėti, kad šie skaičiavimai nėra grindžiami ginčijamu sprendimu ir pirmą kartą buvo pateikti per teismo procesą. Taigi Bendrasis Teismas, nepakeisdamas Komisijos minėtame sprendime pateiktų motyvų savo motyvais, negali remtis šiais papildomais skaičiavimais ginčijamame sprendime taikytam AEC kriterijui pagrįsti. Remiantis šio sprendimo 150 punkte nurodyta jurisprudencija, Bendrajam Teismui draudžiama taip pakeisti motyvus.
- 318 Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad nėra jokių įrodymų, jog Komisijos prielaida, kad dėl nuolaidų stabilumo HPA1 susitarimo galiojimo laikotarpiu reikalaujamos dalies skaičiavimo rezultatai trūkstamų dviejų mėnesių ir trijų ketvirčių atveju būtų tie patys, yra tiksli. Be to, reikia priminti, kad reikalaujama dalis apskaičiuojama remiantis trimis parametrais, t. y. nuolaidų suma, HP pirkimų apimtimi ir VPK. Ginčijamame sprendime neįrodyta, kad pastarųjų dviejų parametru vertės per trūkstamus du mėnesius ir tris ketvirčius buvo tokios pat, kokios nustatytos nagrinėjant ketvirčius, į kuriuos buvo atsižvelgta. Be to, nėra jokios garantijos, kad mėnesių ir ketvirčių, į kuriuos nebuvo atsižvelgta taikant AEC kriterijų, duomenys nesiskiria nuo išnagrinėtų ketvirčių duomenų.
- 319 Taigi iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija padarė klaidą, kai nusprendė, jog remdamasi savo apskaičiuota reikalaujama dalimi galėjo padaryti išvadas dėl nuolaidomis, kurias *Intel* suteikė HP per visą 2002 m. lapkričio mėn.–2005 m. gegužės mėn. laikotarpį, padaryto išstūmimo poveikio. Iš tikrųjų Komisija neįrodė, kad 2002 m. lapkričio mėn.–2003 m. rugsėjo mėn. laikotarpiu minėtas poveikis egzistavo.
- 320 Aplinkybė, kad remdamasi minėto sprendimo 1338 konstatuojamojoje dalyje pateiktais skaičiais Komisija atliko alternatyvų ginčijamo sprendimo 1389 konstatuojamojoje dalyje nurodytos reikalaujamos dalies skaičiavimą, negali tapti priemone ištaisyti šią klaidą. Iš tikrųjų iš lentelių Nr. 36 ir Nr. 37 matyti, jog dviejuose Komisijos numatytuose alternatyviuose scenarijuose nurodomos reikalaujamos dalies duomenys atitinkamai susiję su 2004 m. ketvirtojo

ketvirčio–2005 m. trečiojo ketvirčio laikotarpiu ir 2005 m. antrojo bei trečiojo ketvirčių laikotarpiu. Taigi minėtas alternatyvus skaičiavimas neapima ir viso laikotarpio nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn.

2) *Dėl tariamų papildančių veiksmių*

- 321 Ginčijamo sprendimo 1390–1395 konstatuojamosiose dalyse Komisija iš esmės nurodė, kad taikant AEC kriterijų nebuvo atsižvelgta į du papildomus argumentus, t. y. pirma, kad Komisija rėmėsi ieškovei palankiausiais skaičiais, ir, antra, kad tuo atveju, jei HP būtų perkėlus jai reikalingų x86 mikroprocesorių pirkimą į AMD, ieškovė savo ruožtu būtų galėjusi perkelti iš pradžių HP skirtas nuolaidas kitam jos gaminamus x86 mikroprocesorius naudojančiam konkurentui, kaip antai *Dell*. Anot Komisijos, tai dar labiau padidintų neigiamą poveikį, kurį patirtų HP, jai reikalingų x86 mikroprocesorių pirkimą perkėlus į AMD.
- 322 Ieškovė tvirtina, kad, pirma, Komisija nepaaiškina priežasčių, dėl kurių HP konkurentams suteiktų nuolaidų padidėjimas siekiant prisitaikyti prie konkurencijos sąlygų būtų antikonkurencinis. Antra, iš HP dokumento „Managing *Intel* and AMD to maximise value to BPC“ matyti, kad pati HP buvo padariusi išvadą, jog tokia priemonė nekeltų realios rizikos ir kad tokio reiškinio nebuvo pastebėta kituose pasauliniuose prekybos padaliniuose, kuriose AMD pagamintų produktų dalis yra didesnė. Trečia, jei HP būtų gavusi iš AMD milijoną nemokamų x86 mikroprocesorių, nebūtų sumokėjusi ieškovei 163,86 mln. USD (t. y. VPK be vienam milijonui x86 mikroprocesorių pritaikytos nuolaidos). Visų ieškovės nuolaidų, numatytų HPA1 susitarime, suma sudarė tik 130 mln. JAV dolerių, taigi norėdama nusipirkti lygiavertį x86 mikroprocesorių kiekį iš ieškovės HP būtų turėjusi sumokėti apie 34 mln. USD. Vadinasi, HP neišvengiamai atmetė AMD pasiūlymą vien dėl to, kad sistemų su AMD x86 mikroprocesoriais paklausa būtų buvusi nepakankama, ir neatsižvelgė į galimą ieškovės suteiktų nuolaidų praradimą. Ketvirta, iš HP dokumento „Managing *Intel* and AMD to maximise value to BPC“ taip pat matyti, kad nebuvo aišku, ar AMD produkcija bus priimta prekybos rinkoje.
- 323 Komisija tvirtina, pirma, kad galimybė perleisti nuolaidas HP konkurentams sustiprintų ekonomines paskatas, siekiant priversti HP nepažeisti HPA susitarimų sąlygų. Antra, HP dokumente „Managing *Intel* and AMD to maximise value to BPC“ nenagrinėjamas nuolaidų perleidimas konkurentams. Trečia, HP sprendimas nepriimti AMD pateikto milijono x86 mikroprocesorių pasiūlymo kyla ne tik iš apskaitos palyginimo. Priešingai nei AEC kriterijus, kuris yra visiškai teorinis, tikriesiems verslo sprendimams įtakos daro daug veiksnių. Be to, ieškovės skaičiavimai nėra teisingi, nes HP pagal HPA susitarimus galėjo pirkti nedidelį kiekį prekių iš AMD, taigi galiausiai įsigijo 160 000 x86 mikroprocesorių. Vadinasi, HP atsisakė ne vieno milijono x86 mikroprocesorių, o tik 840 000. Kadangi vieno vieneto VPK buvo 163,86 USD, sutaupyta suma sudarė vos 137,6 mln. USD ir labai nesiskyrė nuo HPA susitarime numatytos 130 mln. USD nuolaidos.
- 324 Prieš nagrinėjant klausimą, ar ginčijamame sprendime Komisijos pateiktas jame nustatyto papildančio veiksnio, kurį sudaro iš pradžių HP suteiktų nuolaidų perleidimas jos konkurentams, įvertinimas buvo klaidingas, reikia konstatuoti, kad ginčijamame sprendime visiškai neanalizuota minėto veiksnio įtaka aspektams, į kuriuos atsižvelgta taikant AEC kriterijų.

- 325 Pagal suformuotą jurisprudenciją motyvų nebuvimas arba nepakankamas motyvavimas yra esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimas, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį, ir su viešąja tvarka susijęs pagrindas, kuriuo Sąjungos teismas gali ar net privalo remtis *ex officio* (žr. 2009 m. gruodžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Airija ir kt.*, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 34 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 326 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Bendrasis Teismas turi priimti sprendimą dėl galimo pareigos motyvuoti neįvykdymo ir šiuo tikslu išklausti šalis, kaip tai padarė per 2020 m. teismo posėdį.
- 327 Primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją pareigos motyvuoti apimtis priklauso nuo atitinkamo veiksmo pobūdžio ir nuo jo priėmimo aplinkybių. Motyvai turi aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti institucijos argumentus, kad, pirma, suinteresuotieji asmenys, norėdami apginti savo teises ir patikrinti, ar sprendimas pagrįstas, galėtų žinoti, kuo priemonė grindžiama, ir, antra, kad Sąjungos teismas galėtų vykdyti teisėtumo kontrolę. Motyvuojant nebūtina nurodyti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo formuluotę, bet ir kontekstą bei visas nagrinėjamą klausimą reglamentuojančias normas (žr. 2012 m. sausio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Djebel – SGPS / Komisija*, T-422/07, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:11, 52 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 328 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad nors Komisija manė, jog iš pradžių HP skirtų nuolaidų perleidimas jos konkurentams yra papildantis veiksnys, kuriuo galima remtis darant AEC kriterijumi grindžiamas išvadas, ji vis dėlto nepatikslino, kurie aspektai, į kuriuos buvo atsižvelgta taikant šį kriterijų, būtų paveikti ir kaip. Kadangi Komisija manė, jog šis papildantis veiksnys turėjo reikšmės vertinant išstūmimo ginčijamomis nuolaidomis galimybę, ji turėjo tiksliau įvertinti poveikį išstūmimui. Taip yra juo labiau dėl to, kad ginčijamo sprendimo 1395 konstatuojamojoje dalyje ji nusprendė, jog minėtas veiksnys gali būti svarbesnis už visus ieškovės per administracinę procedūrą suformuluotus argumentus dėl veiksmų, kuriais rėmėsi Komisija, taikydama AEC kriterijų HP.
- 329 Per 2020 m. įvykusį teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą dėl argumentų, kad papildantis veiksnys, kurį sudarė iš pradžių HP suteiktų nuolaidų perleidimas vienam iš jos konkurentų, yra svarbesnis už visas ginčijamame sprendime padarytas klaidas ir su tuo susijusius ginčijamo sprendimo motyvus, Komisija tik nurodė, kad joks nuovokus prekybos partneris nebūtų atsisakęs AMD pasiūlymo nemokamai suteikti jam vieną milijoną x86 mikroprocesorių. Be to, HP atmetė AMD pasiūlymą tik dėl to, kad jo priėmimas būtų turėjęs pasekmių jos santykiams su ieškove. Komisija nusprendė, kad ji neturi nieko pridurti prie to, kas nurodyta ginčijamame sprendime.
- 330 Taigi, nesant reikalo priimti sprendimo dėl jo priimtumo, reikia konstatuoti, kad per 2020 m. teismo posėdį Komisijos pateiktas argumentas yra paprasta nepagrįsta prielaida, kuria negalima kompensuoti ginčijamo sprendimo motyvavimo trūkumo, kiek tai susiję su papildančio veiksnio – iš pradžių HP taikytų nuolaidų perleidimo vienam iš jos konkurentų – įtaka AEC kriterijumi pagrįstoms Komisijos išvadoms.
- 331 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas yra nepakankamai motyvuotas, kiek tai susiję su papildančiu veiksmu – iš pradžių HP taikytų nuolaidų perleidimu vienam iš jos konkurentų.

- 332 Turint omenyje tai, kas išdėstyta, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 1406 konstatuojamojoje dalyje teigdama, jog įrodė, kad HP suteiktos nuolaidos galėjo turėti išstūmimo poveikį, Komisija rėmėsi ginčytinos dalies ir reikalaujamos dalies palyginimu, papildančiais veiksniais ir nereikšmingais *Intel* teiginiais dėl Komisijos „naujos teorijos“.
- 333 Visų pirma iš ginčijamo sprendimo 1396-1405 konstatuojamųjų dalių matyti, kad *Intel* teiginių, susijusių su Komisijos „nauja teorija“, nereikšmingumo tyrimas yra ne alternatyvi AEC analizė, o naujų skaičiavimų, kuriuos *Intel* pateikė 2008 m. kovo 28 d. pastabose, užginčijimas, taigi jis negali būti laikomas Komisijos tyrimu, kuriuo siekiama įrodyti, kad ginčijamos nuolaidos gali turėti išstūmimo poveikį.
- 334 Be to, iš visko, kas pirma išdėstyta, matyti, kad, kiek tai susiję su HP taikytu AEC kriterijumi, Komisija, pirma, lygindama ginčytiną ir reikalaujamą dalis neįrodė, kad laikotarpiu nuo 2002 m. lapkričio 1 d. iki 2003 m. rugsėjo 31 d. buvo padarytas konkurentų išstūmimo poveikis, ir, antra, teisiškai pakankamai nemotyavo papildančių veiksmų analizės.
- 335 Vadinas, Komisija teisiškai pakankamai nepagrindė ginčijamo sprendimo 1406 konstatuojamojoje dalyje padarytos išvados, kad nuolaida, kurią laikotarpiu nuo 2002 m. lapkričio mėn. iki 2005 m. gegužės mėn. *Intel* taikė HP, galėjo turėti antikonkurencinį išstūmimo poveikį, nes neįrodė, kad išstūmimo poveikis egzistavo nuo 2002 m. lapkričio 1 d. iki 2003 m. rugsėjo 31 d.

c) Dėl tariamų klaidų, padarytų AEC kriterijų taikant NEC

- 336 Ginčijamo sprendimo 451–453 konstatuojamosiose dalyse Komisija pažymėjo, kad NEC yra viena iš dešimties didžiausių kompiuterių ir serverių pardavėjų pasaulyje. Iki 2005 m. balandžio mėn. NEC, kaip pirminės įrangos gamintojos, veiklą valdė dvi jai 100 % priklausančios patronuojamosios bendrovės, t. y. *NEC Japan* ir *NEC Computer International* (toliau – NECCI). *NEC Japan* valdė NEC veiklą Japonijoje ir Amerikos žemyne, o NECCI valdė NEC veiklą likusioje pasaulio dalyje. NECCI buvo įsteigta Europoje, tačiau taip pat valdė NEC veiklą Azijoje (išskyrus Japoniją) per savo Azijos ir Ramiojo vandenyno regiono padalinį. 2005 m. balandžio mėn. buvo pakeista įmonės struktūra, o Azijos ir Ramiojo vandenyno regiono padalinys atskirtas nuo NECCI ir perduotas *NEC Corporation*.
- 337 Be kita ko, iš ginčijamo sprendimo 483, 501 ir 502 ir 981 konstatuojamųjų dalių matyti, kad, pirma, nuo 2002 m. spalio mėn. iki 2005 m. lapkričio mėn. *Intel* suteikė nuolaidas NEC pagal 2002 m. gegužės mėn. sudarytą susitarimą, vadinamą „*Santa Clara* susitarimu“ (toliau – *Santa Clara* susitarimas), antra, pagal šį susitarimą suteiktos nuolaidos *de facto* buvo susietos su sąlyga, kad NEC sutiko pirkti iš *Intel* 80 % jo poreikiams patenkinti reikalingų x86 mikroprocesorių visame pasaulyje; šią pasaulinę dalį sudarė 70 % dalis, skirta NECCI, ir 90 % dalis, skirta *NEC Japan*, ir, trečia, kad įrodytų, jog pasiekė reikalaujamą rinkos dalį, NEC ir NECCI privalėjo kas ketvirtį pranešti *Intel* apie jų pasiektas rinkos dalis.
- 338 *Intel* nurodo, kad pagal *Santa Clara* susitarimą suteikė NEC nuolaidų, vadinamų „klientams siūlomų kainų išimtimis“ (angl. „exception to customer authorized pricing“, toliau – ECAP), ir lėšų rinkos plėtrai (anglų k. „market development funds“, toliau – MDF). Ginčijamo sprendimo 466 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad nuo 2003 m. liepos 1 d. pasikeitė *Intel* mokėjimų struktūra ir kad MDF buvo integruotos į ECAP ir pervadintos „super ECAP“.

- 339 Komisija išnagrinėjo nuolaidas, kurias *Intel* suteikė NEC, taikydamą faktinės AEC kriterijaus kainos metodą. Remdamasi šiuo metodu Komisija apskaičiavo bendros pagal *Santa Clara* susitarimą atliktų mokėjimų vertės ir *Intel* veiklos vertės 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį santykį, kad gautų realios kainos priemonę. Paskui Komisija palygino šį santykį su *Intel* VPK ir VIS santykiu ir padarė išvadą, kad *Intel* taikė mažesnes nei jos sąnaudos kainas, nes pirmasis santykis buvo mažesnis už VPK ir VIS santykį.
- 340 Ieškovė teigia, kad Komisijos skaičiavimuose padarytos penkios klaidos, kurių kiekvienos pakanka jos išvadoms paneigti. *Intel* tvirtina, pirma, kad pačios Komisijos duomenys rodo, jog NEC taikytomis nuolaidomis negalima išstumti tokio pat produktyvaus konkurento, antra, kad apskaičiuodama NEC suteiktų nuolaidų sąlyginę dalį Komisija suklydo, trečia, kad Komisija klaidingai apskaičiavo nagrinėjamų *Intel* sandorių vertę, ketvirta, kad nustatydamą *Intel* VIS Komisija rėmėsi klaidinga verte, ir, penkta, kad Komisija padarė klaidą, darydamą prielaidą, jog atsižvelgiant į 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį buvo galima daryti išvadą apie visą laikotarpį, kuriuo nustatytas piktnaudžiavimas.
- 341 Bendrasis Teismas mano, kad pirmiausia reikia išnagrinėti argumentų, kuriais siekiama įrodyti, kad Komisija padarė klaidų, apskaičiuodama sąlyginę nuolaidų dalį, pagrįstumą.

1) Dėl sąlyginės nuolaidų dalies skaičiavimo

- 342 Ieškovė teigia, kad pagal ginčijamo sprendimo 1408, 1443 ir 1444 konstatuojamąsias dalis visos 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį NEC taikytos nuolaidos buvo sąlyginės. Pirma, šio teiginio nepatvirtina ginčijamame sprendime pateikti įrodymai, be to, jį paneigia NECCI pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį pateikti nevienareikšmiai atsakymai ir kiti įrodymai, pagal kuriuos 6 mln. USD siekiančios MDF, išmokėtos už 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį, buvo vienintelis pagal *Santa Clara* susitarime numatytą rinkos dalies įsipareigojimą NEC suteiktas pranašumas. *Intel* teigimu, Komisija klaidingai nusprendė, kad ECAP yra sąlyginės. Antra, NEC gavo reikšmingas *Intel* nuolaidas laikotarpiams iki susitarimo sudarymo, kai *Intel* rinkos dalis įsigyjant prekių iš NEC buvo gerokai mažesnė nei 80 %. Komisija nepaaiškino, kodėl NEC būtų praradusi 100 % nuolaidų, jeigu būtų pirkusi iš *Intel* mažiau nei 80 % savo x86 mikroprocesorių, nors ji tai jau buvo padariusi, nepatirdama tokių nuostolių. Trečia, neginčijama, kad *Intel* suteikė nuolaidas NEC, nors ji nepasiekė 80 % dydžio, kuris, remiantis ginčijamo sprendimo išvadomis, buvo išankstinė bet kokios nuolaidos gavimo sąlyga.
- 343 Komisija atmeta *Intel* argumentus. Pirma, ji pabrėžia, kad ginčijamame sprendime nemanoma, jog visos NEC taikytos nuolaidos buvo sąlyginės. Ginčijamame sprendime tik teigiama, kad *Intel* sąlyginių nuolaidų dalis apima ne tik MDF mokėjimus, bet ir tam tikras – nebūtinai visas – ECAP rūšies nuolaidų kategorijas. Ši išvada grindžiama nuosekliais, tiksliais ir įtikinamais įrodymais, išdėstytais ginčijamo sprendimo 1412–1444 konstatuojamosiose dalyse ir atsiliepimo į ieškinį B.31 priede.
- 344 Komisija mano, kad *Intel* argumentas, grindžiamas reikšmingų nuolaidų taikymu laikotarpiams iki *Santa Clara* sutarties sudarymo, neįtikina, be kita ko, dėl to, kad, pirma, nėra žinoma apie anksčiau suteiktoms nuolaidoms taikytas sąlygas ir, antra, NECCI pateikti duomenys rodė, kad, sudarius šį susitarimą, *Intel* nuolaidos, suteiktos NECCI, padidėjo apie 500 %.

- 345 Galiausiai dėl ieškovės tvirtinimo, kad ji taikė nuolaidas NEC, nors šiai nepavyko įgyvendinti 80 % rinkos dalies sąlygos, Komisija, atlikdama AEC analizę, priduria, kad net darant prielaidą, jog *Intel* teiginiai, kad iš AMD įsigytų NEC prekių rinkos dalis „paprastai“ buvo didesnė nei 20 %, yra teisingi, iš AMD įsigytų NEC prekių rinkos dalis niekada nepriartėjo prie ginčijamos dalies (t. y. 41 %).
- 346 Kalbant apie pirmąjį ieškovės argumentą, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog ECAP yra sąlyginės nuolaidos, reikia patikrinti, ar ginčijamame sprendime Komisija įrodė, kad nuolaidos, į kurias buvo atsižvelgta apskaičiuojant įmonei NEC parduotų *Intel* x86 mikroprocesorių faktinę kainą, kitos nei MDF, t. y. ECAP, priklausė nuo to, ar NEC laikysis pareigos tam tikrą savo perkamų x86 mikroprocesorių procentinę dalį įsigyti iš *Intel*.
- 347 Ginčijamo sprendimo 1415–1444 konstatuojamosiose dalyse Komisija įvertino bendrą sąlyginių nuolaidų vertę nuo 13 088 100 iki 16 583 100 USD, iš kurių 6 mln. USD sudarė MDF, o likusias nuolaidas – ECAP.
- 348 Vadinas, išvada, kad ECAP nepriklauso nuo konkrečios rinkos dalies, neišvengiamai paneigtų ginčijamame sprendime pateiktus Komisijos skaičiavimus.
- 349 Taigi, remiantis įrodymais, susijusiais su 2002 m. ketvirtuoju ketvirčiu, kuriuo Komisija grindė AEC kriterijaus taikymą NEC, reikia įvertinti, ar per šį ketvirtį kiti nei MDF mokėjimai buvo atliekami taikant sąlygą, kad NEC prekių įsigijimas iš *Intel* sudarytų tam tikrą ribinių rinkos segmentų dalių procentinę dalį (toliau – MSS). Pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovė neneigia, jog pagal *Santa Clara* susitarimą ji NEC teikė tiek MDF, tiek ECAP rūšies nuolaidas. Vis dėlto ji teigia, kad, priešingai nei pirmosioms, antrosios rūšies nuolaidoms nebuvo taikoma sąlyga įvykdyti pareigą pasiekti tam tikrą MSS lygį.
- 350 Ieškovė iš esmės teigia, kad ginčijamame sprendime pateiktais įrodymais negalima patvirtinti išvados, jog 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį ECAP buvo sąlyginės nuolaidos, ir pateikia kitus dokumentus, iš kurių matyti, kad vienintelės nuolaidos, kurios buvo suteikiamos tik NEC įvykdžius nustatytą tam tikro MSS lygio pareigą, buvo MDF. Komisija atmeta ieškovės argumentus ir teigia, kad *Intel* pateiktais įrodymais negalima įrodyti, jog MDF buvo vienintelės nuolaidos, suteiktos su sąlyga, kad NEC įvykdytų pareigą įsigyti iš *Intel* tam tikrą MSS procentinę dalį.

i) Dėl įrodymų, į kuriuos buvo atsižvelgta ginčijamame sprendime

- 351 Pirma, reikia pabrėžti, kad Komisija, be kita ko, ginčijamo sprendimo 461 ir 464 konstatuojamosiose dalyse, rėmėsi 2003 m. sausio 27 d. pateiktimi „NEC ir *Intel* susitikimas pasaulio mastu (įsigijimų sesija) ir, konkrečiai kalbant, šios pateikties ketvirtuoju puslapiu „Pasaulio mastas: 2002 m. ketvirtojo ketvirčio rezultatai“. Šio puslapio „Pirminis planas“ turinys patvirtina, kad NEC, pirkdama iš *Intel*, ketino patenkinti tik 59 % savo poreikių (68 % per *NEC Japan* – NEC padalinį, be kita ko, veikiančią Japonijos rinkoje, ir 48% – per NECCI). Be to, šio puslapio dalyje „Pergrupavimo planas“ nurodytos, pirma, *Intel* rinkos dalys, kurias buvo numatyta pasiekti, t. y. 70 % – per NECCI, 90 % – per *NEC Japan* ir 80 % – pasaulio mastu, ir, antra, tam tikros nuolaidos ir kitos lengvatos, kurias *Intel* turėjo suteikti NEC. Tai yra, be kita ko, MDF, sumažintos x86 mikroprocesorių kainos (nuolaidos), „daugiašalės įmonės statusas“ ir susitarimas dėl tiekimo linijos.

- 352 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad nors šiame dokumente, parengtame tiek po *Santa Clara* susitarimo sudarymo, tiek pasibaigus atitinkamam ketvirčiui, sumažintos kainos, t. y. ECAP, nurodytos kaip vienas iš pranašumų, kuriais NEC naudojosi pagal tą patį susitarimą, ir patvirtinta, kad šios ECAP buvo minėto susitarimo dalis, o *Intel* to neginčija, iš to negalima daryti išvados, kad ECAP buvo taikoma tam tikro MSS lygio sąlyga. Taigi šis dokumentas yra nebent informacija, kurią turėtų patvirtinti kiti įrodymai.
- 353 Antra, ginčijamo sprendimo 462 ir 464 konstatuojamosios dalys grindžiamos 2002 m. gegužės 15 d. elektroniniu laišku; jame NEC aukščiausioji vadovybė pranešė NECCI vadovui, kad per tą pačią dieną surengtą nuotolinę konferenciją su *Intel* vadovais paaiškėjo, jog NEC turės tarptautinės įmonės statusą, padidins iš *Intel* perkamų x86 mikroprocesorių dalį iki tam tikros visų savo pardavimų pasaulio mastu dalies ir kad *Intel* suteiks NEC MDF ir taikys „agresyvias“, t. y. sumažintas, vadinamą „Celeron“ x86 mikroprocesorių kainas.
- 354 Vis dėlto, kaip ir 2003 m. sausio 27 d. dokumente, šiame dokumente, parengtame tuo metu, kai buvo sudarytas *Santa Clara* susitarimas, neatskleidžiamas ryšys tarp rinkos dalių ir ECAP buvimo ar net apimties. Net darant prielaidą, kad galima manyti, jog nuoroda į „agresyvias kainas“ reiškia ECAP, iš to matyti tik tai, kad jos yra *Santa Clara* susitarimo dalis ir paminėtos atsižvelgiant į tikslus didinti *Intel* rinkos dalį NEC įsigyjant x86 mikroprocesorius. Nėra aiškiai nurodyta, kad ECAP priklauso nuo to, ar NEC pasieks minėtus tikslus.
- 355 Trečia, ginčijamo sprendimo 462 konstatuojamojoje dalyje Komisija užsimena apie 2002 m. gegužės 10 d. NEC vadovybės susirašinėjamą elektroniniais laiškais (toliau – 2002 m. gegužės 10 d. NEC susirašinėjimas e. laiškais). Jame aprašoma, kaip NECCI ir *NEC Japan* galėtų pasiekti *Intel* prašomus MSS lygius, ir nurodytos gautinos MDF sumos.
- 356 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad, kaip teisingai pažymi *Intel*, šiame įrodyme, kuris buvo pateiktas prieš sudarant *Santa Clara* susitarimą ir įtrauktas į derybas dėl šio susitarimo, visiškai neminimos ECAP, todėl juo negalima patvirtinti Komisijos išvados dėl ECAP sąlygiškumo. Priešingai, atrodo, kad šis susirašinėjimas e. laiškais patvirtina *Intel* teiginį, jog vienintelės nuolaidos, priklausančios nuo *Intel* tenkančių NEC prekių įsigijimo rinkos dalių, yra MDF. Iš tikrųjų iš jo formuluotės matyti, kad NECCI ir NEC sumažins AMD rinkos dalis įsigydamos prekių ir gaus tam tikrą sumą kaip MDF. Taigi atrodo, kad MDF yra AMD užimamų rinkos dalių sumažėjimo pasekmė ir vienintelė nauda tiesiogiai priklauso nuo atitinkamų AMD rinkos dalių ir *Intel* tenkančių NEC prekių įsigijimo rinkos dalių.
- 357 Ketvirta, ginčijamo sprendimo 464 konstatuojamojoje dalyje Komisija mini NECCI atsakymą į 2005 m. prašymo, pateikto pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį (toliau – 2005 m. prašymas), klausimą Nr. 14. Ji teigia, kad iš jo matyti, jog ECAP priklauso nuo MSS lygio. Vis dėlto *Intel* iš esmės teigia, kad tai yra nuoroda į ECAP, galiojančias po 2002 m. ketvirtojo ketvirčio.
- 358 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad šio atsakymo 2 dalies pradžioje iš tikrųjų numatyta, jog ECAP kainos priklauso nuo susitarimo dėl MSS lygio, o ne nuo kiekio.
- 359 Kaip jau nurodyta pirminio sprendimo 967 punkte, reikia konstatuoti, kad NECCI atsakymai pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį yra ypač patikimi įrodymai, nes, pirma, neatrodo, kad NECCI būtų suinteresuota pateikti netikslią informaciją, kuria Komisija galėjo pasinaudoti, siekdama nustatyti jos neišvengiamo prekybos partnerio *Intel* padarytą SESV 102 straipsnio pažeidimą, ir kad, antra, už netikslią informaciją gali būti taikomos baudos pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 1 dalies a punktą.

- 360 Vis dėlto atsižvelgdamas į kontekstą Bendrasis Teismas nemano, kad šis atsakymas galėtų būti Komisijos išvadas patvirtinantis įrodymas ar rodiklis.
- 361 Iš tikrųjų, pirma, reikia konstatuoti, kad 2005 m. paklausa buvo organizuota taip, kad po kiekvieno tam tikro dokumento paminėjimo būtų pateikti vienas ar keli su juo susiję klausimai. Kaip Komisija patvirtino per 2020 m. teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, atsakymas į 14 klausimą susijęs su dokumentu „JH 210“. Jame remiamasi 2005 m. vasario 22 d. pateiktu vieno NECCI pardavėjo pareiškimu. Taigi dokumentas „JH 210“ buvo parengtas po šios datos, vadinasi, po 2002 m. ketvirtojo ketvirčio ir po nuolaidų, kurias *Intel* taikė NEC, sistemos pakeitimo, t. y. 2003 m. liepos 1 d. Taigi NECCI atsakymas į 14 klausimą yra susijęs su vienu dokumentu ir vienu pareiškimu, kurie nebūtinai yra tiesiogiai reikšmingi, turint omenyje tai, ką Komisija siekė įrodyti, nes atrodo, kad jie susiję su laikotarpiu po 2003 m. liepos 1 d., t. y. laikotarpiu, per kurį pasikeitė *Intel* mokėjimų struktūra, o MDF buvo įtrauktos į klasikinės ECAP rūšies nuolaidas ir pervadintos „super ECAP“.
- 362 Antra, atsižvelgiant į šiuos laiko ir konteksto patikslinimus, nėra aišku, ar, paminėjus ECAP, atsakyme kaip bendra *Intel* taikytų nuolaidų kategorija buvo nurodomos „super ECAP“ (taip pat vadinamos „specialiosiomis ECAP“), kurios egzistavo nuo 2003 m. liepos 1 d. ir pakeitė MDF, nors buvo priskirtos prie bendrosios ECAP kategorijos, ar klasikinės ECAP nuolaidos, kurios vis dėlto paprasčiausiai vadintos „ECAP“ ir kurios egzistavo tiek per 2002 m. antrąjį ketvirtį, tiek po nuolaidų sistemos pakeitimo. Kaip matyti, be kita ko, iš NECCI atsakymo į 2005 m. prašymo 20 klausimą, „super ECAP“, kaip ir MDF, kurias jos pakeitė, buvo taikoma tam tikro MSS lygio sąlyga, o ECAP ji nebuvo taikoma.
- 363 Penkta, ginčijamo sprendimo 464 konstatuojamojoje dalyje Komisija nagrinėja 2002 m. gegužės 15 d. NEC vidaus pateiktį, parengtą tuo metu, kai vyko derybos dėl *Santa Clara* susitarimo. Ji įrodė, kad mainais už tam tikrą MSS lygį *Intel* atliko dvylika mokėjimų NEC, iš kurių tik du buvo MDF.
- 364 Šiame dviejų puslapių dokumente pristatyti du *Intel* atlikti MDF mokėjimai įmonei NEC ir kiti įvairių tipų x86 mikroprocesorių kainų lygiai. Vis dėlto nėra jokios informacijos apie pareigas, susijusias su MSS lygiu, kurį turi užtikrinti NEC. Antrajame puslapyje pateikiamas grafikas, kuriame atvaizduotas perėjimas nuo pirminio plano prie peržiūrėto plano, taigi prie pergrupavimo plano, kuris bus užbaigtas *Santa Clara* susitarimu; šiame grafike nurodomi atitinkami *Intel* rinkos dalių NEC įsigyjant x86 mikroprocesorių tikslai. Perėjimas nuo pirminio plano prie pergrupavimo plano grafiškai atvaizduotas abu planus jungiančia rodykle, kurios viduryje yra įrašas „\$6M MDF“, t. y. 6 mln. USD MDF mokėjimas. Šiame dokumente tik šis mokėjimas aiškiai yra atlygis už MSS lygio padidinimą. Darytina išvada, kad nors šiuo dokumentu, kaip ir dviem pirma išnagrinėtais dokumentais, patvirtinama, kad ECAP buvo aptartos per derybas, po kurių sudarytas *Santa Clara* susitarimas, nuo MSS lygio priklausė tikslai MDF.
- 365 Šešta, atsiliepime į ieškinį Komisija daro nuorodą į 2002 m. balandžio 15 d. NEC vidaus pateikties ketvirtą puslapį, iš kurios matyti, kad už *Intel* rinkos dalies NEC įsigyjant prekių padidėjimą NEC norėjo gauti, be kita ko, ECAP.
- 366 Iš tos pačios pateikties matyti, kad NEC suformulavo tris *Intel* adresuotus prašymus pakelti jos MSS lygį jai įsigyjant prekių. Tai buvo prašymai dėl „Marketing & Engineering Fund“ (tai greičiausiai reiškia MDF), taip pat dėl ECAP ir dėl sutartinių santykių su *Intel* patobulinimo.

- 367 Vis dėlto Bendrasis Teismas mano, kad ši pateiktis negali būti tvirtas Komisijos padarytos išvados pagrindas.
- 368 Iš tikrųjų, nors nagrinėjamame dokumente ECAP apibūdinamos kaip vienas iš atlygių už pergrupavimo plano priėmimą, tai buvo NEC pageidavimas, išreikštas prieš derybas su *Intel*, o ne nuolaidų pristatymas, kaip jos buvo apibrėžtos *Santa Clara* susitarime pasibaigus minėtoms deryboms.
- 369 Septinta, atsiliepime į ieškinį Komisija daro nuorodą į vieną 2002 m. gegužės 6 d. NEC pateiktį, kurioje grafiškai atvaizduotas kitas galimo NEC perėjimo nuo pirminio plano prie pergrupavimo plano vaizdas. Perėjimas grafiškai pailiustruotas rodykle ir su ja susijusiu komentaru, rodančiu kad jis „priklausys nuo daugiau kaip 6 mln. USD MDF“. Be to, kitame minėtos pateikties puslapyje nurodytas „ECAP poreikis siekiant įgyvendinti [pergrupavimo planą]“.
- 370 Vis dėlto, kaip ir 2002 m. balandžio 15 d. NEC pateikties atveju, nors šis dokumentas parengtas tuo metu, kai vyko derybos dėl *Santa Clara* susitarimo (2002 m. gegužės 6 ir 7 d. susitikimai), jame nepateikiama minėtų derybų rezultatų, o tik nurodomi NEC pageidavimai. Taigi jį reikia atmesti dėl tų pačių priežasčių, kurios nurodytos šio sprendimo 368 punkte.
- 371 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad iš dokumentų, į kuriuos Komisija atsižvelgė kaip į visumą, matyti, jog per derybas dėl *Santa Clara* susitarimo buvo aptartos ir sutartos x86 mikroprocesorių kainų nuolaidos, tarp jų ir ECAP, ir kad NEC norėjo gauti ECAP nuolaidas kaip atlygį už išipareigojimą MSS lygio srityje. Vis dėlto tik 2003 m. sausio 27 d. NEC pateiktis gali būti laikoma įrodymu, kuriuo grindžiama Komisijos pozicija, kad ECAP, dėl kurių galiausiai susitarta *Santa Clara* susitarime, bent jau iš dalies buvo išmokėtos už išipareigojimo, susijusio su pergrupavimo plane nurodytu MSS lygiu, laikymąsi. Kita vertus, 2002 m. gegužės 10 d. NEC susirašinėjimu e. laiškais, NECCI atsakymu į 2005 m. prašymo 20 klausimą ir 2002 m. gegužės 15 d. NEC vidaus pateiktimi veikia siekiama įrodyti, kad sąlyginės buvo tik MDF, dėl kurių susitarta *Santa Clara* susitarime.
- 372 Taigi Bendrasis Teismas mano, kad šiuose dokumentuose nėra pakankamų įrodymų ar įrodymų viseto, kuriais būtų patvirtintas teiginys dėl ECAP sąlygiškumo per 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį.

ii) Dėl „Intel“ pateiktų įrodymų

- 373 Dabar reikia įvertinti, kokią įrodomąją galią turi *Intel* pateikti dokumentai, kuriais siekiama paneigti Komisijos išvadą, kad tiek MDF, tiek ECAP buvo sąlyginės.
- 374 Pirma, dėl ieškovės argumento, kad iš esmės iš atsakymo į 2005 m. prašymo 32 klausimą nematyti jokie sąlygiškumo ryšio tarp ECAP ir MSS lygio, reikia pažymėti, kad tame klausime Komisija konkrečiai paprašė NECCI paaiškinti, kokios rūšies pranašumas, jeigu jo būta, buvo NECCI suteiktas mainais į pareigas, susijusias su pergrupavimo plane numatytu MSS lygiu, laikymąsi. Savo atsakyme NECCI išvardijo tik MDF. Taigi šiame dokumente, kuriame pateiktas *Santa Clara* susitarimo rezultatas, MDF nurodytos kaip vienintelis atlygis už MSS lygių laikymąsi, todėl jos vienintelės yra sąlyginės.
- 375 Komisija abejoja šio dokumento įrodomąją galia ir nurodo, kad ECAP sąlygiškumą lemia prie šio atsakymo pridėti dokumentai. Komisija paminėjo tik konfidencialius priedus Nr. 32.1–32.4. Vis dėlto, nors galima nustatyti pirmuosius du priedus, to negalima pasakyti dviejų paskutinių priedų atveju. Kalbant apie 32.1 priedą, pažymėtina, kad jis atitinka ginčijamo sprendimo

462 konstatuojamojoje dalyje paminėtą 2002 m. gegužės 10 d. NEC susirašinėjamą e. laiškais, kuris išnagrinėtas šio sprendimo 355–356 punktuose ir kuriuo, kaip buvo nuspręsta, patvirtintas *Intel* teiginys. Dėl 32.2 priedo pažymėtina, kad jis atitinka dokumentą, kuris buvo išnagrinėtas šio sprendimo 353 ir 354 punktuose ir dėl kurio padaryta išvada, kad juo neįrodoma, jog ECAP buvo sąlyginės.

- 376 Taigi reikia konstatuoti, kad nepateikusi kitų paaiškinimų ir apsiribojusi nuoroda į minėtus priedus Komisija nepaneigė šio sprendimo 371 punkte nurodytos NECCI atsakymo įrodomosios galios, o jam reikia priskirti didelę įrodomąją galią, nes tai yra išsamus atsakymas į tiesioginį klausimą, pateiktas pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį. Taigi NECCI atsakymu į 2005 m. prašymo 32 klausimą siekiama patvirtinti teiginį, kad sąlyginės buvo tik MDF, dėl kurių buvo susitarta *Santa Clara* susitarime, o ECAP tokios nebuvo.
- 377 Antra, 2005 m. prašymo 21 klausimu Komisija, be kita ko, paprašė NECCI paaiškinti, pirma, ar jai pasiūlytos ECAP nuolaidos priklausė nuo to, ar NECCI, *NEC Japan* ir NEC pasauliniu lygiu laikysis *Santa Clara* susitarime numatytų tam tikrų MSS lygių, ir, antra, kokios būtų šių įpareigojimų nevykdymo pasekmės per konkretų metų ketvirtį.
- 378 Savo atsakyme NECCI paaiškino, pirma, kad jai suteiktos „specialiosios ECAP“, „super ECAP“ ir MDF iš tikrųjų priklausė nuo to, ar ji, *NEC Japan* ir NEC pasauliniu lygiu pasieks konkretų MSS lygį. Kita vertus, priešingai nei „specialiosios ECAP“ ar „super ECAP“, ECAP nepriklausė nuo sąlygos, susijusios su tam tikru MSS lygiu, o paprasčiausiai buvo nustatomos per komercines derybas. Antra, jei tuo metu, kai buvo mokamos bendrosios MDF, NECCI nebūtų įvykdžiusi savo pareigos, susijusios su tam tikro MSS lygio pasiekimu konkrečiu ketvirčiu, ji nebūtų gavusi jokio MDF mokėjimo. Jeigu tuo metu, kai buvo pateiktas atsakymas į 2005 m. prašymą, NECCI nebūtų įvykdžiusi savo MSS pareigos konkrečiu ketvirčiu, tai būtų taip pat pakenkę deryboms dėl „super ECAP“ paskesniais ketvirčiais.
- 379 Reikia konstatuoti, kad šis atsakymas yra aiškus. Išsamus atsakymas į tiesioginį klausimą, pateiktas pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį, turi didelę įrodomąją galią.
- 380 Be to, priešingai, nei atsiliepime į ieškinį teigia Komisija, NEC nedviprasmiškai patvirtina, kad vienintelės nuolaidos, kurios priklausė nuo tam tikro su MSS susijusio tikslo, buvo MDF ir „specialiosios ECAP“ arba „super ECAP“. Kita vertus, ECAP nepriklauso nuo šio tikslo pasiekimo ir yra nustatomos plėtojant komercinius santykius. Galima sankcija už pareigos, susijusios su MSS lygiu, nevykdymą siejama su MDF, „specialiosiomis ECAP“ arba „super ECAP“, o ne su klasikinėmis ECAP. Kadangi nuo 2003 m. liepos 1 d. MDF tapo „specialiosiomis ECAP“ arba „super ECAP“, klasikinės ECAP yra vienintelės, kurios egzistavo 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį. Taigi NECCI atsakymu į 2005 m. prašymo 21 klausimą siekiama patvirtinti teiginį, kad klasikinės ECAP nepriklausė nuo tam tikro MSS lygio.
- 381 Trečia, 2007 m. prašymo, pateikto pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį (toliau – 2007 m. prašymas), 6 klausime Komisija iš esmės paprašė NECCI patikslinti, kokias lėšas ji gavo per laikotarpį, kuris apėmė ir 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį, mainais už pareigos, susijusios su MSS lygiu, įvykdymą.
- 382 Savo atsakyme NECCI nurodo, kad, kiek tai susiję su laikotarpiu nuo 2002 m. trečiojo ketvirčio iki 2003 m. antrojo ketvirčio, sąlyginės buvo tik MDF, ir pabrėžia, kad rinkos dalių procentinė išraiška buvo pirktinų x86 mikroprocesorių skaičius. Taigi, priešingai, nei teigia Komisija, šiuo atsakymu

- patvirtinama, kad nagrinėjamu laikotarpiu MSS lygio sąlyga buvo taikoma tik MDF. Kadangi NECCI atsakymas buvo pateiktas pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį, šiam įrodymui reikia suteikti didelę įrodomąją galią.
- 383 Ketvirta, grįsdama savo pretenzijas *Intel* rėmėsi 2002 m. gegužės 8 d. NEC protokolu, susijusiu su 2002 m. gegužės 6 ir 7 d. vykusiu susitikimu su *Intel*. Kaip teigia Komisija, iš šio dokumento antro puslapio matyti, kad mainais už pergrupavimo plano priėmimą NEC pageidavo gauti ne tik MDF, bet ir ECAP bei naują sutartinį pagrindą. Beje, šis teiginys atitinka dokumentus, išnagrinėtus šio sprendimo 365 punkte. Vis dėlto iš šio protokolo trečio puslapio matyti, kad antrą derybų dieną aptarto MSS lygio pasiekimo sąlygą sudarė tam tikros MDF sumos skyrimas. Be to, nors atrodo, kad per antrą diskusijų dieną *Intel* sutiko su NEC prašymo dėl „MDF / ECAP“ dalimi, nes šio protokolo trečiame puslapyje yra sakinytis „Intel responded with 50 % acceptance for total 12 items of Nec’s ECAP / MDF request“ (*Intel* teigiamai atsakė dėl 50 % visų dvylikos NEC pretenzijų punktų, susijusių su ECAP ir MDF prašymo), remiantis šiuo sakiniu negalima nustatyti, kokia prašymo dalis buvo priimta, t. y. susijusi su MDF ar su ECAP. Tai dar svarbiau dėl to, kad to paties protokolo ketvirtame puslapyje esančiame punkte „Kitas etapas“ nurodyta, kad „Intel reviews with [M and P] for MDF request / ECAP request“ (*Intel* su [M ir P] persvarsto pretenzijas dėl MDF ir ECAP), taigi neįmanoma nustatyti, ar tam tikra NEC prašymo dalis galiausiai buvo priimta, o jeigu taip, kuri dalis tai buvo. Vadinasi, reikia konstatuoti, kad šis protokolas buvo parengtas glaustai ir kad neaišku, kaip reikėtų jį tinkamai suprasti.
- 384 Taigi reikia daryti išvadą, kad šio dokumento įrodomoji galia yra santykinai maža, nes jis nėra derybų rezultatas, o dėl jo glaustumo neaišku, kaip reikėtų jį tinkamai suprasti.
- 385 Penkta, dublike *Intel* pateikia C.37 ir C.38 priedus ir nurodo, kad tai yra NEC parengti *Santa Clara* susitarimų parengiamieji dokumentai, iš kurių matyti, kad, nepaisant pasiekto MSS lygio, NEC tikėjosi gauti tokio pat lygio ECAP.
- 386 Vis dėlto, nepaisant šių įrodymų, kuriuos ieškovė pateikė dublike, priimtino, pirma, C.37 priedo 5 ir 6 puslapiuose pateiktose lentelėse išdėstyti skaičiais išreikšti duomenys ir nuoroda „ECAP prašymas“, bet iš jų neįmanoma aiškiai nustatyti ryšio, jungiančio *Intel* rinkos dalių pokyčius ir NEC lūkesčius, susijusius su ECAP. Antra, dublike *Intel* remiasi „10 puslapyje pateiktu C.38 priedu“. C.38 priede pateiktas aštuonių puslapių dokumentas ir daug informacijos, todėl Bendrasis Teismas negali tiksliai nustatyti, kokiais priede nurodytais aspektais grindžiamas ieškovės argumentas. Taigi, remiantis šio sprendimo 314 punkte nurodyta jurisprudencija, negalima atsižvelgti į C.38 priedą.
- 387 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, jog įrodymai, į kuriuos buvo atsižvelgta ginčijamame sprendime, nėra pakankami įrodymai ar įrodymų visetas, kuriais būtų įrodyta, kad ECAP tipo nuolaidos ar kitos nei MDF nuolaidos priklausė nuo to, ar NEC įvykdys jai nustatytą įpareigojimą per 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį pasiekti tam tikrą MSS lygį. Be to, kitais įrodymais, kuriais remiasi *Intel*, veikiausiai siekiama patvirtinti teiginį, kad sąlyginės buvo tik MDF.
- 388 Iš to matyti, kad įrodymai, kuriais remiamasi ginčijamame sprendime, yra nepatikimi, taigi jais negalima pagrįsti jais remiantis padarytų išvadų.
- 389 Vadinasi, nesant reikalo nagrinėti kitų *Intel* argumentų, reikia konstatuoti, kad nustatydamas sąlyginių nuolaidų, kurias *Intel* suteikė NEC, vertę Komisija padarė klaidą.

2) Dėl 2002 m. ketvirtojo ketvirčio, kaip atskaitos taško

- 390 Ieškovė priekaištauja Komisijai dėl to, kad ši padarė klaidą, kai AEC kriterijų taikė tik 2002 m. ketvirtajam ketvirčiui ir kai remdamasi vien šiuo pagrindu ginčijamo sprendimo 1456 konstatuojamojoje dalyje nurodė, jog *Intel* mokėjimais įmonei NEC pagal *Santa Clara* susitarimą galėjo būti daromas tokio pat produktyvaus konkurento išstūmimo poveikis per visą 2002 m. spalio mėn.–2005 m. lapkričio mėn. laikotarpį. Kitaip tariant, Komisija klaidingai nusprendė, kad 2002 m. ketvirtasis ketvirtis buvo reprezentatyvus visiems vėlesniems laikotarpiams.
- 391 Apskritai Komisija turėjo įrodyti, kad *Intel* veiksmams tokio pat produktyvaus konkurento išstūmimo poreikis galėjo būti daromas per visą referencinį laikotarpį, tačiau ji neturi jokio pagrindo tvirtinti, kad visi skaičiai, svarbūs siekiant taikyti tokį kriterijų, kaip antai bruto kainos, nuolaidos ar kiekiai, nuo 2002 m. iki 2005 m. liko nepakitę. Tai, be kita ko, galima pasakyti apie ginčytiną rinkos dalį, dėl kurios ginčijamo sprendimo 1243 konstatuojamojoje dalyje pati Komisija nurodė, jog laikui bėgant ji galėjo didėti dėl to, kad vartotojai vis aiškiau suvokė alternatyvos, kurią teikė AMD, perspektyvumą.
- 392 Konkrečiai kalbant, pirma, 6 mln. USD MDF, susijusios su lūkesčiais dėl rinkos dalies, po 2003 m. pirmojo ketvirčio nebebuvo skiriamos.
- 393 Antra, savo pagrindinėse pastabose *Intel* iš esmės pažymėjo, kad, priešingai, nei matyti iš ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamosios dalies, AEC kriterijaus taikymas turėtų būti grindžiamas ne vertinimu, kuriuo būtų siekiama patikrinti, ar atitinkamą ketvirtį nustatyti nuolaidų dydžiai per vėlesnius laikotarpius buvo iš esmės pakeisti, o faktiniu jų dydžiu. Iš tikrųjų palyginti nedideli nuolaidos lygio pakeitimai gali pakeisti analizės rezultata. Dėl įmonei NECCI suteiktų nuolaidų Komisija pareiškė, kad 2003 m. liepos mėn. buvo pradėta nauja nuolaidų programa, tačiau ji niekada nenagrinėjo, ar šia programa įtvirtinti pakeitimai turėjo įtakos kuriam nors iš AEC kriterijaus parametrų.
- 394 Trečia, pateikdama tas pačias pastabas *Intel* pažymi, kad Komisijos perspektyvos analizės netikslumas taip pat grindžiamas tuo, kad ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamojoje dalyje nagrinėjamos tik įmonei NECCI taikytos nuolaidos, o pažeidimas buvo konstatuotas visos patronuojančiosios bendrovės, t. y. NEC, atžvilgiu.
- 395 Komisija papildomose pastabose teigia, kad *Intel* pagrindinėse pastabose pateikti argumentai nepriimtini, nes ieškovė pirmą kartą užginčijo motyvą, kuriuo Komisija ginčijamame sprendime pagrindė aptariamą ekstrapoliaciją.
- 396 Dėl bylos esmės ji teigia, pirma, kad ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamojoje dalyje nurodytos priežastys, dėl kurių šis ketvirtis yra reprezentatyvus, kaip ir dokumentiniai įrodymai, kuriais grindžiamas tas pats sprendimas.
- 397 Antra, argumentu, kad po 2003 m. pirmojo ketvirčio MDF mokėjimų nebeliko, neatsižvelgiama į tai, kad byloje esančiais dokumentais įrodoma, jog šie mokėjimai neišnyko, o paprasčiausiai buvo priskirti prie kitų nuolaidų kategorijų. NECCI taip pat paaiškino, kad *Santa Clara* susitarimas ir su juo susijusios sąlygos galiojo bent iki 2005 m. lapkričio mėn.
- 398 Trečia, dokumente, kurį *Intel* pateikia savo teiginiams pagrįsti, nepateikta jokių skaičiavimų, į kuriuos nebūtų įtraukti MDF mokėjimai.

- 399 Ketvirta, nors tiesa, kad *Intel* mokėjimai įmonei NEC per šį laikotarpį labai pasikeitė, *Intel* per administracinę procedūrą galėjo nesunkiai pateikti įrodymų šiuo klausimu.
- 400 Penkta, ginčijamo sprendimo 1243 konstatuojamojoje dalyje pateikta analizė yra susijusi su *Dell*. Komisija iš esmės tvirtina, kad ji negali būti pritaikyta NEC, nes NEC, priešingai nei *Dell*, prekes įsigijo ne vien iš *Intel*, dėl to NEC klientai jau žinojo gaminių su AMD mikroprocesoriais vertę, ir kad ginčytina NEC dalis tą ketvirtį, kai Komisija atliko palyginimą, jau buvo didelė, nes pagal pirminį NEC planą 41,6 % jai reikalingų prekių turėjo būti įsigyjama iš AMD.
- 401 Dėl *Intel* pagrindinėse pastabose išdėstytų argumentų priimtinumą reikia pažymėti, kad ieškinio 473–475 punktuose *Intel* nurodė, jog Komisijos teiginys, kad jos 2002 m. ketvirtojo ketvirčio analizės rezultatai galėjo būti ekstrapoliuoti laikotarpiui iki 2005 m., nebuvo niekuo pagrįstas. Nėra jokio bruto kainų, nuolaidų ir kiekio stabilumo įrodymo. Šiuo klausimu *Intel* aiškiai nurodo ieškinio A.8 priedo 454–473 punktus, kuriuose pakartotas jos atsakymas į 2007 m. prieštaravimo pareiškime išdėstytus argumentus dėl šios ekstrapoliacijos. Ieškinio A.8 priedo 467 punkte *Intel* tvirtina, kad Komisija visiškai nepatiksino „super ECAP“ lygių. To paties priedo 468 punkte *Intel* daro skirtumą tarp patronuojančiosios bendrovės NEC gautų nuolaidų ir tų, kurias gavo NECCI, patikslindama, kad tam tikros nuolaidų rūšys suteikiamos tik NECCI. Konkrečiai *Intel* ginčija tai, kad „super ECAP“ nomenklatūra buvo naudojama ir po 2003 m. trečiojo ketvirčio. Minėto priedo 470 ir 471 punktuose *Intel* pažymėjo, kad dėl įsigytų x86 mikroprocesorių kiekių buvo nuolat deramasi, todėl 2002 m. ketvirtojo ketvirčio duomenyse nieko nebuvo nustatyta.
- 402 Iš to matyti, kad, priešingai, nei teigia Komisija, ieškovė ieškinyje ginčijo daug aspektų, susijusių su referencinio ketvirčio duomenų ekstrapoliacija visam ginčijamame sprendime nurodytam laikotarpiui. Ji pabrėžė, kad NEC ir NECCI suteiktų nuolaidų skirtumas grindžiamas skirtingu konkurenciniu spaudimu, iš kurio matyti, kad negali būti daroma jokios prielaidos dėl abipusio suteiktų nuolaidų stabilumo. Ji taip pat pažymi, kad Komisija neturi jokių duomenų apie ECAP mokėjimo įmonei NEC lygį ir kad minėtu laikotarpiu įsigytiems x86 mikroprocesorių kiekiam visiškai nebuvo būdingas stabilumas.
- 403 Vadinasi, reikia konstatuoti, kad *Intel* pagrindinėse pastabose išdėstyti argumentai yra priimtini, nes jie susiję su ieškinyje išdėstytais argumentais.
- 404 Kalbant apie šių argumentų pagrįstumo vertinimą, reikia pažymėti, kad ekonominiai duomenys, kuriais Komisija rėmėsi ginčijamo sprendimo 1410–1455 konstatuojamosiose dalyse atlikdama nuolaidų, kurias *Intel* taikė įmonei NEC, analizę, be kita ko, apima visą įsigytų x86 mikroprocesorių kiekį, įvairių tipų x86 mikroprocesorių grynąsias ir bruto kainas, suteiktų nuolaidų rūšis ir sumas, taip pat *Intel* sąnaudas.
- 405 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamosios dalies a–c punktuose nurodyti tariamo stabilumo kriterijai, kuriais Komisija grindžia ekstrapoliacijos galimybę, yra susiję tik su nuolaidų (MDF tipo, ECAP tipo ir bendrųjų nuolaidų) lygiais, jų taikymo pratęsimu paskesniais ketvirčiais ir *Intel* VIS, tačiau, kaip iš esmės teigia *Intel*, Komisija visiškai neanalizuoja parduotų x86 mikroprocesorių kiekių ir tipų ar jų neto ir bruto kainų.
- 406 Antra, ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamosios dalies a punkte nurodyta lentelė, grindžiama NECCI atsakymu į pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnį pateiktą 2007 m. prašymo 9 klausimą, susijusi tik su NECCI suteiktomis nuolaidomis, o SESV 102 straipsnio pažeidimas buvo

konstatuotas jos patronuojančiosios bendrovės, t. y. NEC, atžvilgiu. Nėra nieko, kas leistų daryti prielaidą, kad *NEC Japan* ar apskritai NEC taikytos nuolaidos visą laikotarpį, kuriuo konstatuotas pažeidimas, buvo tokios pačios.

- 407 Trečia, minėtos lentelės analizė rodo, kad, priešingai, nei matyti iš ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamosios dalies a punkto, NECCI gautos nuolaidos per visą atitinkamą laikotarpį nebuvo stabilios. Iš tikrųjų skirtumas tarp mažiausios sumos, sumokėtos 2003 m. antrąjį ketvirtį, t. y. 3,3 mln. USD, ir didžiausios sumos, sumokėtos 2005 m. trečiąjį ketvirtį, t. y. 15,224 mln. USD, siekia 461,3 %. 2002 m. ketvirtojo ketvirčio suma (7,945 mln. USD) taip pat labai skiriasi nuo 2003 m. antrojo ketvirčio sumos (3,3 mln. USD): nustatytas 58,4 % sumažėjimas.
- 408 Ketvirta, kaip NECCI nurodė atsakyme į 2007 m. prašymo 9 klausimą, nuolaidų sistema pasikeitė nuo 2003 m. trečiojo ketvirčio. Užuot nustačius vieną sumą, „super ECAP“ buvo įtrauktos nustatant ketvirčio kainas. Kaip teigia *Intel*, nėra jokie įrodymo, kad ši nauja sistema kiekybiniu atžvilgiu nesiskyrė nuo ankstesnės sistemos.
- 409 Penkta, nors Komisija tvirtina, kad *Santa Clara* susitarimas galiojo iki 2005 m., tai nereiškia, kad 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį dominavusi padėtis pagal minėtą sutartį truko visą tariamo pažeidimo laikotarpį. Iš NECCI atsakymo į 2007 m. prašymo 9 klausimą 2 punkto, be kita ko, matyti, kad po 2003 m. liepos 1 d. NECCI kas mėnesį pateikdavo prašymą suteikti nuolaidą, kuris būdavo pagrįstas įsigytų prekių kiekiu bei kainų skirtumu tarp klientams siūlomų tarifų ir ECAP arba „super ECAP“. Vis dėlto nėra jokie pagrindo manyti, jog Komisija išnagrinėjo, ar šia nauja programa padaryti pakeitimai turėjo įtakos vienam iš AEC kriterijaus parametrų.
- 410 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad, pirma, ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamosios dalies a–c punktuose nurodyti parametrai neapima visų ekonominių duomenų, Komisijos naudojamų atliekant nuolaidų, kurias *Intel* taikė NEC, AEC analizę, ir, antra, priešingai, nei matyti iš ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamosios dalies a ir b punktų, byloje esantys įrodymai patvirtina, jog po 2002 m. ketvirtojo ketvirčio *Intel* mokėjimai NECCI gerokai pakito ir kad nuo 2003 m. trečiojo ketvirčio pasikeitė nuolaidų suteikimo sistema. Iš to matyti, kad *Intel* teisingai tvirtina, jog Komisija padarė klaidą, kai nusprendė, kad, atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 1410 konstatuojamosios dalies a–c punktų parametrus, ji galėjo remtis 2002 m. ketvirtojo ketvirčio duomenimis, siekdama padaryti išvadą dėl galimybės *Intel* veiksmis išstumti tokį pat produktyvų konkurentą iš rinkos nuo 2002 m. ketvirtojo ketvirčio iki 2005 m. lapkričio mėn.
- 411 Taigi, nesant reikalo nagrinėti šio sprendimo 340 punkte nurodytų ieškovės argumentų, kad, pirma, pačios Komisijos duomenys rodo, jog NEC taikytomis nuolaidomis toks pat produktyvus konkurentas negalėjo būti išstumtas iš rinkos, ir, antra, Komisija neteisingai apskaičiavo, kokią vertę nagrinėjami sandoriai turėjo *Intel*, darytina išvada, kad taikydama AEC kriterijų NEC Komisija padarė dvi vertinimo klaidas: pirmąją – nustatydama per didelę sąlyginių nuolaidų vertę, ir antrąją – apskaičiuotus 2002 m. ketvirtojo ketvirčio rezultatus ekstrapoliuodama visam tariamo pažeidimo laikotarpiui. Reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į šias dvi klaidas, pagrindiniai Komisijos atliktos AEC analizės parametrai yra klaidingi. Kadangi šios klaidos susijusios su 2002 m. ketvirtuoju ketvirčiu, kuris, kiek tai susiję su NEC suteiktomis nuolaidomis, laikytas referenciniu nagrinėjant visą reikšmingą laikotarpį, jos daro poveikį visam ginčijamame sprendime nagrinėtam laikotarpiui, kiek tai susiję su NEC. Darytina išvada, kad Komisija teisiškai pakankamai neįrodė, jog ginčijamo sprendimo 1456 konstatuojamojoje dalyje padaryta išvada, kad *Intel* pagal *Santa Clara* susitarimą atlikti mokėjimai NEC galėjo daryti tokio pat produktyvaus konkurento išstūmimo iš rinkos poveikį, yra pagrįsta.

d) Dėl tariamų klaidų, susijusių su įmonei „Lenovo“ taikytu AEC kriterijumi

1) Bendra įmonei „Lenovo“ skirtos ginčijamo sprendimo dalies apžvalga

- 412 Ginčijamo sprendimo 1457–1508 konstatuojamosiose dalyse Komisija pritaikė AEC kriterijų įmonei *Lenovo*. Visų pirma remdamasi MoU 2007 ji išanalizavo nuolaidų dydį ir pobūdį.
- 413 Paskui Komisija apskaičiavo VPK, sąnaudas ir reikalaujamą x86 mikroprocesorių vienetų skaičių.
- 414 Galiausiai Komisija įvertino ginčytiną x86 mikroprocesorių vienetų skaičių. Atlikdama pagrindinį skaičiavimą į savo įvertinimą ji įtraukė tik nešiojamųjų kompiuterių segmentą (žr. ginčijamo sprendimo 1473–1478 konstatuojamąsias dalis), nors alternatyviuose skaičiavimuose atsakė į *Intel* teiginius, kad ginčijamas x86 mikroprocesorių vienetų skaičius turėjo apimti ir stalinių kompiuterių segmentą (žr. ginčijamo sprendimo 1479–1508 konstatuojamąsias dalis). Šie alternatyvūs skaičiavimai skirstomi į, pirma, Komisijos atsakymą į *Intel* teiginius dėl bendro ginčijamo x86 mikroprocesorių vienetų skaičiaus ir, antra, patvirtinamąjį skaičiavimą, atliktą remiantis palyginimu su duomenimis, gautais iš pagal AMD ir *Lenovo* susitarimą priimto dokumento „2006 m. balandžio mėn. darbų apžvalga“.

2) Dėl sąlyginės nuolaidų dalies

- 415 Ginčijamo sprendimo 1461 konstatuojamojoje dalyje Komisija tvirtino, kad nagrinėjamų nuolaidų suma buvo nurodyta deklaracijoje MoU 2007; joje buvo numatyta 180 mln. USD finansinė parama 2007 m., kuri turėjo būti mokama kas ketvirtį mokamomis įmokomis.
- 416 Ginčijamo sprendimo 1462 konstatuojamojoje dalyje buvo nurodyta, kad mokėjimais pagal MoU 2007, kuriuos *Intel* mokėjo ir po jos sudarymo, buvo papildyti *Intel* mokėjimai, atlikti pagal kitas finansinės paramos programas, dėl kurių buvo susitarta anksčiau, atskirai nuo MoU 2007. Taigi Komisija nusprendė, kad jie visi turėjo būti priskirti susitarimo dėl MoU 2007 rezultatui. Visi MoU 2007 numatyti mokėjimai ir palankios komercinės sąlygos priklausė nuo to, ar *Lenovo* atsisakys visų savo nešiojamųjų kompiuterių su AMD x86 mikroprocesoriais projektų.
- 417 Ginčijamo sprendimo 1463 konstatuojamojoje dalyje buvo nurodyta, kad 2009 m. vasario 5 d. atsiliepime *Intel* pateikė argumentą, kad vertinant nuolaidų dydį svarbi tik 138 mln. USD suma. Tai paaiškinama aplinkybe, jog pagal MoU 2007 numatytą finansinės paramos *Lenovo* programą vietoj numatytos 180 mln. USD sumos gryniaisiais pinigais buvo skirta tik 135 mln. USD. Likusi finansinės paramos dalis buvo suteikta kaip atlygis natūra, t. y. standartinės vienu metų *Intel* garantijos pratęsimas ir naudojimosi *Intel* platforma Kinijoje patobulinimo pasiūlymas. Komisija pažymėjo, kad *Intel* tvirtino, jog nors šių dviejų nepiniginių paskatų vertė *Lenovo* buvo atitinkamai 20 ir 24 mln. USD, *Intel* sąnaudos buvo gerokai mažesnės, t. y. atitinkamai 1,7 ir 1,3 mln. USD. *Intel* teigė, kad, atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę, šiuos elementus reikėjo įvertinti ne pagal jų vertę *Lenovo*, o pagal su jais susijusias jos patirtas ekonomines sąnaudas. *Intel* pasiekė 138 mln. USD sumą, prie 135 mln. USD finansinės paramos gryniaisiais pinigais pridėjusi šias 1,7 ir 1,3 mln. USD sąnaudas.
- 418 Ginčijamo sprendimo 1464 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad prieš nagrinėdama *Intel* argumento, susijusio su vertinimo būdu, kuris turi būti naudojamas atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę, pagrįstumą ji atkreipė dėmesį į skirtumą tarp nurodytų *Intel* paskatų ekonominių sąnaudų ir jų vertės įmonei *Lenovo*. Santykis tarp *Lenovo* gautos vertės ir

Intel nurodytų ekonominių sąnaudų buvo 1176 % (20:1,7), kiek tai susiję su garantijos pratęsimu, ir 1846 % (24:1,3), kiek tai susiję su platforma. Komisija nurodė, kad *Intel* pateikė tam tikrus skaičiavimus, atliktus rengiant 2009 m. vasario 5 d. pastabas dėl 2008 m. papildomo prieštaravimo pareiškimo, siekdama pagrįsti savo teiginį dėl paskatų ekonominių sąnaudų, tačiau nepaaiškino, kodėl susidarė didelis skirtumas tarp šių sąnaudų ir *Lenovo* gautos jų vertės.

- 419 Ginčijamo sprendimo 1465 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad, nedarant poveikio minėtai pastabai, *Intel* argumentas, kad vertinimo metodas, kurį reikia naudoti atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę, buvo ne *Lenovo* gauta šių elementų vertė, o *Intel* patirtos jų ekonominės sąnaudos, grindžiamas neteisingu šios analizės principų suvokimu.
- 420 Šiuo klausimu ginčijamo sprendimo 1466 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad „atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę [turi būti nagrinėjama] kaina, už kurią toks pat produktyvus kaip dominuojančią padėtį užimanti įmonė, bet nedominuojantis konkurentas [turėjo] siūlyti savo produktus [klientui], kad būtų kompensuotas <...> dominuojančią padėtį užimančios įmonės suteiktos sąlyginės naudos praradimas dėl to, kad minėtas klientas perleido ginčytiną savo tiekimo poreikių dalį, kurią anksčiau tenkindavo dominuojančioji įmonė, tam hipotetiniam tokiam pat produktyviam konkurentui“.
- 421 Galiausiai ginčijamo sprendimo 1467 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad iš to, kas išdėstyta, buvo aiškiai matyti, jog reikėjo įvertinti kliento patirtus nuostolius, nes tuo atveju, kai šie du skaičiai skiriasi, toks pat produktyvus konkurentas turėtų kompensuoti būtent šiuos nuostolius, o ne dominuojančios įmonės patirtas ekonomines sąnaudas. Anot Komisijos, ši skirtumą galima pavaizduoti remiantis platinimo platformos pavyzdžiu. *Intel*, kaip dominuojančią padėtį užimanti įmonė, jau turėjo platinimo platformą Kinijoje, kurioje reikėjo atlikti nedidelius patobulinimus už 1,3 mln. USD ekonomines sąnaudas, kad vėliau būtų galima suteikti *Lenovo* bendrą 24 mln. USD naudą. Vis dėlto Komisija nurodė, kad toks pat produktyvus kaip dominuojanti įmonė, bet nedominuojantis konkurentas įprastomis sąlygomis dar nebūtų turėjęs tokios įrangos. Taigi, siekdamas kompensuoti *Lenovo* pranašumo, susijusio su patobulintu *Intel* tiekimo platformos naudojimu, praradimą, toks pat produktyvus konkurentas būtų turėjęs sumokėti *Lenovo* pinigų sumą, lygią *Lenovo* gautai patobulintos tiekimo platformos ekonominei vertei.
- 422 Ieškovė bendrai tvirtina, kad remiantis MoU 2007 negalima daryti išvados, kad jos taikomomis nuolaidomis toks pat produktyvus konkurentas galėjo būti išstumtas iš rinkos. Komisijos atliktoje analizėje, pirma, buvo labai padidinta tariamai sąlyginė nuolaidos dalis, antra, sumažinta ginčytina rinkos dalis ir, trečia, padidintos jos sąnaudos. Būtent dėl sąlyginės dalies ieškovė nurodo, kad, kiek tai susiję su nuolaidomis pagal MoU 2007, ginčijamo sprendimo 1461 ir 1474–1477 konstatuojamosiose dalyse padaryta išvada, jog 180 mln. USD sąlyginės nuolaidos buvo suteiktos tik ginčytinai 0,9–1,1 mln. nešiojamųjų kompiuterių daliai. Vis dėlto, ieškovės teigimu, sąlyginių nuolaidų suma sudaro tik 138 mln. USD.
- 423 Ieškovės teigimu, Komisijos metodas, kurį taikant atsižvelgiama į šį atlygį natūra, yra klaidingas, nes atliekant AEC analizę sąlyginė nuolaida turėtų atspindėti sąnaudas, patirtas taikant tokią nuolaidą, o ne vertę, kurią *Lenovo* gavo dėka jos. 2009 m. sausio 28 d. papildomoje Shapiro-Hayes ataskaitoje (toliau – papildoma Shapiro-Hayes ataskaita) nurodyta, kad *Intel* sąnaudos, susijusios su abiejų rūšių atlygiu natūra, sudarė apie 3 mln. USD. Iš šios sumos 1 680 073 USD (apytiksliai 1,7 mln. USD) atsiėjo garantijos pratęsimas ir 1 256 948 USD (apytiksliai 1,3 mln. USD) sudarė *Intel* sąnaudos, susijusios su tuo, kad ji pasiūlė *Lenovo* pasinaudoti platinimo platforma.

- 424 Komisija ginčija visus ieškovės argumentus. Ji teigia, kad siekiant įvertinti sąlyginę nuolaidų dalį ginčijamame sprendime buvo įvertintas finansavimo, kurį pagal MoU 2007 *Intel* 2007 m. suteikė *Lenovo*, padidėjimas. Šis požiūris nebuvo ginčijamas. Komisijos teigimu, sprendime nustatyta, kad, remiantis *Intel* derybų dėl MoU 2007 metu parengtų dokumentų analize, šis padidėjęs finansavimas siekė 180 mln. USD. Komisija mano, kad teisingai rėmėsi *Lenovo* suteikto atlygio natūra vertė, užuot rėmusi su juo susijusiomis *Intel* sąnaudomis. Jos nuomone, atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę reikia iš esmės įvertinti kompensaciją, kurią galimas toks pat produktyvus konkurentas turėtų pasiūlyti *Lenovo* mainais už *Intel* nuolaidų praradimą. Kad būtų paskatinta pasirinkti tokį pat produktyvų konkurentą, *Lenovo* tikėtusi gauti kompensaciją už savo, o ne *Intel*, nuostolius.
- 425 Be to, remdamasi atsiliepimo į ieškinį B.31 priedu Komisija teigia, kad *Intel* nepateikė nei jokių įtikinamų įrodymų, kad *Lenovo* ir ji nesutarė dėl *Lenovo* suteikto atlygio natūra vertės, nei, *a fortiori*, kad *Lenovo* buvo apskaičiavusi kitokią šio atlygio natūra vertę. Ji taip pat nurodo, kad bylos medžiagoje esantys faktinių aplinkybių laikotarpio dokumentai įrodo, jog *Lenovo* šį atlygį natūra laikė labai naudingą ir nuo pat derybų pradžios prašė *Intel* jį suteikti.
- 426 Komisijos teigimu, klaidinga tvirtinti, kaip tai daro ieškovė, kad atlygio natūra vertė atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę yra sąnaudos, kurias patiria dominuojančią padėtį užimanti įmonė, suteikdama šį atlygį. Komisijos teigimu, dublike bandoma išvengti ieškinyje padarytos argumentavimo klaidos teigiant, kad „iš esmės toks pat produktyvus konkurentas galėtų pasiūlyti tą patį atlygį natūra *Lenovo* su tokiomis pat sąnaudomis kaip *Intel*“. Tokiu atveju neatsižvelgiama į aplinkybę, jog toks pat produktyvus konkurentas yra mažesnis už *Intel*. Komisija daro nuorodą į ginčijamo sprendimo 1467 konstatuojamąją dalį, kurioje paaškinta, kad toks pat produktyvus konkurentas paprastai dar neturėtų tiekimo platformos Kinijoje. Taigi, Komisijos teigimu, jis turėtų grynaisiais pinigais kompensuoti *Intel* įmonei *Lenovo* suteiktų pranašumų praradimą.
- 427 Šiuo klausimu Komisija teigia, kad dublike tik atsakoma, pirma, tvirtinant, kad toks pat produktyvus konkurentas būtinai turėtų tiekimo platformą Kinijoje, ir, antra, teigiant, kad AMD turėjo tokią platformą. Šiuo klausimu Komisija mano, jog pirmasis dublike pateiktas atsakymas yra paprasčiausias teiginys. Jos nuomone, nėra priežasties, dėl kurios konkurentas, net ir toks pat produktyvus, būtinai turėtų tiekimo platformą Kinijoje. Dėl antrojo dublike pateikto atsakymo pažymėtina, kad, Komisijos nuomone, tokio pat produktyvaus konkurento analizė siejama su hipotetiniu konkurentu, o ne su AMD. Bet kuriuo atveju dokumente, kuriuo remiasi *Intel*, paprasčiausiai nurodoma, kad AMD turėjo „įrenginius“ Kinijoje, o tai nėra tiekimo platformos ir juo labiau *Intel* platformai lygiavertės tiekimo platformos egzistavimo įrodymas.
- 428 Komisijos teigimu, tripliko D.39 priedo 22–37 punktai rodo, kad net pripažinus, jog toks pat produktyvus konkurentas turi tiekimo platformą Kinijoje, sąnaudos, kurias jam tektų patirti dėl galimybės naudotis šia platforma suteikimo *Lenovo*, būtų gerokai didesnės nei *Intel* sąnaudos, patirtos suteikiant šį pranašumą. Tas pats pasakytina apie garantijos pratęsimą. Nors, kaip teigia *Intel*, suteikdama šį dvejopą atlygį natūra ji turėjo 3 mln. USD sąnaudų, jei tokį pat atlygį *Lenovo* būtų suteikęs toks pat produktyvus konkurentas, tai pastarajam būtų kainavę mažiausiai 38 mln. USD. Ši suma apskaičiuota remiantis dviem *Intel* prielaidomis, kurias Komisija atmeta, t. y. pirma – kad toks pat produktyvus konkurentas turėtų tiekimo platformą Kinijoje, ir, antra – kad *Intel* sąnaudos, susijusios su atlygio natūra suteikimu, buvo 3 mln. USD.
- 429 Komisijos teigimu, bet kuriuo atveju pagrindinis ieškinio ir dubliko argumentas, patvirtinantis, kad su abiejų rūšių atlygio natūra suteikimu susijusios *Intel* sąnaudos siekė 3 mln. USD, prieštarauja pačios *Intel* pateiktiems įrodymams. Komisijos teigimu, tripliko

D.39 priedo 38–44 punktuose nustatyta, kad iš faktinių aplinkybių susiklostymo metu parengtų *Intel* vidaus dokumentų matyti, kad ieškovė apskaičiavo, jog iš tikrųjų abiejų rūšių atlygio natūra sąnaudos būtų lygiavertės *Lenovo* gautai jų vertei arba net už ją didesnės. Bendros su jais susijusios *Intel* sąnaudos sudaro 47 mln. USD, o ne 3 mln. USD, kaip teigia *Intel*.

- 430 Prieš pradėdant nagrinėti šalių argumentus dėl abiejų rūšių atlygio natūra, reikia pažymėti, kad ieškovė neginčija, jog *Lenovo* skirtoje pateiktyje ji nurodė, kad garantijos pratęsimo vertė yra 20 mln. USD, o platinimo platformos suteikimo vertė – 24 mln. USD. Vis dėlto ieškovė teigia, kad, siekiant atsižvelgti į jos sąnaudas, o ne į *Lenovo* gautą naudą, taikant AEC kriterijų šios vertės turėtų būti pakeistos atitinkamai 1,7 mln. USD ir 1,3 mln. USD vertėmis. Komisija, remdamasi šių paslaugų verte *Lenovo*, iš 180 mln. USD sąlyginių nuolaidų sumos 44 mln. USD priskyrė atlygiui natūra. Iš ginčijamo sprendimo 1465 konstatuojamosios dalies matyti, kad negalima atmesti galimybės, jog tame sprendime Komisija atsižvelgė į *Intel* skaičiavimus, pagal kuriuos jos sąnaudos, siūlant naudą natūra, siekia 3 mln. USD, arba kad ji išanalizavo šį skaičių.
- 431 Komisijos požiūris iš esmės reiškia, kad net jei būtų pripažinta, jog toks pat produktyvus konkurentas iš principo gali suteikti tam tikrą atlygį natūra, vis dėlto galimybės naudotis platinimo platforma suteikimas arba garantijos pratęsimas konkurentui kainuoja daugiau nei dominuojančią padėtį užimančiai įmonei, be kita ko, kai atlygio natūra vertė susiejama su ginčytina rinkos dalimi. Komisija taip pat teigia, kad *Intel* nepateikė jokių įtikinamų įrodymų, jog *Lenovo* ir ji nesutaria dėl suteiktų atlygių natūra vertės.
- 432 Ieškovė ginčija šią Komisijos analizę. Ieškovės teigimu, papildoma Shapiro-Hayes ataskaita ir Salop-Hayes ataskaita įrodo, kad šis metodas yra neteisingas ir kad tinkamai atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę būtų atsižvelgiama į *Intel* sąnaudas, patirtas suteikiant šį atlygį natūra. Ji remiasi Salop-Hayes ataskaita, kurioje nurodyta:
- „Taikant tokio pat produktyvaus konkurento kriterijų, sąlyginė nuolaida turi apimti *Intel* sąnaudas, patirtas suteikiant šias paslaugas, o ne *Lenovo* gautą jų vertę. Taikant tokio pat produktyvaus konkurento kriterijų siekiama nustatyti, ar su ginčytina rinkos dalimi susijusios *Intel* ribinės pajamos viršija šio kiekio tiekimo ribines sąnaudas, atsižvelgiant į *Intel* pelno sumažėjimą dėl sąlyginių nuolaidų. *Intel* pelno sumažėjimas yra jai suteikto atlygio [natūra] sąnaudos.“
- 433 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nagrinėjamu atveju Komisijos taikyto AEC kriterijaus pagrindai yra nurodyti ginčijamo sprendimo 1003 ir 1004 konstatuojamosiose dalyse.
- 434 Ginčijamo sprendimo 1003 konstatuojamojoje dalyje Komisija išdėstė AEC kriterijaus logiką, nurodydama, kad „iš esmės reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į *Intel* sąnaudas ir nuolaidų sukeltą poveikį, ji pati galėtų patekti į rinką mažesniu mastu ir nepatirdama nuostolių“.
- 435 Ginčijamo sprendimo 1004 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodo, kad tokio pat produktyvaus konkurento analizė yra visiškai hipotetinė, nes ją atliekant reikia nustatyti, ar tokiam pat produktyviam kaip *Intel* konkurentui, kurio gaminamų ir tiekiamų x86 mikroprocesorių vertė yra tokia pati, kokią savo klientams suteikia *Intel*, tačiau kuris neturi tokios plačios kaip *Intel* pardavimo bazės, būtų užkirstas kelias patekti į rinką. Iš esmės ši analizė nepriklauso nuo faktinio AMD pajėgumo patekti į rinką.

- 436 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad hipotetinis konkurentas, kurio pajėgumas patekti į rinką vertinamas, nepaisant *Intel* taikomos kainų nustatymo praktikos, yra toks pat produktyvus konkurentas, suprantamas kaip ekonominės veiklos vykdytojas, galintis tiekti x86 mikroprocesorius tokiomis pačiomis sąlygomis, kokias taiko *Intel*. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 1003 konstatuojamosios dalies, taikant AEC kriterijų iš esmės reikia išnagrinėti, ar pati *Intel* būtų galėjusi patekti į rinką, nepaisant ginčijamos nuolaidų sistemos. Iš minėto sprendimo 1004 konstatuojamosios dalies matyti, kad iš esmės vienintelis hipotetinio konkurento padėties ir faktinės *Intel* padėties rinkoje skirtumas yra tas, kad minėtas hipotetinis konkurentas neturi lygiavertės pardavimo bazės. Atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 1005 konstatuojamojoje dalyje pateiktus patikslinimus, ši nuoroda į lygiavertės pardavimo bazės nebuvimą turi būti aiškinama taip, kad dėl *Intel* turimo neišvengiamo prekybos partnerio statuso toks pat produktyvus hipotetinis konkurentas galėtų iš jos perimti tik ginčytiną klientų x86 mikroprocesorių paklausos dalį.
- 437 Kaip teisingai pažymi ieškovė, ginčijamame sprendime nagrinėdama nuolaidų, kurias *Intel* suteikė *Lenovo*, dydį ir vertindama jos pasiūlytą atlygį natūra Komisija negrindė savo argumentavimo tuo, kad hipotetinis konkurentas būtų galėjęs parduoti x86 mikroprocesorius *Lenovo*, kartu tokiomis pačiomis sąlygomis kaip *Intel* pasiūlydamas jai atlygį natūra.
- 438 Ginčijamo sprendimo 1466 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad reikia išnagrinėti kainą, kurią toks pat produktyvus konkurentas, kuris nėra dominuojanti įmonė, būtų turėjęs sumokėti, kad kompensuotų *Intel* įmonei *Lenovo* suteikto atlygio natūra, kaip antai platformos ar garantijos pratęsimo, praradimą. Minėto sprendimo 1467 konstatuojamojoje dalyje grįsdama šį sprendimą Komisija rėmėsi platinimo platformos pavyzdžiu. Ji nusprendė, kad, priešingai nei *Intel*, turėjusi platinimo platformą Kinijoje, kurią reikėjo patobulinti norint suteikti atlygį natūra *Lenovo*, toks pat produktyvus kaip dominuojanti įmonė, bet nedominuojantis, taigi mažesnio dydžio konkurentas, įprastomis sąlygomis dar nebūtų turėjęs tokio įrenginio.
- 439 Taigi Komisija rėmėsi AEC kriterijaus pagrindams, nurodytiems ginčijamo sprendimo 1003 ir 1004 konstatuojamosiose dalyse, prieštaraujancia prielaida, grindžiama principu, kad hipotetinis konkurentas yra toks pat produktyvus kaip *Intel*, be kita ko, platformos ar garantijos pratęsimo sąnaudų atžvilgiu. Iš tikrųjų Komisijos argumentai taikytini mažiau produktyviam konkurentui, kuris vis dėlto nėra ekonominės veiklos vykdytojas, reikšmingas siekiant įvertinti, ar nagrinėjama nuolaidų praktika galėjo turėti išstūmimo poveikį.
- 440 Šios išvados negalima paneigti nė vienu Komisijos argumentu.
- 441 Komisija, žinoma, remiasi tuo, kad *Intel* nurodė didelę *Lenovo* gautos naudos sumą (atitinkamai 20 mln. USD ir 24 mln. USD), bet ginčijamame sprendime nepateikia atsakymo į klausimą, kokios būtų tokio pat produktyvaus konkurento sąnaudų, jeigu jis būtų turėjęs suteikti prieigą prie platinimo platformos arba tiesiog pertvarkyti savo turimą platformą taip, kad ji būtų išplėsta pirminės įrangos gamintojo naudai, kaip *Intel* pasiūlė įmonei *Lenovo*. Ta pati logika taikoma garantijos pratęsimo sąnaudoms.
- 442 Šiuo klausimu šalys, atsakydamos į per 2020 m. posėdį pateiktus Bendrojo Teismo klausimus, nurodė, kad neturėjo būti atsižvelgiama į masto ekonomiją kaip į diferencijavimo elementą, o tokio pat produktyvaus konkurento sąnaudų turėjo būti laikomos lygiomis *Intel* sąnaudoms. Tokie Komisijos paaiškinimai prieštarauja ginčijamo sprendimo 1466 ir 1467 konstatuojamosiose dalyse išdėstytam požiūriui, pagal kurį atsižvelgiama į tokio pat produktyvaus konkurento dydį, be kita ko, siekiant pabrėžti, kad platformos, panašios į tą, kurią turėjo *Intel*, dar nebuvo.

- 443 Be to, kadangi Komisija Bendrajame Teisme nurodė konkretų tokio pat produktyvaus konkurento platformos dydį (žr. šio sprendimo 426 punkto pabaigą), reikia pažymėti, kad, kaip per 2020 m. teismo posėdį nurodė *Intel*, ginčijamame sprendime šis aspektas nenagrinėtas. Tas pats pasakytina apie Komisijos pirmą kartą tripliko D.39 priede pateiktus skaičiavimus, kuriais siekta įvertinti faktines *Intel* sąnaudas, susijusias su atlygiu natūra (žr. šio sprendimo 429 ir 430 punktus).
- 444 Bendrasis Teismas negali atsižvelgti į šią papildomą analizę, kuri jam buvo pateikta nagrinėjant bylą, siekiant pagrįsti ginčijamame sprendime pateiktą AEC analizę, nepakeisdamas minėtame sprendime pateiktų Komisijos motyvų savo motyvais. Iš tikrųjų, remiantis šio sprendimo 150 punkte nurodyta jurisprudencija, Bendrajam Teismui draudžiama taip pakeisti motyvus.
- 445 Kalbant apie ginčijamo sprendimo 1464 konstatuojamojoje dalyje išdėstytus Komisijos teiginius dėl tariamo didelio skirtumo tarp su atlygiu natūra susijusių *Intel* patirtų ekonominių sąnaudų ir *Lenovo* gautos jų vertės, reikia pažymėti, kad, nepaisant to, jog *Lenovo* gauta vertė nėra lemiamas AEC kriterijaus analizės veiksnys, kaip matyti iš 2009 m. birželio 2 d. L10 pareiškimo ataskaitos [*konfidencialu*], *Lenovo* nepripažino, kad su *Intel* buvo deramasi dėl tam tikros tiksliai nurodytos atlygio natūra vertės. L10 iš esmės manė, kad JAV doleriais išreikšta minėto atlygio vertė galėjo iš esmės skirtis nuo *Intel* nurodytos sumos. Jo teigimu, iš esmės ši įmonė mėgino sau prisiskirti nuopelnus už veiksnys, kaip antai platinimą per tam tikrą platformą, kurių piniginės vertės neapskaičiavo. *Intel* bandė jį įtikinti, kad šie veiksniai buvo naudingi ekonominiu požiūriu, nors jie veikiau buvo susiję su operatyviniu pranašumu. L10 pažymėjo, kad visiškai nepripažino šių suteiktų natūrinių elementų naudingumo pinigine prasme. Galiausiai, kalbant apie Komisijos nurodytą 2006 m. sausio 12 d. L10 e. laišką, kuriame pripažinta atlygio natūra svarba, reikia pažymėti, kad tame e. laiške šis atlygis nebuvo įvardytas doleriais.
- 446 Iš kelių e. laiškų, datuotų nuo 2006 m. lapkričio 26 d. iki 2008 m. lapkričio 28 d., kurių antraštėje nurodyta „RE: *Intel* meet Comp Response Nov 27 06.ppt“, matyti, kad *Intel* naudojo įvairias nuorodas į per didelį atlygį kaip derybų taktikos priemonę, be kita ko, kaip atlygį nurodydama elementus, kuriuos ketino prekybos partneriui suteikti bet kuriuo atveju. Tokiomis aplinkybėmis Komisija, remdamasi vien šiais duomenimis apie derybas dėl atlygio natūra, negali daryti net numanomos išvados, kad, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 1464 konstatuojamojoje dalyje, *Intel* nurodytos faktinės sąnaudos buvo sumažintos. Be to, kaip nereikšmingą reikia atmesti Komisijos atsiliepimo į ieškinį 614 punkte, kuriame daroma nuoroda į jo B.31 priedą, išdėstytą teiginį, kad *Intel* neįrodė, jog *Lenovo* ir jos pačios nuomonės dėl suteikto atlygio natūra vertės buvo skirtingos. Iš tikrųjų svarbu tai, kokių sąnaudų reikėjo norint pasiūlyti šį atlygį, o ne tai, kaip *Lenovo* suvokė jo vertę.
- 447 Be to, nepakanka remtis argumentu, kad *Intel* nepavyko paaikškinti didelio skirtumo tarp tariamų jos 3 mln. USD sąnaudų ir *Lenovo* gautos 44 mln. USD sumos, kaip Komisija padarė ginčijamo sprendimo 1464 konstatuojamojoje dalyje, o vėliau ir atsiliepimo į ieškinį 614 punkte, kuriame nurodomas jo B.31 priedo 416 punktas. Iš tikrųjų būtent Komisija turėjo tiesiogiai ginčijamame sprendime, o ne skaičiavimuose, pirmą kartą pateiktuose Bendrajame Teisme, įvertinti, kokios būtų buvusios tokio pat produktyvaus konkurento sąnaudos, jeigu jis būtų turėjęs tokiam pirminės įrangos gamintojui, kaip *Lenovo*, suteikti atlygį natūra, prilygstantį *Intel* pasiūlytam atlygiui (taip pat žr. šio sprendimo 444 punktą).
- 448 Be to, kadangi Komisija tripliko 326 punkte pirmą kartą Bendrajame Teisme, kaip pavyzdį nurodydama jo D.39 priedą, atliko išlaidų skaičiavimą, taikytiną tuo atveju, kai derėtų atsižvelgti į aplinkybę, jog toks pat produktyvus konkurentas turi platinimo platformą Kinijoje, reikia pažymėti, kad, neatsižvelgiant į tai, jog kalbama apie pavėluotus skaičiavimus, nesusijusius su

ginčijamo sprendimo, kuriame buvo taikomas kitas kriterijus, motyvais, Komisijos gautas su sąnaudomis susijęs rezultatas bet kuriuo atveju skiriasi nuo nurodytojo ginčijamame sprendime. Iš tikrųjų, pirma, kaip matyti iš tripliko D.39 priedo 36 punkto, tokio pat produktyvaus konkurento sąnaudos yra 20 690 000 USD, o ne 24 mln. USD, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 1463 konstatuojamojoje dalyje, kalbant apie platinimo platformą. Antra, kiek tai susiję su garantijos pratęsimu, kurio sąnaudos tokiam pat produktyviam konkurentui tripliko D.39 priedo 30 punkte pirmą kartą buvo įvertintos 17 473 664 USD suma, pažymėtina, kad jos skiriasi nuo ginčijamame sprendime nurodytos 20 mln. USD sumos.

- 449 Galiausiai negalima pritarti Komisijos teiginiui, pateiktam tripliko 327 punkte, kuriame daroma nuoroda į jo D.39 priedo 38–44 punktus, kad pagrindinis ieškovės argumentas, jog abiejų rūšių atlygis natūra *Intel* atveju siekia 3 mln. USD, prieštarauja pačios *Intel* pateiktiems įrodymams.
- 450 Kalbant apie prie tripliko pridėtus *Intel* vidaus dokumentus, pažymėtus nuorodomis D.41 ir D.42, iš kurių, Komisijos teigimu, matyti, kad *Intel* įvertino atlygio suteikimo sąnaudas 47 mln. USD, o ne 3 mln. USD, pažymėtina, kad jie nebuvo paminėti ginčijamame sprendime, taigi jie nėra susiję su šio sprendimo motyvais. Skaitant ginčijamo sprendimo 1465 konstatuojamąją dalį, atrodo, reikia atmesti galimybę, kad Komisija į juos atsižvelgė, atlikdama ginčijamame sprendime išdėstytą pagrindinę analizę, nes joje tvirtinama, jog „*Intel* argumentas, kad atliekant tokio pat produktyvaus konkurento analizę naudojamas vertinimo metodas yra ne *Lenovo* gauta šių veiksmų vertė, o [jos] patirtos ekonominės sąnaudos, yra grindžiamas klaidingu minėtos analizės principų supratimu“.
- 451 Bet kuriuo atveju, net jei Komisijos nuoroda į šio sprendimo 450 punkte paminėtus dokumentus būtų priimtina, iš to nebūtų galima daryti išvados, kad *Intel* klaidingai sumažino savo sąnaudas, nurodydama, jog abu atlygiai natūra siekė atitinkamai 1,7 mln. USD ir 1,3 mln. USD. Iš tikrųjų dokumentai, kuriuos nurodo Komisija, susiję su aplinkybėmis, kuriomis buvo pradėtos derybos su *Lenovo* ir kuriomis *Intel* siekė įrodyti savo komercinių pasiūlymų svarbą, juos pristatydama *Lenovo* palankiu būdu (taip pat žr. šio sprendimo 445 ir 446 punktus). Kalbant apie konkrečią šių dokumentų analizę, atliktą atsižvelgiant į tai, kas buvo konstatuota, reikia vien prevencijos tikslais pažymėti, kad jie yra nepakankamai aiškūs, todėl jais negalima patvirtinti Komisijos pozicijos.
- 452 Taigi, pirma, dokumente „Intel Chart entitled 2006 v. 2007 Trend“ su platinimo platformos išplėtimu susijęs atlygis natūra, žinoma, priskiriamas antraštinei daliai „Incremental 07 Spending“, o nagrinėjamoje lentelėje pateikiama nuoroda, kurioje įrašytas žodžių junginys „billing impact“. Vis dėlto su šia platforma susijęs 24 mln. USD skaičius yra nurodytas stulpelyje „Contra“, o ne stulpelyje „Expense“. Tai rodo, kad, kaip paašškinta Shapiro-Hayes papildomos ataskaitos 71 punkte ir pailiustruota jos 10 priede, turėtas omenyje lygiavertės sumos, kurią *Intel* laikė atitinkančia platformos naudojimo vertę, o ne *Intel* sąnaudų, susijusių su tokia platforma ar jos pakeitimu, įvertinimas. Be to, Shapiro-Hayes papildomos ataskaitos 70 punkte ir jos 9 priede buvo apskaičiuota garantijos pratęsimui sąnaudų vertė, lygi 1,7 mln. USD. Šiomis aplinkybėmis nereikia priimti sprendimo dėl dr. Hayes per 2020 m. teismo posėdį pateiktų teiginių, kad dėl nedidelio x86 mikroprocesorių veikimo sutrikimų skaičiaus garantijos pratęsimas nuo vieno iki trejų metų nenulėmė didelių papildomų sąnaudų.
- 453 Antra, kiek tai susiję su tripliko D.42 priede pateiktomis lentelėmis, pažymėtina, kad nors jomis remiantis galima *Intel* sąnaudas susieti su atlygiu *Lenovo*, iš jų nematyti, jog ginčijamame sprendime nurodytos platinimo platformos dalinio pakeitimo bendros sąnaudos sudarė 24 mln. USD. Bet kuriuo atveju negalima atmesti galimybės, kad šiuo dokumentu galėjo būti siekiama palankiai pristatyti pasiūlymą per derybas su *Lenovo*.

- 454 Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į Komisijos padarytas vertinimo klaidas, nereikia vertinti tam tikrų papildomų *Intel* argumentų, susijusių su klausimu, ar AMD faktiškai turėjo platformą Kinijoje, nes įmonės AMD padėtis bet kuriuo atveju neturėjo lemiamos reikšmės atliekant AEC analizę.
- 455 Vadinasi, darytina išvada, kad Komisija padarė klaidą, kai apskaičiuodama *Intel* įmonei *Lenovo* pasiūlytą dvejetainę atlygį natūra rėmėsi atitinkamai 20 mln. USD ir 24 mln. USD sumomis, kurių pagrindu apskaičiavo, kad nuolaidų suma buvo lygi 180 mln. USD. Taigi pati 180 mln. USD suma yra klaidinga.
- 456 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 1507 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, jog išvados, kurias ji padarė vertindama galimybę įmonei *Lenovo* suteiktomis nuolaidomis sukelti išstūmimo poveikį, buvo grindžiamos reikalingo vienetų skaičiaus ir ginčytino vienetų skaičiaus palyginimu, atliktu minėto sprendimo 1478 konstatuojamojoje dalyje, ir 1479–1506 konstatuojamosiose dalyse išdėstytais argumentais, kuriuose pateikta alternatyvi reikalaujamos bendros stalinių kompiuterių ir nešiojamųjų kompiuterių rinkos dalies analizė. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 1472, 1478 ir 1503–1506 konstatuojamųjų dalių, tiek atlikdama minėtą palyginimą, tiek taikydama alternatyvų kriterijų Komisija atsižvelgė į 180 mln. USD sąlyginę dalį, kai analizavo reikalaujamos dalies apibrėžimą, siekdama palyginti su ginčytina x86 mikroprocesorių vienetų dalimi. Taigi klaida, padaryta apskaičiuojant atlygį natūra, kurią *Intel* pasiūlė *Lenovo*, turėjo įtakos visoms šiam pirminės įrangos gamintojui suteiktų nuolaidų analizės sudedamosioms dalims.
- 457 Vadinasi, nesant reikalo vertinti *Intel* argumentų dėl ginčytino vienetų skaičiaus, į kurią reikia atsižvelgti, pagrįstumo, reikia konstatuoti, kad Komisija teisiškai pakankamai neįrodė ginčijamo sprendimo 1507 konstatuojamojoje dalyje padarytos išvados, jog 2007 m. *Intel* nuolaidos galėjo turėti antikonkurencinį išstūmimo poveikį, nes net ir toks pat produktyvus konkurentas nebūtų gebėjęs patenkinti *Lenovo* poreikių, susijusių su nešiojamiesiems kompiuteriams skirtų x86 mikroprocesorių įsigijimu.

e) Dėl tariamų klaidų, padarytų AEC kriterijų taikant įmonei „MSH“

- 458 Ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime pateiktoje AEC kriterijaus taikymo įmonei MSH analizėje ne tik buvo pervertintos *Intel* VIS, bet ir padarytos dvi klaidos, susijusios, pirma, su „dvigubos sąlyginės nuolaidos“ metodu (toliau – dvigubos nuolaidos metodas) ir, antra, su sąlygine mokėjimų dalimi. Ištaisius vieną iš šių klaidų, būtų įrodyta, kad MSH atitiko AEC kriterijų.
- 459 Bendrasis Teismas mano, kad pirmiausia reikia išnagrinėti argumentų, kuriais siekiama įrodyti, kad taikydama dvigubos nuolaidos metodą Komisija padarė klaidą, pagrįstumą.
- 460 Ieškovė iš esmės ginčija duomenų, kuriais remtasi taikant tą metodą, svarbą ir Komisijos ja remiantis padarytas išvadas.
- 461 Komisija savo ruožtu mano, kad visi argumentai turi būti atmesti, nes taikant dvigubos nuolaidos metodą nebuvo padaryta jokios klaidos.

- 462 Komisija tvirtina, pirma, jog tam, kad galėtų pardavinėti tam tikro prekių ženklo kompiuterius įmonei MSH, toks pat produktyvus konkurentas turėtų įsitikinti ne tik tuo, kad MSH yra pasiruošusi įsigyti kompiuterius, kuriuose įdiegti jo mikroprocesoriai, bet visų pirma tuo, kad tam tikri pirminės įrangos gamintojai yra pasirengę šiuos kompiuterius gaminti. Taigi *Intel* veiksmai skirtingais tiekimo grandinės lygmenimis galėtų turėti kumuliacinį poveikį.
- 463 Antra, Komisija teigia, kad siekiant įrodyti, jog *Intel* mokėjimai įmonei MSH galėjo turėti antikonkurencinį išstūmimo iš rinkos poveikį, kai jie buvo atliekami kartu su *Intel* veiksmais pirminės įrangos gamintojo atžvilgiu, pakanka įrodyti šį potencialų poveikį remiantis pavyzdžiu, atspindinčiu sąlyginį *Intel* mokėjimą vienam pirminės įrangos gamintojui, nekartojant to paties veiksmo kiekvieno pirminės įrangos gamintojo atžvilgiu.
- 464 Trečia, ginčijamame sprendime nagrinėjami visi *Intel* mokėjimai MSH ir nepaslėpti *Intel* apribojimai, be kita ko, taikyti nešiojamiesiems *Lenovo* kompiuteriams, kuriuose įdiegti AMD pagaminti x86 mikroprocesoriai, per laikotarpį nuo 2006 m. birželio mėn. iki gruodžio mėn.
- 465 Be to, Komisija teigia, kad atsiliepimo į ieškinį B.31 priede išsamiai analizuojami kiti *Intel* argumentai. Jame iš esmės įrodoma, kad ginčijamame sprendime tinkamai pagrindžiama aplinkybė, jog per atitinkamą ketvirtį įmonei NEC suteiktos nuolaidos yra būdingos visam nagrinėjamam laikotarpiui, kad neįtikėtina, jog NECCI būtų galėjusi patiekti visą ginčytiną MSH dalį ir kad ginčijamas sprendimas nėra grindžiamas prielaida, jog 100 % nuolaidų, kurias *Intel* suteikė NEC, buvo sąlyginės.
- 466 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, kaip nurodė ieškovė, ginčijamo sprendimo 1565 konstatuojamojoje dalyje Komisija pirmiausia konstatavo, jog iš minėto sprendimo 1564 konstatuojamojoje dalyje pateiktos lentelės Nr. 58 matyti, kad, taikant įprastą skaičiavimo metodą, 1997, 1998 ir 2000 metais *Intel* nebūtų atitikusi AEC kriterijaus. Taigi, kaip iš esmės teigia ieškovė, Komisija bent jau netiesiogiai pripažino, kad, taikant įprastą skaičiavimo metodą, faktinė kaina, apskaičiuota atsižvelgiant į sąlyginius *Intel* mokėjimus MSH, visu tariamo pažeidimo laikotarpiu, t. y. nuo 2002 m. iki 2007 m., buvo daug didesnė nei VIS.
- 467 Antra, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 1561 ir 1566 konstatuojamųjų dalių, Komisija vis dėlto pritaikė AEC kriterijų, manydama, kad tuo atveju, kai *Intel* suteikė sąlyginę nuolaidą pirminės įrangos gamintojui, toks pat produktyvus konkurentas būtų turėjęs atlikti du mokėjimus: vieną – siekdamas užsitikrinti ginčytiną pirminės įrangos gamintojo dalį, kitą – siekdamas įsitikinti, kad gaus ginčytiną MSH dalį. Atsižvelgdama į šią dvigubą nuolaidą Komisija ginčijamo sprendimo 1568 konstatuojamojoje dalyje padarė išvadą, kad *Intel* neatitiko AEC kriterijaus per visą inkriminuojamą laikotarpį, išskyrus 2004 m.
- 468 Taigi iš minėtų ginčijamo sprendimo konstatuojamųjų dalių matyti, kad dera remtis prielaida, jog *Intel* atitiko AEC kriterijų taikant įprastą skaičiavimo metodą, ir kad tik atsižvelgdama į dvigubos nuolaidos buvimą Komisija, remdamasi savo pačios duomenimis, galėjo įrodyti, kad *Intel* mokėjimai įmonei MSH galėjo turėti antikonkurencinį išstūmimo iš rinkos poveikį per visą inkriminuojamą laikotarpį, išskyrus 2004 m.
- 469 Dėl šių faktinių aplinkybių vertinimo pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovė neginčija paties dvigubo nuolaidų metodo. Iš esmės ji pripažįsta, jog tam, kad galėtų pardavinėti tam tikro prekių ženklo kompiuterius MSH, toks pat produktyvus konkurentas turėjo įsitikinti ne tik tuo, kad MSH

buvo pasirengusi įsigyti kompiuterius su jos mikroprocesoriais, bet ir visų pirma tuo, kad pirminės įrangos gamintojai buvo pasirengę tokius kompiuterius gaminti. Taigi *Intel* veiksmai skirtingais tiekimo grandinės lygmenimis galėjo turėti kumuliacinį poveikį.

- 470 Kita vertus, ieškovė ginčija duomenis, kuriuos Komisija naudojo atlikdama savo skaičiavimus. Kaip pažymi ieškovė, ginčijamame sprendime dvigubos nuolaidos dydis apskaičiuojamas darant prielaidą, kad kiekvienam pirminės įrangos gamintojui, kuris tiekia prekes MSH, buvo taikoma sąlyginė nuolaida, prilygstanti bendrai įmonei NEC per 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį pritaikytai nuolaidai, ir kad jis būtų netekęs visos šios nuolaidos, jeigu MSH būtų pradėjusi pardavinėti kompiuterius su AMD pagamintais x86 mikroprocesoriais. Darydama prielaidą, kad 100 % MSH pritaikytų nuolaidų buvo sąlyginės, Komisija padarė išvadą, kad per visą inkriminuojamą laikotarpį, išskyrus 2004 m., *Intel* taikytomis nuolaidomis buvo daromas tokio pat produktyvus konkurento išstūmimo iš rinkos poveikis.
- 471 Bendrasis Teismas mano, kad šiai analizei būdingi du trūkumai, kurių kiekvienas gali paneigti AEC analizės MSH atžvilgiu, pagrįstos nuolaidomis, kurias *Intel* per 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį suteikė NEC, rezultatus.
- 472 Iš tikrųjų, pirma, kaip teigia ieškovė, ginčijamo sprendimo 1566 ir 1567 konstatuojamosiose dalyse Komisija daro prielaidą, kad nuolaidos, kurias ieškovė suteikė NEC, tinkamai atspindi sąlygines nuolaidas, taikytas visiems kompiuteriams su *Intel* mikroprocesoriais, kuriuos MSH įsigijo iš visų pirminės įrangos gamintojų. Ši prielaida nėra niekaip pagrįsta.
- 473 *Intel* pabrėžia, o Komisija tam neprieštarauja, kad 2002–2007 m. MSH iš NEC įsigijo tik 4 % jos poreikiams tenkinti reikalingų kompiuterių ir kad pagrindiniai pirminės įrangos gamintojų kompiuterių tiekėjai įmonei MSH, be NEC, 2002–2007 m. buvo *Fujitsu*, *Acer*, *HP*, *Compaq*, *Toshiba* ir *Medion*. Komisijos pozicija neišvengiamai grindžiama bent jau prielaida, kad MSH įsigijo kompiuterius ne vien iš NEC, bet ir iš kitų pirminės įrangos gamintojų.
- 474 Komisija neteigia ir neįrodo, kad *Intel* suteikė vienam iš kitų pirminės įrangos gamintojų, iš kurių MSH pirkto prekes, sąlygines nuolaidas privatiems asmenims skirtų kompiuterių segmente, kurių taikymo sąlygos buvo panašios į sąlygas, taikytas įsigyjant kompiuterius iš NEC.
- 475 Taigi atrodo, kad ginčijamame sprendime dvigubos nuolaidos metodo analizė buvo grindžiama nuolaidomis, kurias *Intel* taikė NEC vieną ketvirtį, per kurį įvyko tik tam tikra dalis MSH įsigijimų. Vadinas, kaip teigia ieškovė, reikia manyti, kad Komisijos prielaida, jog visi MSH tiekėjai naudojami esminėmis sąlyginėmis nuolaidomis, tapaçiomis sąlyginėms nuolaidoms, kurios buvo taikomos NEC, neturi pagrindo ir bet kuriuo atveju nėra niekaip patvirtinta.
- 476 Šią išvadą taip pat patvirtina ginčijamo sprendimo 1566 konstatuojamosios dalies formuluotė, kurioje siekdama iliustruoti dvigubos nuolaidos metodą Komisija tvirtina, kad „[2008 m.] papildomame prieštaravimo pareiškime buvo pateiktas NEC, kaip šią padėtį atspindinčios kompiuterinės įrangos gamintojos, pavyzdys“, kaip nustatyta to paties sprendimo 1567 konstatuojamojoje dalyje, kurioje Komisija nurodo, kad „4.2.3.4 skirsnyje buvo įvertintos sąlyginės nuolaidos, kurias *Intel* taikė NEC per 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį (kadangi tai vienintelis ketvirtis, apie kurį Komisija turi pakankamai duomenų, kad išnagrinėtų, ar nuolaidomis galima išstumti tokį pat produktyvų konkurentą iš rinkos)“. Taigi iš šių ginčijamo sprendimo konstatuojamųjų dalių matyti, kad Komisija, atrodo, rėmėsi NEC pavyzdžiu ir vieninteliu ketvirčiu ne tik dėl jo reikšmingumo, bet dėl to, kad tai buvo vienintelis ketvirtis, apie kurį ji galėjo gauti informacijos, reikalingos su MSH susijusiai AEC analizei atlikti.

- 477 Šiuo klausimu Komisija tvirtina, kad pakanka nurodyti vienintelį reprezentatyvų pavyzdį, nes AEC kriterijus taikomas tik siekiant įrodyti galimą tam tikros komercinės veiklos antikonkurencingumą, o ne šiuo metu daromą poveikį. Vis dėlto Bendrasis Teismas mano, kad pasirinkdama kiekybinį metodą šiam antikonkurencingumui įrodyti Komisija turi įsitikinti, kad naudojami duomenys yra patikimi, ir bent jau paaiškinti, kodėl tokie duomenys gali būti ekstrapoliuojami. Komisija neįrodė, kad NEC duomenys buvo „reprezentatyvūs“ visų pirminės įrangos gamintojų atžvilgiu.
- 478 Antra ir bet kuriuo atveju, kaip teigia ieškovė, Komisijos analizėje daroma prielaida, kad NEC ir visi kiti MSH tiekiantys pirminės įrangos gamintojai 1997–2007 m. pasinaudojo sąlyginėmis nuolaidomis, identiškomis NEC vienintelį ketvirtį gautoms sąlyginėms nuolaidoms. Taigi tai reiškia, kad, darant prielaidą, jog 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį NEC suteiktos nuolaidos yra reprezentatyvios visiems pirminės įrangos gamintojams, jos liko nepakitusios dešimties metų laikotarpiu. Pirma, Komisija visiškai neįrodė, kad taip buvo. Vienintelis pateisinimas, kuriuo, atrodo, remiasi Komisija, yra pateiktas ginčijamo sprendimo 1567 konstatuojamojoje dalyje, pagal kurią vieninteliai jos turimi duomenys buvo susiję su NEC gautomis nuolaidomis per 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį. Vis dėlto, kaip pabrėžia ieškovė, tai, kad Komisija negali gauti papildomų įrodymų, jai nėra pagrindas savo išvadas pagrįsti preziumuojamais faktais. Antra, reikia priminti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 404–411 punktų, buvo įrodyta, jog, kiek tai susiję su NEC, Komisija padarė vertinimo klaidą, kai 2002 m. ketvirtojo ketvirčio skaičiavimų rezultatus ekstrapoliavo visam tariamo pažeidimo laikotarpiui.
- 479 Taigi, nesant reikalo priimti sprendimo dėl kitų šalių argumentų, kaip antai nurodytų šio sprendimo 458–465 punktuose, reikia konstatuoti, kad Komisija padarė klaidą, kai nusprendė, jog sąlyginės nuolaidos, kurias *Intel* taikė NEC per 2002 m. ketvirtąjį ketvirtį, yra pakankami duomenys, kad būtų galima AEC kriterijų taikyti MSH per visą pažeidimo laikotarpį.
- 480 Kadangi Komisija neįrodė, kad ekstrapoliacijos sąlygos buvo įvykdytos, reikia konstatuoti, jog, nesant reikalo priimti sprendimo dėl antrojo argumento, susijusio su sąlygine mokėjimų dalimi (žr. šio sprendimo 458 punktą), ieškovė pagrįstai teigia, jog taikant AEC kriterijų MSH buvo padaryta vertinimo klaida, taikoma visam nagrinėjamam laikotarpiui.
- 481 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Komisija teisiškai pakankamai neįrodė ginčijamo sprendimo 1573 konstatuojamojoje dalyje padarytos išvados, kad, remiantis to paties sprendimo 1559–1572 konstatuojamosiose dalyse pateiktais argumentais, nuo 1997 m. paskutinio ketvirčio iki 2008 m. vasario 12 d. *Intel* atliktais mokėjimais MSH tiek savaime, tiek kaip papildančiu *Intel* elgesio kitų rinkos dalyvių atžvilgiu veiksmu galėjo būti padarytas antikonkurencinis išstūmimo poveikis, nes net tokiam pat produktyviam konkurentui būtų sutrukdyta patekti į nagrinėjamą rinkos dalį, pagrįstumo.

f) Išvados dėl AEC kriterijaus

- 482 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta šio sprendimo 179–480 punktuose, net nesant reikalo įvertinti įvairių ieškovės teiginių, susijusių su sąnaudų analize, reikia pritarti ieškovės argumentui, kad ginčijamame sprendime Komisijos atlikta AEC analizė yra klaidinga.

C. Dėl argumento, kad ginčijamame sprendime nebuvo deramai išnagrinėti sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodyti kriterijai ir į juos neatsižvelgta

- 483 Ieškovės ir ACT teigimu, ginčijamame sprendime Komisijos padarytose išvadose dėl galimybės *Intel* nuolaidomis išstumti konkurentus iš rinkos tinkamai neatsižvelgta į visus kriterijus, kuriuos Teisingumo Teismas nustatė sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte. Dėl to, kad nebuvo atsižvelgta į bent vieną iš jų, Bendrasis Teismas turėtų panaikinti ginčijamą sprendimą.
- 484 Ieškovė ir ACT tvirtina, kad bent trys iš šių penkių kriterijų nebuvo tinkamai išnagrinėti. Jų nuomone, nors ginčijamame sprendime pateikiama sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodytų pirmojo ir trečiojo kriterijų, t. y. *Intel* dominuojančios padėties atitinkamoje rinkoje svarbos ir *Intel* nuolaidų suteikimo sąlygos ir tvarkos, analizė, bet kuriuo atveju taip nėra kalbant apie kriterijus, susijusius su rinkos aprėptimi, nuolaidų taikymo trukme ir dydžiu bei tokių pat produktyvių konkurentų išstūmimo iš rinkos strategijos buvimu.

1. Dėl rinkos aprėpties

- 485 Ginčijamo sprendimo 1577 konstatuojamojoje dalyje, esančioje 4.2.4 skirsnyje, skirtame *Intel* nuolaidomis pasinaudojusių kompiuterinės įrangos gamintojų strateginei svarbai, Komisija iš esmės pabrėžė, kad dėl užimamos rinkos dalies, didelio vaidmens pelningiausiame rinkos segmente ir galios įteisinti naujo procesoriaus patekimą į rinką tam tikri pirminės įrangos gamintojai, šiuo atveju – *Dell* ir *HP* – buvo strategiškai svarbesni už kitus x86 mikroprocesorių gamintojus patekimo į rinką atžvilgiu. Be to, ginčijamo sprendimo 1597 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad pirminės įrangos gamintojai, kuriems buvo skirti *Intel* veiksmai, užėmė didelę rinkos dalį, taip pat buvo strategiškai svarbesni už kitus, todėl visa tai rinkai darė didesnę įtaką nei įtaka, kuri būtų padaryta tik susumavus jų rinkos dalis. Tuo remdamasi ji padarė išvadą, kad piktnaudžiavimo aprėptis turėjo būti laikoma reikšminga.
- 486 Ieškovė ir ACT iš esmės teigia, kad ginčijamo sprendimo 1597 konstatuojamojoje dalyje apsiribojant teiginiu, jog pirminės įrangos gamintojai, kuriems buvo skirti *Intel* veiksmai, užėmė didelę rinkos dalį, kad jie buvo strategiškai svarbiausi ir visa tai turėjo didesnę įtaką visai rinkai nei įtaka, kuri būtų padaryta tik sudėjus jų rinkos dalis, ginčijamame sprendime nebuvo tinkamai atsižvelgta į aprėpties kriterijų, siekiant išnagrinėti, ar *Intel* nuolaidos ir mokėjimai galėjo išstumti konkurentą iš rinkos.
- 487 Be to, ieškovė pažymi, kad ši išvada ginčijamame sprendime buvo padaryta po to, kai to sprendimo 1001 konstatuojamojoje dalyje buvo nuspręsta, jog *Intel* nuolaidos ir mokėjimai atitinka piktnaudžiavimo kriterijus, nors pagal sprendimą dėl apeliacinio skundo reikalaujama, kad prieš konstatuodama piktnaudžiavimą Komisija išnagrinėtų rinkos aprėptį. Be to, ieškovė ir ACT mano, kad įrodymai, kuriais rėmėsi Komisija, nebuvo pakankami, kad būtų galima nuspręsti, jog *Intel* elgesys apėmė didelę rinkos dalį.
- 488 Komisija ginčija ieškovės pateiktų argumentų pagrįstumą.
- 489 Pirma, ji pažymi, kad rinkos aprėptis buvo nagrinėjama ginčijamo sprendimo 4.2.4 skirsnyje, atsižvelgiant į *Intel* nuolaidomis pasinaudojusių pirminės įrangos gamintojų strateginę reikšmę. Komisija ypač pabrėžia aplinkybę, kad nors sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte rinkos aprėptis nurodoma tik kaip vienas iš veiksnių, šis veiksnys turi būti taikomas nagrinėjant kiekvieną bylą, o nagrinėjamu atveju į rinkos aprėpties dalies strateginę reikšmę reikia atsižvelgti vertinant šį veiksnių kaip įrodymą, jog *Intel* taikytomis lojalumo nuolaidomis galima išstumti konkurentus. Be

to, reikėtų atsižvelgti į aplinkybę, jog *Intel* buvo neišvengiama kompiuterinės įrangos gamintojų prekybos partnerė, taigi darė didelę įtaką savo klientams, nes buvo nerealistiška tikėtis, kad jie rinksis tik arba daugiausia AMD produktų asortimentą.

- 490 Antra, Komisija teigia, kad, kalbant apie rinkos aprėptį, ieškovė nebesiremia ieškinio 115 punkte suformuluotu teiginiu, kad rinkos aprėptis per vienus metus neviršijo 2 %, bet, atrodo, sutinka su tuo, kad Bendrasis Teismas pirminio sprendimo 194 punkte konstatavo, jog rinkos aprėptis pažeidimo darymo laikotarpiu vidutiniškai sudarė 14 %, ir nurodo, kad iš tam tikrų įrodymų būtų galima daryti išvadą, jog pirminės įrangos gamintojų rinkos dalys, kuriose buvo taikomos ginčijamos nuolaidos, sudarė daugiau kaip 25 %.
- 491 Trečia, dėl *Intel* pastabose pateikto priekaišto, kad ginčijamo sprendimo 1597 konstatuojamojoje dalyje išdėstytas teiginys buvo suformuluotas po to, kai to sprendimo 1001 konstatuojamojoje dalyje buvo konstatuota, kad jos taikytos nuolaidos ir mokėjimai atitiko piktnaudžiavimo kriterijus (žr. šio sprendimo 487 punktą), Komisija mano, kad ieškovė iškraipo ginčijamą sprendimą. Iš tiesų to sprendimo 1001 konstatuojamoji dalis grindžiama 1979 m. vasario 13 d. Sprendimu *Hoffmann-La Roche / Komisija* (85/76, EU:C:1979:36), pagal kurį lojalumo nuolaidomis pažeidžiamas SESV 102 straipsnis. Vis dėlto, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 1597 konstatuojamojoje dalyje, Komisija pabrėžia, kad vėlesnė analizė rodo, jog orientavimasis į strateginiu požiūriu tokius pat svarbius pirminės įrangos gamintojus turi didesnę poveikį visai rinkai nei tas, kuris būtų pasiektas tik bendrai sudėjus jų rinkos dalis. Iš to matyti, kad piktnaudžiavimo apimtis turi būti laikoma „reikšminga“, o ginčijamo sprendimo 1616 konstatuojamojoje dalyje daroma bendra išvada, kad nuolaidomis užsitikrintas lojalumas turėjo papildomą poveikį, kuris gerokai sumažino kitų rinkos dalyvių galimybę konkuruoti ir pardavinėti savo produktus pabrėžiant, kad jų gaminami x86 mikroprocesoriai yra kokybiški.
- 492 Reikia priminti, kad iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkto matyti, jog rinkos dalis, kurioje taikyti ginčijami veiksmai, yra vienas iš kriterijų, į kuriuos turi atsižvelgti Komisija, vertindama galimybę sąlyginėmis nuolaidomis ir mokėjimais išstumti konkurentus iš rinkos (žr. šio sprendimo 119 ir 125 punktus).
- 493 Pirma, šios bylos aplinkybėmis negalima atmesti to, kad ginčijamo sprendimo 4.2.4 punktas, susijęs su pirminės įrangos gamintojų, pasinaudojusių *Intel* nuolaidomis, strategine svarba, gali būti reikšmingas nagrinėjant rinkos aprėptį. Nagrinėjant galimybę taikant nuolaidas išstumti konkurentus iš rinkos tame punkte analizuojami tam tikri *a priori* svarbūs veiksniai, kaip antai tam tikros tikslinės kainų nustatymo praktikos taikymas pelningiausiems rinkos segmentams arba svarbiausių rinkos dalyvių galios įteisinti tam tikrą produktą panaudojimas konkurento nenaudai.
- 494 Vis dėlto, priešingai, nei teigia Komisija, neatsižvelgiant į tai, ar ginčijamo sprendimo 1597 konstatuojamojoje dalyje išdėstyta išvada buvo suformuluota po to, kai to sprendimo 1001 konstatuojamojoje dalyje buvo konstatuota, jog *Intel* nuolaidos ir mokėjimai atitiko piktnaudžiavimo kriterijus, reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 4.2.4 skirsnio, susijusio su įrangos gamintojų, kurie naudojami *Intel* nuolaidomis, strategine svarba, turinys, konkrečiai jo 1597 straipsnis, kuriuo Komisija remiasi darydama išvadą, kad rinkos aprėpties rodiklis buvo išnagrinėtas, negali būti vertinamas kaip nagrinėjamos bylos aplinkybėmis savaime pakankama rinkos aprėpties, susijusios su ginčijamais veiksmais, analizė, kaip tai suprantama pagal sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punktą.

- 495 Neatsižvelgiant į tai, kad Komisija rėmėsi tam tikrų pirminės įrangos gamintojų turimomis rinkos dalimis, ir darant prielaidą, kad Komisija, užuot nagrinėjusi ginčijamų veiksmų rinkos aprėpties lygį, galėtų teisėtai remtis tik kai kurių pirminės įrangos gamintojų turimomis rinkos dalimis, kaip nurodyta sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte, ginčijamo sprendimo 1578–1580 konstatuojamosiose dalyse atsižvelgiama tik į *Dell* ir HP rinkos dalis, kaip nurodo ieškovė ir ACT, atmetant kitus su ginčijamais veiksmais susijusius pirminės įrangos gamintojus. Reikia pridurti, kad rinkos dalys, į kurias buvo atsižvelgta, apima tik laikotarpį nuo pirmojo 2003 m. ketvirčio iki paskutiniojo 2005 m. ketvirčio. Taigi minėtas sprendimas ne tik apima tik vieną viso laikotarpio dalį (2002 m. spalio mėn.–2007 m. gruodžio mėn.), bet jame taip pat neatsižvelgta į 2006–2007 m. laikotarpį, kuris susijęs su *Lenovo* ir MSH. Galiausiai, kaip nurodo ieškovė ir ACT, iš ginčijamo sprendimo 1578–1580 konstatuojamųjų dalių matyti, kad rinkos dalys, kuriomis rėmėsi Komisija, apima visus *Dell* ir HP pasaulinės rinkos dalių segmentus, nepaisant to, kad, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 1 straipsnio b punkte, vieninteliai ginčijami veiksmai HP atžvilgiu buvo susiję su įmonėms skirtais stalniais kompiuteriais.
- 496 Antra, savo pagrindinėse pastabose Komisija remiasi tuo, kad Bendrasis Teismas pirminio sprendimo 194 punkte konstatavo, jog pažeidimo laikotarpiu rinkos aprėptis buvo lygi vidutiniškai 14 %, ir teigia, kad iš tam tikrų įrodymų galima daryti išvadą, jog pirminės įrangos gamintojų, kuriems taikytos ginčijamos nuolaidos, užimtos rinkos dalys sudarė daugiau kaip 25 %. Ji taip pat nurodo, kad „*Intel* skundas, jog Komisija rėmėsi HP rinkos dalimi visuose rinkos segmentuose, yra nepagrįstas; [kad] [ginčijamame] sprendime nesiremiama jokiais konkrečiais su HP susijusiais duomenimis ir [kad], priešingai, nei teigia *Intel*, [pirminiame] sprendime nurodyta 14 % vidutinė aprėptis <...> neapima įmonei HP suteiktų konkrečiam segmentui skirtų lojalumo nuolaidų“.
- 497 Vis dėlto Komisijos argumentas, grindžiamas tuo, kad Bendrasis Teismas pirminio sprendimo 194 punkte konstatavo, jog pažeidimo padarymo laikotarpiu rinkos aprėptis vidutiniškai sudarė 14 %, o ieškovė to neginčijo, arba kad pirminės įrangos gamintojų, kuriems buvo suteiktos ginčijamos nuolaidos, turėtos rinkos dalys sudarė daugiau nei 25 %, turi būti atmestas.
- 498 Reikia konstatuoti, kad ginčijamame sprendime išnagrinėjus rinkos aprėptį 14% ar 25% rinkos dalys visiškai nebuvo nurodytos. Taigi, ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolės tikslais Bendrasis Teismas negali remtis ginčijamų veiksmų rinkos aprėptimis, net jeigu jos būtų grindžiamos byloje esančiais įrodymais, nes jie nebuvo nurodyti ginčijamame sprendime ir Komisija iš esmės negalėjo jais remtis.
- 499 Vadinasi, nesant reikalo priimti sprendimo dėl Komisijos argumentų, susijusių su HP rinkos dalimi, reikia konstatuoti, kad Komisija nenustatė ginčijamų veiksmų rinkos aprėpties, nors privalėjo tai padaryti pagal sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punktą. Reikia pridurti, kad tai, be kita ko, prieštarauja jos pačios gairėms dėl bylų, kurioms taikomas SESV 102 straipsnis, analizės, visų pirma Įgyvendinimo prioritetų taikant [SESV 102 straipsnį] dominuojančių įmonių piktnaudžiaujamam antikonkurenciniam elgesiui gairių (OL C 45, 2009, p. 7) 20 punktui.
- 500 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškovė ir ACT teisingai tvirtina, jog ginčijamame sprendime padaryta klaidų, nes jame tinkamai neišnagrinėtas ginčijamų veiksmų rinkos aprėpties dalies kriterijus.

2. Dėl nuolaidų trukmės ir dydžio

- 501 Ieškinyje ir savo pagrindinėse pastabose *Intel* kritikuoja tai, kad ginčijamame sprendime neišanalizuota, pirma, siūlytų sąlyginių nuolaidų ir mokėjimų trukmė ir, antra, jų dydis. Ji, be kita ko, teigia, kad, vertinant nagrinėjamų nuolaidų daromą išstūmimo poveikį tiek pat produktyviam konkurentui, neįmanoma susieti trumpalaikių susitarimų su pirminės įrangos gamintojais ir MSH. Jos teigimu, tam reikia atsižvelgti į kiekvieno iš šių susitarimų taikymo trukmę.
- 502 Komisija teigia, kad *Intel* nuolaidų ir įvairių mokėjimų suteikimo kiekvienam pirminės įrangos gamintojui sąlygos buvo išnagrinėtos ginčijamo sprendimo VII.4.2.2 skirsnyje. Šioje analizėje išnagrinėtos išimtinių ar beveik išimtinių teisių suteikimo sąlygų, kuriomis buvo atliekami mokėjimai ir taikomos nuolaidos, pobūdis ir taikymo metodas, nuolaidų dydžiai, galiausiai – lemiamas mokėjimų ir nuolaidų sąlygų pobūdis kiekvienam pirminės įrangos gamintojui bei MSH, jiems vertinant galimybę dalį x86 mikroprocesorių įsigyti iš AMD. Konkrečiai kalbant, atsiliepime į ieškinį Komisija pabrėžia, kad trumpas pranešimo apie tam tikrų susitarimų, be kita ko, su HP, nutraukimą laikotarpis nepakeitė žalingo poveikio konkurencijai. Taigi, jeigu *Intel* būtų nutraukusi HPA susitarimus dėl to, kad HP pažeidė savo beveik išimtinio tiekimo pareigą, HP būtų praradusi nuolaidas už visą likusį susitarimo galiojimo laikotarpį ir, bent jau potencialiai, jo pratęsimo laikotarpį.
- 503 Savo pagrindinėse pastabose Komisija iš esmės teigia, kad ieškovė neginčijo pirminio sprendimo dalies, kuri reikšminga atsižvelgiant į sprendimą dėl apeliacinio skundo, t. y. išvadas, suformuluotas minėto sprendimo 195 punkte, kuriame Bendrasis Teismas išnagrinėjo susitarimų dėl nuolaidų galiojimo trukmės poveikį galimybei jomis išstumti konkurentus iš rinkos. Taigi Komisija mano, kad pirminio sprendimo 195 punkto išvados, kad *Intel* susitarimų trukmė neturėjo neigiamos įtakos galimybei jais išstumti konkurentus, turi būti laikomos galutinėmis.
- 504 Komisija savo pagrindinėse pastabose dėl pirminio sprendimo 195 punkto taip pat teigia, kad nors *Intel* galėjo dar kartą pateikti prieštaravimą dėl ginčijamo sprendimo, kiek tai susiję su jos susitarimų trukmės vertinimu, nėra pagrindo nukrypti nuo pirminio sprendimo. Pirma, Komisijos teigimu, jeigu, kaip konstatuota ginčijamame sprendime, *Intel* neatitiko AEC kriterijaus, jos primygtinis argumentas, kad pirminės įrangos gamintojai galėtų nutraukti susitarimus dėl lojalumo nuolaidų, yra nelogiškas. Toks pat produktyvus konkurentas tiesiog negalėtų konkuruoti. Antra, net jeigu *Intel* atitiktų AEC kriterijų, tokiomis aplinkybėmis tokio pat produktyvaus konkurento pasiūlymui, skirtam pirminės įrangos gamintojo veiklai, būtų būdinga tai, kad jis turėtų sutikti su gerokai mažesniu nei *Intel* šių pardavimų pelningumu. Trečia, Komisija pakartojo, kad visa *Intel* lojalumo nuolaidų sistemos galiojimo trukmė yra veiksnys, susijęs su laikotarpiu, per kurį toks pat produktyvus konkurentas turėtų susitaikyti su šių pardavimų pelningumo sumažėjimu, „perimdamas pirminės įrangos gamintojų klientų bazę iš *Intel*“. Taigi HP atveju bet kuris konkurentas, norintis pakeisti *Intel*, turėtų būti pasirengęs pasiūlyti sąlygas, kuriomis būtų kompensuotas *Intel* nuolaidų praradimas bent jau per visą HPA1 susitarimo galiojimo laikotarpį. Be to, Komisija teigia, kad kiekvienos sutarčių su pirminės įrangos gamintojais serijos laikotarpis buvo pakankamai ilgas, kad *Intel* veiksmams galėtų būti išstumti konkurentai, nes šie susitarimai buvo susiję su pelningiausiais x86 mikroprocesorių pardavimo laikotarpiais, sutampančiais su naujo modelio gyvavimo ciklo pradžia. Ji taip pat nurodo, kad *Intel* veiksmų trukmė negali būti atskirta nuo jų eigos laiko požiūriu, nes jais buvo siekiama kompensuoti jos negebėjimą laiku pateikti techninį atsaką į AMD rinkai pateiktus 64 bitų x86 mikroprocesorius.

- 505 Per 2020 m. teismo posėdį Komisija pateikė Bendrajam Teismui dokumentą, susijusį su ginčijamo sprendimo konstatuojamosiomis dalimis, kuriose, jos nuomone, buvo įvertinti įvairūs sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte numatyti kriterijai, įskaitant trukmę.
- 506 Visų pirma reikia atmesti Komisijos pagrindinėse pastabose išdėstytą argumentą, kad priekaištai, grindžiami sąlyginių nuolaidų ir mokėjimų trukme ir dydžiu, yra nepriimtini. Pakanka pažymėti, kad ieškovės pagrindinėse ir papildomose pastabose išdėstyti argumentai šiuo klausimu aiškiai susiję su ieškinio 102 ir 111–114 punktuose išdėstytais argumentais. Taigi, remiantis šio sprendimo 106 punkte nurodyta jurisprudencija, šie priekaištai yra priimtini.
- 507 Antra, reikia konstatuoti, kad iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkto matyti, jog sąlyginių nuolaidų ir mokėjimų, kurie yra ginčijamų veiksmų dalykas, trukmės ir dydžio analizė yra vienas iš kriterijų, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant galimybę minėtais veiksmais išstumti konkurentus.
- 508 Pirma, ginčijamame sprendime Komisija iš tikrųjų kelis kartus išnagrinėjo su nuolaidų trukme susijusius įrodymus.
- 509 Visų pirma, ginčijamo sprendimo 1013–1035 konstatuojamosios dalys yra susijusios su laiko veiksmu taikant AEC kriterijų. Ginčijamo sprendimo 1015 ir 1017 konstatuojamosiose dalyse Komisija, be kita ko, nurodė, kad tam tikromis aplinkybėmis nuolaidų praktika per ketvirtį galėjo būti pakeista, o ginčijamo sprendimo 1017–1028 konstatuojamosiose dalyse tvirtino, kad dėl to, jog nagrinėjama rinka yra labai dinamiška, ir dėl atitinkamame sektoriuje vykdomų inovacijų tapo sunku ar net neįmanoma pateikti ilgalaikių prognozių. Be to, ginčijamo sprendimo 1025–1027 konstatuojamosiose dalyse daroma nuoroda į susitarimų trukmę ir į tai, kad reikia reguliariai „atgaivinti“ gamybos ciklus.
- 510 Toliau ginčijamo sprendimo 201 ir 202 konstatuojamosiose dalyse nurodyta, kad Komisija manė, jog kai kurios reikšmingos *Intel* ir pirminės įrangos gamintojų derybos buvo rengiamos kas ketvirtį. Šios derybos taip pat buvo susijusios su gana trumpu laikotarpiu, o tai leido bet kuriam tokiam pat produktyviam konkurentui lengviau pasiūlyti minėtiems pirminės įrangos gamintojams savo x86 mikroprocesorius. Be to, ginčijamo sprendimo 965–968 konstatuojamosiose dalyse Komisija išnagrinėjo *Intel* argumentą, kad dėl išankstinio įspėjimo apie HPA susitarimų nutraukimą prieš 30 dienų HP įgijo didesnę laisvę palyginti jos pasiūlymus su AMD pasiūlymais, atsakydama, kad šį argumentą galima atmesti dėl *Intel* turimo neišvengiamos prekybos partnerės statuso ir dėl jos nuolaidomis padaryto poveikio. Per 2020 m. teismo posėdį Komisija pabrėžė, kad tam tikrais atvejais, kiek tai susiję su HP, susitarimai su *Intel* buvo kelis kartus kas mėnesį atnaujinami. Kiek tai susiję su *Dell*, ginčijamo sprendimo 1227 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, jog dėl to, kad nebuvo sudaryta rašytinės sutarties su *Intel* dėl nuolaidų, teikiamų pagal konkurencijos suderinimo programą (Meet Competition Programme), dėl šių nuolaidų buvo „nuolat“ deramasi žodžiu, taigi *Intel* galėjo labai lanksčiai keisti nuolaidas.
- 511 Vis dėlto, pirma, ginčijamo sprendimo 1013–1035 konstatuojamosiomis dalimis siekta tikrai apibrėžti laikotarpį, kuriuo pirminės įrangos gamintojai turėjo priimti su planuojamų išigyti x86 mikroprocesorių poreikiu susijusius sprendimus, kaip prielaidą, kuria turėjo būti grindžiamas kiekvienam atitinkamam pirminės įrangos gamintojui taikomos ginčytinos nuolaidų dalies skaičiavimas. Iš to Komisija padarė išvadą, kad taikydama AEC kriterijų ji rėmėsi prielaida, jog atitinkamas laikotarpis buvo vieni metai.

- 512 Taigi laiko veiksnys šiuo atveju buvo naudojamas apskaičiuojant ginčytiną pirminės įrangos gamintojų dalį, kuri, kaip ginčytina dalis, vėliau turėjo būti lyginama su kitais AEC kriterijaus veiksniais, siekiant įvertinti galimybę ginčijamomis nuolaidomis sukelti išstūmimo iš rinkos poveikį. Taigi tokia analizė nėra nuolaidų taikymo trukmės, kaip veiksnio, kuriuo remiantis savaime galima įrodyti, kad jos gali sukelti išstūmimo poveikį, analizė.
- 513 Antra, iš ginčijamo sprendimo 201, 202, 965–968 ir 1227 konstatuojamųjų dalių matyti, kad Komisija išnagrino *Intel* atžvilgiu pirminės įrangos gamintojų priimtų įsipareigojimų, suteikiančių teisę į nuolaidas kaip veiksnius, galinčius palengvinti arba trukdyti naujam konkurentui patekti į rinką, trukmę ir formą, be kita ko, atsižvelgiant į minėtų įsipareigojimų aprėptį laiko atžvilgiu arba į *Intel* gebėjimą per trumpą laiką išmokėti arba pakoreguoti savo nuolaidas.
- 514 Vis dėlto, nors šie laiko veiksnio aspektai jai atrodė reikšmingi, ginčijamo sprendimo 201, 202, 965–968 ir 1227 konstatuojamosiose dalyse Komisija juos išnagrino tik glaustai. Ji nuodugnai ir išsamiai neišnagrino minėtų aspektų visų pirminės įrangos gamintojų atžvilgiu, tiek, kiek pagal juos buvo galima nustatyti ar sustiprinti *Intel* galimybes sukelti išstūmimo poveikį.
- 515 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija neišnagrino nuolaidų trukmės kaip veiksnio, kuris savaime reikšmingas siekiant nustatyti, ar ginčijama *Intel* kainų nustatymo praktika galėjo sukelti išstūmimo poveikį.
- 516 Antra, Komisija iš esmės teigia, kad nors AEC analizė neįrodo, kad ginčijamomis nuolaidomis galėjo būti daromas išstūmimo poveikis, derėtų atsižvelgti į visą laikotarpį, per kurį ieškovė pirminės įrangos gamintojams taikė nuolaidas ir mokėjimus už išimtinumą, ir kadangi *Lenovo* atveju nuolaidos buvo taikomos vienus metus, o kitiems pirminės įrangos gamintojams ir MSH – kelerius metus, tuo remiantis reikia daryti išvadą, jog *Intel* konkurentas x86 mikroprocesorių rinkoje turėjo sutikti su pelningumo sumažėjimu ir su gerokai mažesniu nei *Intel* šių pardavimų pelningumu. Šie argumentai grindžiami pirminio sprendimo 93 ir 195 punktais, taigi yra galutiniai.
- 517 Šiuo klausimu, viena vertus, iš šio sprendimo 81 punkto matyti, jog sprendimo dėl apeliacinio skundo rezoliucine dalimi panaikinamas visas pirminis sprendimas. Taigi Bendrasis Teismas po bylos grąžinimo turi iš naujo išnagrinti šalių argumentus dėl nuolaidų trukmės, nebūdamas saistomas pirminio sprendimo 93 ir 195 punktų, kurių jis nepakartojo.
- 518 Kita vertus, iš sprendimo dėl apeliacinio skundo 138 ir 139 punktų matyti, kad tuo atveju, kai atitinkama įmonė per administracinę procedūrą tvirtina, kad jos elgesys negalėjo sukelti konkurenciją ribojančio poveikio ir konkrečiai daryti išstūmimo iš rinkos poveikio, dėl kurio jai priekaištaujama, Komisija privalo įvertinti visus minėto sprendimo 139 punkte nurodytus kriterijus, o ne tik jame nustatytą kriterijų, susijusį su nuolaidų trukme. Taigi, nepaisant išvadų, kurias galima padaryti remiantis AEC kriterijumi, vien nuorodos į laikotarpį, per kurį buvo suteiktos nuolaidos pirminės įrangos gamintojams ir MSH, nepakanka galutinėms išvadoms dėl sukkelto išstūmimo poveikio pagrįsti.
- 519 Trečia, Komisija nepagrįstai teigia, kad *Intel* veiksmų trukmė negali būti atskirta nuo jų eigos laiko požiūriu, nes jais buvo siekiama kompensuoti jos negebėjimą laiku pateikti techninį atsaką į AMD rinkai pateiktus 64 bitų x86 mikroprocesorius. Dėl tų pačių priežasčių, kurios nurodytos šio sprendimo 518 punkte, vien šio argumento, net darant prielaidą, kad jis pateiktas ginčijamame sprendime, nepakanka galutinėms išvadoms dėl sukkelto išstūmimo poveikio pagrįsti.

520 Nesant reikalo priimti sprendimo dėl ieškovės argumentų, susijusių su nuolaidų dydžiais, iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija padarė klaidą, kai ginčijamame sprendime neišnagrinėjo nuolaidų taikymo trukmės kaip įrodymo, kuriuo remiantis galima nustatyti, kad ginčytina *Intel* kainų nustatymo praktika galėjo sukelti išstūmimo iš rinkos poveikį.

3. Išvados dėl atsižvelgimo į sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodytus kriterijus

521 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 485–520 punktuose, ir nesant reikalo nagrinėti ieškovės priekaištų, susijusių su nuolaidų dydžio kriterijais ir konkurentų išstūmimo iš rinkos strategija, darytina išvada, kad ieškovė pagrįstai teigia, jog ginčijamame sprendime Komisijos atliktoje kriterijų, nurodytų sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte, analizėje buvo padarytos kelios klaidos. Komisija deramai neišnagrinėjo kriterijaus, susijusio su ginčijamų veiksmų rinkos aprėptimi, ir tinkamai neatliko nuolaidų taikymo trukmės analizės.

D. Išvada dėl prašymo panaikinti ginčijamą sprendimą

522 Iš šio sprendimo 124–126 punktų matyti, kad nors rinkoje dominuojančią padėtį užimančios įmonės nustatyta nuolaidų sistema gali būti kvalifikuojama kaip konkurencijos ribojimas, nes, atsižvelgiant į jos pobūdį, galima preziumuoti konkurenciją ribojantį poveikį, šiuo klausimu vis dėlto kalbama apie paprastą prielaidą, o ne apie SESV 102 straipsnio pažeidimą *per se*, dėl kurio Komisija bet kuriuo atveju atleidžiama nuo antikonkurencinio poveikio tyrimo. Tuo atveju, jeigu dominuojančią padėtį užimanti įmonė, remdamasi patvirtinančiais įrodymais, per administracinę procedūrą teigia, kad jos elgesys negalėjo sukelti konkurenciją ribojančio poveikio, o ypač – sukelti jai inkriminuojamą išstūmimo poveikį, Komisija turi išnagrinėti galimybę taikant nuolaidų sistemą išstumti konkurentus, tuo tikslu taikydama penkis sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodytus kriterijus. Be to, kai Komisija taiko AEC kriterijų, tai yra vienas iš veiksmų, į kuriuos ji turi atsižvelgti, vertindama galimybę riboti konkurenciją taikant nuolaidų sistemą.

523 Nagrinėjamoje byloje ieškovė, remdamasi patvirtinančiais įrodymais, per administracinę procedūrą teigė, kad ginčijamos nuolaidos negalėjo sukelti išstūmimo iš rinkos poveikio, dėl kurio jai priekaištaujama. Ginčijamo sprendimo 1002–1573 konstatuojamosiose dalyse Komisija taikė AEC kriterijų, o atsižvelgdama į šio kriterijaus taikymo rezultatus minėto sprendimo 1574 ir 1575 konstatuojamosiose dalyse padarė išvadą, kad ginčijamos *Intel* nuolaidos ir mokėjimai galėjo sukelti antikonkurencinį išstūmimo poveikį, nes net ir tokiam pat produktyviam konkurentui būtų užkirstas kelias tiekti savo x86 mikroprocesorius *Dell*, *HP*, *NEC* ir *Lenovo* arba užtikrinti, kad *MSH* pardavinėtų kompiuterius, kuriuose būtų įdiegti x86 mikroprocesoriai.

524 Vis dėlto iš visko, kas išdėstyta, matyti, kad, pirma, ginčijamame sprendime atlikta AEC analizė yra klaidinga ir, antra, kalbant apie sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte paminėtus kriterijus, pažymėtina, jog Komisija tinkamai neišnagrinėjo ginčijamų veiksmų rinkos aprėpties dalies bei tinkamai neatliko nuolaidų trukmės analizės.

525 Dėl nuolaidų, kurios buvo suteiktos *HP*, reikia pažymėti, kad šio sprendimo 334 punkte nuspręsta, jog Komisija teisiškai pakankamai nepagrindė savo išvados, kad nuolaida, kurią 2002 m. lapkričio mėn.–2005 m. gegužės mėn. laikotarpiu *Intel* suteikė *HP*, galėjo sukelti antikonkurencinį išstūmimo poveikį, nes ji neįrodė, kad minėtas poveikis egzistavo laikotarpiu nuo 2002 m. lapkričio 1 d. iki 2003 m. rugsėjo 31 d. Net darant prielaidą, kad iš to reikėtų daryti išvadą, jog

AEC kriterijus galėtų būti laikomas įrodomuoju, kiek tai susiję su tam tikra 2002 m. lapkričio mėn.–2005 m. gegužės mėn. laikotarpio dalimi, tuo negalima teisiškai pakankamai įrodyti, kad HP taikytomis nuolaidomis buvo daromas išstūmimo poveikis, nes Komisija deramai neišnagrinėjo ginčijamų veiksmų aprėpties kriterijaus ir neatliko teisingos nuolaidų taikymo trukmės analizės.

- 526 Vadinasi, Komisija negali įrodyti, kad ginčijamos ieškovės nuolaidos ir mokėjimai galėjo sukelti antikonkurencinį išstūmimo iš rinkos poveikį, dėl to jais buvo pažeistas SESV 102 straipsnis.
- 527 Taigi Bendrasis Teismas mano, kad ginčijamo sprendimo motyvai negali būti laikomi minėto sprendimo 1 straipsnio a–e punktų pagrindu.
- 528 Be to, atsakant į 2012 m. balandžio 2 d. Bendrojo Teismo klausimą (kiek tai susiję su galimu baudos dydžio pakeitimu tuo atveju, jeigu ginčijamas sprendimas būtų iš dalies panaikintas), kokia buvo pažeidimų, padarytų atliekant mokėjimus už išimtinumą, santykinė vertė, palyginti su nepaslėptais apribojimais padarytais pažeidimais, 2012 m. gegužės 8 d. pateiktame atsakyme Komisija nurodė tik tai, kas susiję su pažeidimų sunkumu, teigdama, kad įvertino visus nagrinėjamus veiksmus ir nusprendė, kad jie vieni kitus papildė ir sustiprino.
- 529 Kadangi Bendrasis Teismas negali nustatyti tik su nepaslėptais apribojimais susijusio baudos dydžio, dėl to reikia panaikinti ir ginčijamo sprendimo 2 straipsnį.
- 530 Ginčijamo sprendimo 3 straipsnį reikia panaikinti tiek, kiek jis susijęs su nuolaidomis už išimtinumą.
- 531 Likusią ieškinio dalį reikia atmesti, be kita ko, atsižvelgiant į šio sprendimo 96–98 punktuose primintus pirminio sprendimo argumentus, kuriuos Bendrasis Teismas pakartojo.

Dėl reikalavimų panaikinti baudą arba ją sumažinti

- 532 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, nereikia priimti sprendimo dėl antrojo reikalavimo, pateikto subsidiariai.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 533 Kadangi sprendimu dėl apeliacinio skundo Teisingumo Teismas panaikino pirminį sprendimą ir atidėjo bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą, Bendrasis Teismas pagal Procedūros reglamento 219 straipsnį šioje byloje turi priimti sprendimą dėl visų bylinėjimosi išlaidų, susijusių su jo nagrinėtomis bylomis T-286/09 ir T-286/09 RENV, ir dėl bylinėjimosi išlaidų, patirtų per apeliacinį procesą, t. y. procesą byloje C-413/14 P.
- 534 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Jeigu byloje yra kelios pralaimėjusios šalys, Bendrasis Teismas nusprendžia, kaip turi būti paskirstytos išlaidos. Jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Tačiau, jeigu tai pateisinama atsižvelgiant į bylos aplinkybes, Bendrasis Teismas gali nuspręsti, kad, be savo bylinėjimosi išlaidų, šalis padengia dalį kitos šalies bylinėjimosi išlaidų.

- 535 Remiantis Procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalimi, Bendrasis Teismas gali nuspręsti, kad į bylą įstojusi šalis, kuri nenurodyta to paties straipsnio 1 ir 2 dalyse, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.
- 536 Kadangi Komisija iš dalies pralaimėjo bylą, be savo bylinėjimosi išlaidų, susijusių su procesais Bendrajame Teisme bylose T-286/09 ir T-286/09 RENV ir apeliaciniu procesu Teisingumo Teisme byloje C-413/14 P, ji turi padengti du trečdalius ieškovės ir ACT tuose pačiuose procesuose patirtų bylinėjimosi išlaidų, o kiekviena iš pastarųjų padengia trečdalį savo bylinėjimosi išlaidų.
- 537 UFC padengia savo bylinėjimosi išlaidas, patirtas per procesus Bendrajame Teisme bylose T-286/09 ir T-286/09 RENV ir apeliacinį procesą Teisingumo Teisme byloje C-413/14 P.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Panaikinti 2009 m. gegužės 13 d. Komisijos sprendimo C (2009) 3726 *final* dėl procedūros pagal [SESV] 102 straipsnį ir EEE susitarimo 54 straipsnį (byla COMP/C-3/37.990 – *Intel*) 1 straipsnio a–e punktus ir 2 straipsnį.
2. Panaikinti Sprendimo C (2009) 3726 *final* 3 straipsnį tiek, kiek jis susijęs su šio sprendimo 1 straipsnio a–e punktais.
3. Atmesti likusią ieškinio dalį.
4. Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas, susijusias su procesais Bendrajame Teisme bylose T-286/09 ir T-286/09 RENV ir apeliaciniu procesu Teisingumo Teisme byloje C-413/14 P, taip pat du trečdalius *Intel Corporation, Inc.* ir *Association for Competitive Technology, Inc.* tuose pačiuose procesuose patirtų bylinėjimosi išlaidų, o *Intel Corporation* ir *Association for Competitive Technology* kiekviena padengia trečdalį savo bylinėjimosi išlaidų.
5. *Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir)* padengia savo bylinėjimosi išlaidas, patirtas per procesus Bendrajame Teisme bylose T-286/09 ir T-286/09 RENV ir apeliacinį procesą Teisingumo Teisme byloje C-413/14 P.

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Paskelbta 2022 m. sausio 26 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Faktinės bylos aplinkybės	2
Administracinė procedūra	2
Skundžiamas sprendimas	4
Nagrinėjama rinka	4
Dominuojanti padėtis rinkoje	5
Piktnaudžiavimas ir bauda	5
Rezoliucinė dalis	6
Procesas Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme	7
Procesas ir šalių reikalavimai grąžinus bylą	11
Dėl teisės	12
Dėl šalių argumentų, susijusių su ginčo dalyku grąžinus bylą	12
Dėl Komisijos argumentų, susijusių su tam tikrų ieškovės ir ACT pagrindinėse pastabose išdėstytų argumentų priimtinumumu	16
Dėl esmės	18
Dėl reikalavimų panaikinti ginčijamą sprendimą	18
I. Dėl Teisingumo Teismo apibrėžto metodo, kurį taikant galima įvertinti, ar nuolaidų sistema gali riboti konkurenciją	18
II. Dėl principų, kylančių iš sprendimo dėl apeliacinio skundo	19
III. Dėl ieškovės ir ACT pateiktų argumentų pagrįstumo	20
A. Dėl argumento, kad ginčijamas sprendimas grindžiamas klaidinga teisine analize	20
B. Dėl argumento, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas dėl to, kad jame pateikta AEC analizė, kurioje padaryta daug klaidų	24
1. Dėl Bendrojo Teismo kontrolės apimties	24
2. Bendrosios pastabos dėl AEC analizės	25
3. Dėl įrodinėjimo pareigos ir reikalaujamo įrodymų lygio	26
4. Dėl argumentų, kad ginčijamame sprendime yra daug klaidų, susijusių su AEC kriterijumi, pagrįstumo	27

a) Bendrieji argumentai dėl tariamų klaidų, susijusių su įmonei „Dell“ taikytu AEC kriterijumi	27
1) Dėl ginčytinos rinkos dalies vertinimo	28
i) Dėl argumentų, grindžiamų teisinio saugumo principu	31
ii) Dėl ginčytinos rinkos dalies įvertinimo 7,1 %	33
iii) Dėl ieškovės teiginio, susijusio su reikšmingo laikotarpio pradine dalimi, trukusia nuo 2002 m. gruodžio mėn. iki 2003 m. spalio mėn.	40
2) Dėl alternatyvaus skaičiavimo metodo	42
3) Dėl papildančių veiksnių	43
4) Išvada dėl AEC kriterijaus taikymo įmonei „Dell“ suteiktoms nuolaidoms	43
b) Dėl tariamų klaidų, padarytų taikant AEC kriterijų įmonei „HP“	44
1) Dėl laikotarpio, išnagrinėto taikant AEC kriterijų	45
2) Dėl tariamų papildančių veiksnių	49
c) Dėl tariamų klaidų, padarytų AEC kriterijų taikant NEC	51
1) Dėl sąlyginės nuolaidų dalies skaičiavimo	52
i) Dėl įrodymų, į kuriuos buvo atsižvelgta ginčijamame sprendime	53
ii) Dėl „Intel“ pateiktų įrodymų	56
2) Dėl 2002 m. ketvirtojo ketvirčio, kaip atskaitos taško	59
d) Dėl tariamų klaidų, susijusių su įmonei „Lenovo“ taikytu AEC kriterijumi	62
1) Bendra įmonei „Lenovo“ skirtos ginčijamo sprendimo dalies apžvalga	62
2) Dėl sąlyginės nuolaidų dalies	62
e) Dėl tariamų klaidų, padarytų AEC kriterijų taikant įmonei „MSH“	69
f) Išvados dėl AEC kriterijaus	72
C. Dėl argumento, kad ginčijamame sprendime nebuvo deramai išnagrinėti sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodyti kriterijai ir į juos neatsižvelgta	73
1. Dėl rinkos aprėpties	73
2. Dėl nuolaidų trukmės ir dydžio	76
3. Išvados dėl atsižvelgimo į sprendimo dėl apeliacinio skundo 139 punkte nurodytus kriterijus	79

D. Išvada dėl prašymo panaikinti ginčijamą sprendimą	79
Dėl reikalavimų panaikinti baudą arba ją sumažinti	80
Dėl bylinėjimosi išlaidų	80